Charles Fielding

CABALA

Elemente practice

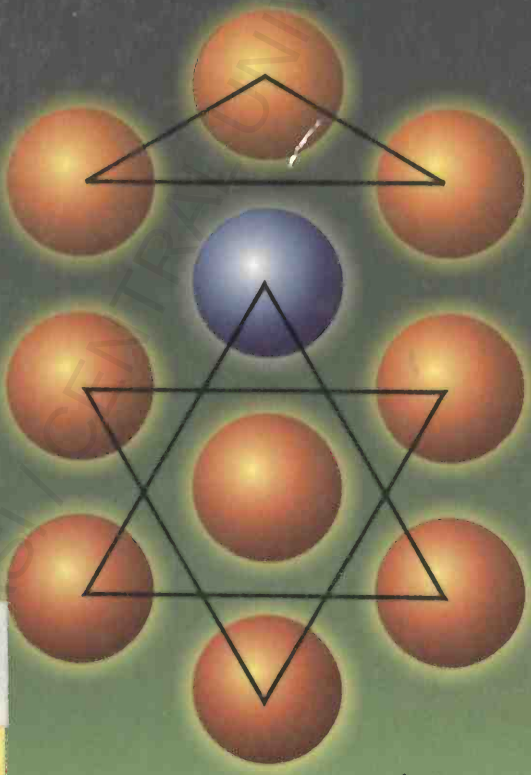

II 338.090

teora

Internet: www.teora.ro

BIBL. CENTR. UNIV.
„M. EMINESCU" IAȘI
II 338.090

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CABALA – Elemente practice

Charles Fielding

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CABALA – Elementa practice
Charles Fielding

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

228678

Charles Fielding

CABALA

Elemente practice

Traducere de Liviu Radu

019011
B.C.U. - IASI

Teora

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Titlul original: **THE PRACTICAL QABALAH**

Copyright © 2000 Teora

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii **Teora**. Reproducerea integrală sau parțială a textului sau a ilustrațiilor din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil scris al Editurii **Teora**.

Copyright © 1989 The Estate of Caroline Allen
First published by Samuel Weiser, York Beach, Maine, USA
as *The Practical Qabalah*

Distribuție
București: B-dul Al. I. Cuza nr. 39; tel./fax: 222.45.33
Sibiu: Șos. Alba Iulia nr. 40; tel./fax: 069/21.04.72;

Teora – Cartea prin poștă
CP 79-30, cod 72450 București, România
Tel./Fax: 252.14.31
e-mail: cpp@teora.kappa.ro

Teora
CP 79-30, cod 72450 București, România
Fax: 210.38.28
e-mail: teora@teora.kappa.ro

Redactare: Anca Zveghințev
Corectură: Dorina Armie
Tehnoredactare computerizată: Techno Media
Copertă: Valentin Tănase
Director Editorial: Diana Rotaru

Președinte: Teodor RĂDUCANU

NOT 3313 PAR CABALA - ELEMENTE PRACTICE
ISBN 973-20-0203-4

Printed in Romania

296.65
606 a Cabala
606 a Mistică iudaică

CUPRINS

MULȚUMIRI 6
PREFAȚĂ 7
1. BAZELE OCULTISMULUI OCCIDENTAL 9
2. O INTRODUCERE ÎN CABALA 13
3. ARBORELE ȘI FORȚELE LUI 31
4. GLIFE SEPHIROTICE ȘI TEMPLE 39
5. CĂILE CABALISTICE ȘI ACȚIUNEA PE CĂI 47
6. COSMOGONIA 54
7. ANATOMIA ESOTERICĂ 61
8. FIZIOLOGIA ESOTERICĂ 70
9. PSIHOLOGIA 76
10. KARMA ȘI DESTINUL 90
11. ANATOMIA RITUALULUI 103
12. EXERCIȚII RITUALE DE BAZĂ 115
POSTFAȚĂ 125

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

MULȚUMIRI

O parte din materialul publicat în această carte se bazează pe lucrările lui Dion Fortune și ale grupului întemeiat de dânsa, Societatea Luminii Interioare. Autorul mulțumește, plin de recunoștință, pentru ajutor și pentru inspirația obținută din aceste surse.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PREFAȚĂ

Când am început să mă interesez de ocultism, cu multă vreme în urmă, primul meu impuls a fost să citesc cât mai multe cărți posibil. Acest lucru n-a fost prea dificil – existau o mulțime de cărți pe această temă și le-am citit și recitit cu aviditate, până la saţietate. Mă gândeam la ocultism, visam despre ocultism și, probabil, devenisem un bigot cu vederi înguste.

După un timp, bunul simț și deziluziile m-au readus la un anumit nivel de sănătate mintală. Rămăsesem entuziast și interesat, pentru că simțeam că mă aflam într-o căutare, precum cavalerii din vechime. Dar, precum tovarășii lui Arthur, ce erau departe de a fi perfecți, am dobândit înțelepciune încet și chinuitor – nu prea multă, dar asta însemna, totuși, un început.

În cursul dobândirii educației mele oculte am descoperit că existau foarte puține cărți folositoare, majoritatea fiind bune doar de pus pe foc. Au fost și câteva excepții strălucite. Printre acestea erau demne de remarcat cărțile lui Dion Fortune: *„Cabala mistică"*, *„Pregătirea și munca unui inițiat"*, *„Ocultism nedăunător"*, *„Ordinele esoterice și lucrările lor"*, precum și abstracta și metafizica *„Doctrină cosmică"**. Eram tânăr și foarte ignorant, dar am intuit că aveam de-a face cu o autoare care cunoștea subiectul din experiență personală, nu din auzite, iar scrierile ei au devenit o sursă valoroasă de informații.

Mai existau și alte cărți, despre care se vorbea în șoaptă, nu pentru că fuseseră tipărite de mult și se vindeau cu prețuri exagerate, ci pentru că se credea că acestea conțin *secretele oculte*. Printre aceste tomuri uimitoare se aflau cele patru volume ale *„Răsăritului de aur"*** și lucrările lui Aleister Crowley. Acestea din urmă câștigaseră în savoare datorită notorietății autorului, căci Crowley proclamase că era „cel mai nemernic om din lume". Tânjeam după acele fructe interzise.

Pe măsură ce trecea timpul, tot mai multe dintre cărțile acelea speciale au fost republicate și au devenit accesibile. Și în curând s-a dovedit că în maldărul acela de materiale existau multe lucruri interesante, unele chiar folositoare – dar că nu exista nici un „secret".

---

* The Mystical Qabalah, The Training and Work of an Initiate, Sane Ocultism, The Esoteric Orders and Their Work, Cosmic Doctrine (n.t.)

** The Golden Dawn (n.t)

Adevărul este că la marile secrete ale ocultismului se ajunge prin experienţă, nu prin citit. Misterul este definit ca fiind „un adevăr ce se găseşte dincolo de raţiune", deci e puţin probabil ca el să poată fi descris într-o carte. Pentru a găsi Sfântul Graal trebuie să facem o călătorie, şi nu putem pleca stând în fotoliu!

Cărţile lui Dion Fortune atrag prin punctul lor de vedere practic. Citindu-le, împărtăşim o experienţă, nu câştigăm doar cunoştinţe. Dar, în ciuda marii lor valori, lucrările ei sunt vechi de peste o jumătate de veac, iar materialul din *„Răsăritul de aur"* are aproape un secol.

Vremurile s-au schimbat, la fel şi atitudinea oamenilor. Multe lucruri care altădată erau considerate oculte sunt astăzi cunoştinţe obişnuite, iar informaţiile cândva încredinţate numai Lojilor pot fi acum discutate liber.

Scopul acestei cărţi şi al volumelor ce vor urma este de a publica atât cât se poate din tradiţia esoterică occidentală, încât aceasta să fie bine folosită în lumea modernă, şi de a indica o cale prin care se poate încerca o căutare personală a Graalului. Cabala reprezintă o asemenea cale. Este un sistem eminamente practic, potrivit pentru occidentalul modern.

Unii oameni sunt prin natura lor solitari, alţii preferă să lucreze în grupuri organizate. Sper ca această carte şi cele ce urmează să fie utile ambelor moduri de abordare. Se zice că o carte se adresează subconştientului şi-l înalţă pe om către izvorul din care s-a inspirat, iniţial, autorul. Sper ca şi cartea de faţă să îndeplinească această cerinţă.

Fie căutarea dumneavoastră o aventură la fel de palpitantă pe cât a fost a mea!

B.C.U. „M. EMINESCU" IAŞI

1. BAZELE OCULTISMULUI OCCIDENTAL

Aceasta este o carte despre ocultism. A fost scrisă pentru oameni obişnuiţi, inteligenţi, care sunt suficient de interesaţi să afle mai multe despre acest subiect. Cuvântul *ocult* înseamnă *ascuns* – doar atât. Dar subiectul acesta a fost atât de greşit înţeles şi atât de deformat de filmele de groază, de superstiţii şi de presa de senzaţie, încât a fost deseori considerat (şi condamnat) ca fiind un gunoi spectaculos. Bărbaţi şi femei din toate rasele au studiat ocultismul încă de la începuturile istoriei şi se zvoneşte că mulţi dintre cei mai eminenţi oameni ai lumii şi-au dedicat viaţa studiului acestuia, datorându-şi măreţia tocmai practicării ocultismului.

Studiul Cabalei şi al marelui ei simbol, Arborele Vieţii, este probabil una dintre cele mai bune căi de a vă iniţia în teoria şi practica ocultismului. Pentru a aprecia corect teoriile şi metodele cabalistice, este important să le vedem pe un fond realist. Ce gândesc cabaliştii moderni? De ce-şi dedică timpul şi atenţia unui subiect vechi deja la naşterea lui Iisus? Ce încearcă să săvârşească?

Toate acestea sunt întrebări foarte rezonabile. Deci, înainte de a studia însăşi Cabala, trebuie să examinăm ideile de bază ale ocultismului modern din lumea occidentală. Nu toţi ocultiştii vor subscrie la ideile prezentate aici. Ca şi în ştiinţa modernă, există şi aici diferenţe de interpretare şi dezacorduri în privinţa detaliilor. Ceea ce urmează este un synopsis rezonabil al gândirii oculte curente.

Cândva, după cum spun cărţile de istorie, toate cunoştinţele despre omenire şi lumea în care trăim erau studiate în cadrul disciplinei filosofiei, care înseamnă „dragoste de înţelepciune". Fizica şi psihologia se înghesuiau laolaltă cu chimia, metafizica şi etica, pentru că toate erau considerate a fi părţi ale unui mare sistem.

Pe măsură ce trecea timpul, anumite discipline – mai ales fizica şi chimia – s-au dezvoltat, îndepărtându-se de părintele lor, filosofia, cu independenţa arogantă a adolescentului. Chiar şi psihologia a renunţat la originile sale şi şi-a proclamat o independenţă unilaterală.

Din această dezvoltare s-a născut civilizaţia tehnică occidentală şi din ea au derivat multe dintre obiceiurile şi moravurile societăţii noastre. În ciuda detractorilor ei, ştiinţa occidentală reprezintă un tribut remarcabil adus creativităţii

umane. Dar am început să ne dăm seama că civilizația noastră este un sistem foarte neechilibrat și că trebuie să găsim un concept central de finalitate și unitate, pentru ca civilizația să nu se autodistrugă.

Marile civilizații din Orient n-au reușit nici ele mai bine. Occidentul a produs un mediu avansat tehnologic, dar arid emoțional și spiritual, în timp ce puternica dezvoltare filosofică și psiho-spirituală a Orientului se veștejește acum din cauza sărăciei, ignoranței și mizeriei. Cu siguranță că nu este ceva în regulă.

Și totuși există raze de lumină în întuneric. Știința modernă dă semne că se apropie de maturitate. Universul lui Einstein și fizica particulelor sunt departe de mecanicismul absurd al științei victoriene. Fizica a devenit iute o știință a vieții, iar granițele dintre minte și materie se erodează lent, dar sigur. Dar ce are ocultismul cu toate acestea?

Dacă-i bine înțeles, ocultismul este studiul minții și materiei, al lui Dumnezeu și al umanității, al originilor și al destinului. Este adevărata Știință a Vieții.

Care sunt credințele de bază ale ocultismului? Primul lucru care trebuie înțeles este faptul că ocultismul nu are un crez: nu există nici un „eu cred...". În loc de acesta, există, ca și în știință, un număr de ipoteze. O ipoteză este o idee ce pare să funcționeze dacă este pusă în practică, dar care poate fi modificată în funcție de experiențele ulterioare. Ocultismul este Știința Vieții. Viața evoluează și, o dată cu ea, experiența. Deci, dacă e clar că nu există o dogmă a ocultismului, să examinăm câteva dintre ideile de bază și să vedem ce impresie ne produc ele.

În primul rând, ocultiștii cred că există o realitate invizibilă dincolo de ceea ce vedem și trăim în lumea fizică, iar acea realitate este cauza ascunsă din spatele tuturor aparențelor lumii din jurul nostru. Acest lucru pare destul de rezonabil, dacă luăm în considerare faptul că știința spune cam același lucru. La urma urmei, gravitația este, într-un fel, o realitate invizibilă. N-o vedem, dar acționează. Singura diferență dintre savanți și ocultiști este că ultimii extind ipoteza dincolo de lumea tangibilă.

Următoarea ipoteză se referă la finalitate: „Care-i rostul la toate acestea?" Într-o vreme, savanții considerau universul un accident cosmic, iar viața – o fericită întâmplare biochimică. Recent, unii dintre ei par să se fi răzgândit.

Ocultiștii consideră că nu există nimic fără scop. Ei gândesc că trebuie să existe un plan suprem pentru crearea și evoluția universului, care cuprinde galaxii și sisteme solare, sori și planete, atomi, plante, animale și omenirea. În acest plan suprem sunt nenumărate planuri inferioare ale oricărei creații, fiecare îmbinat și legat de celelalte, într-un întreg organic. Ei sugerează că noi, ca formă de viață inteligentă având puterea de a alege, avem o sarcină vitală de îndeplinit în desfășurarea continuă a planului suprem.

În privința marelui mecanism pe care l-ar putea conține și administra acest plan, puteți să vă faceți propria alegere. Dacă sunteți religios, puteți considera că Dumnezeu este originea și Cel care a pus în mișcare totul. Dacă sunteți agnostic,

puteţi prefera să vă imaginaţi un „sistem" cosmic vast. La urma urmei, acestea sunt doar cuvinte, însă ideea este cea care contează.

Ca urmare a ipotezei existenţei unui plan, apare ideea evoluţiei universale, conform căreia ne mişcăm de la o stare simplă şi haotică, necoordonată, la o condiţie minunată de perfecţiune armonioasă, înalt dezvoltată, fiecare element al planului dezvoltându-se şi el de la propriul nivel inferior până la cea mai înaltă stare de excelenţă pe care o permite structura sa.

Noi, prin natura noastră esenţială, suntem consideraţi ca nuclee de energie inteligentă. Ca atare, suntem creatori auto-motivaţi. Un element de bază al gândirii oculte este presupunerea că omul nu trebuie să trăiască neapărat într-un corp fizic şi că amestecul nostru cu materia este doar una dintre multele faze prin care trecem în cursul evoluţiei noastre. Totuşi faptul că acţionăm prin intermediul unui trup este considerat un aspect vital al educaţiei noastre, pentru că ne învaţă să controlăm materia densă – o stare mult diferită de condiţia noastră naturală de libertate.

Acest lucru introduce ideea de reîncarnare. Reîncarnarea este o noţiune ce defineşte trecerea noastră prin mai multe trupuri în timpul procesului de învăţare despre materia densă a lumii fizice. O perioadă de numai şaptezeci sau optzeci de ani nu-i suficientă pentru a învăţa toate lecţiile şi a îndrepta toate greşelile. Ideea reîncarnării reprezintă o mare eliberare. În locul unei singure vieţi, în care învingi sau pierzi, conceptul de reîncarnare ne oferă şansa de a învăţa din greşeli şi a progresa cu emoţia întâlnirii de noi provocări şi cu perspectiva unor noi cuceriri.

Dacă ideea reîncarnării este acceptată ca element de lucru, dacă se înţelege că întotdeauna mai urmează alte vieţi de trăit şi noi oportunităţi de explorat, atunci când mai suntem atinşi de moarte? Ocultiştii au menţionat dintotdeauna că prima noastră victorie majoră constă în înfrângerea fricii de moarte. În aceasta constă prima mare eliberare.

Ocultiştii acordă multă importanţă problemei responsabilităţii personale. Dacă se acceptă ideea evoluţiei continue, atunci rasa şi circumstanţele nu mai sunt doar simple accidente ale naşterii. Naţionalitatea, starea sănătăţii, banii şi caracteristicile personale din fiecare viaţă nouă sunt rezultatul succeselor şi eşecurilor din trecut.

În orice moment, circumstanţele vieţii oferă un mediu perfect pentru următoarea lecţie a experienţei fizice. Iar dacă această idee este acceptată cu încredere, atunci rezultă că suntem complet responsabili pentru circumstanţele în care ne găsim, indiferent cât de dificile ni se par.

„Ce semeni, aia culegi", „Câştigă-ţi pâinea cu sudoarea frunţii" şi altele sunt declaraţii bazate pe această idee. În filosofia Orientului ea se numeşte karma, legea cauzei şi efectului. Nu există linii drepte în univers. Orice gând sau acţiune se întoarce mai târziu la punctul de origine – ca un bumerang.

Până la urmă, persoana interioară își termină perioada de existență în materie fizică după ce a învățat toate lecțiile. Dar evoluția continuă și experiența fizică reprezintă doar o mică parte din ea. Ce se întâmplă, atunci, cu cel care s-a eliberat din roata nașterii și morții? Ei bine, dispunem de liber arbitru, deci putem alege. Se zice că există două alegeri de bază: să continui sau să rămâi.

Unii pot alege să continue experiența la un nivel ne-fizic, depărtându-se de colegii lor care au rămas în clasa materiei. Alții pot decide să rămână în apropierea lumii fizice, ca să ajute. Ocultiștii îi numesc pe acești ajutători ai omenirii Adepți ai Planului Interior și cred că ei au ales să ghideze și să instruiască tovarășii mai puțin evoluați de pe Pământ.

Cu siguranță, asta ridică altă întrebare: cum poate o ființă fără trup să ghideze și să instruiască pe cineva în carne și oase? Cum se poate stabili comunicarea? Dacă acceptați că suntem mai mult decât un simplu trup, atunci rezultă că o parte din noi trebuie să fie ne-fizică. Dacă-i așa, atunci e rezonabil să presupunem că partea ne-fizică e capabilă să funcționeze în lumea invizibilă ce se află dincolo de materia fizică, tot așa cum trupul material funcționează în lumea obișnuită. Deci ideea este că Adepții Planului Interior vorbesc părții noastre ne-fizice, iar comunicarea este transmisă creierului și devine un gând conștient. Acest lucru poate fi considerat un fel de telepatie între o ființă fără trup și una cu trup.

Acestea sunt bazele sistemului ocult occidental de gândire. Unele concepte pe care le-am menționat pot fi acceptate imediat ca adevărate, altele pot fi considerate nedovedite. Dacă ceea ce spune ocultismul este adevărat, atunci nu mai contează cum vi se par ele pentru că, dacă veți urma sistemul, veți descoperi singur adevărul. Experiența directă este singura cale.

Acum puteți face trei lucruri: puteți arunca această carte, scârbit, o puteți citi pentru stimulare intelectuală sau o puteți citi decis să acumulați suficiente cunoștințe pentru a testa aceste idei. Dispuneți de liber arbitru – alegerea vă aparține.

2. O INTRODUCERE ÎN CABALA

Căutaţi realitatea invizibilă. Toţi cititorii acestei cărţi caută, într-un fel sau altul, această realitate invizibilă, despre care am discutat în capitolul anterior. Şi acesta este subiectul cărţii. Dar există dificultăţi. Nu-i uşor să foloseşti limbajul cotidian pentru a discuta lucruri presupuse a fi reale dar, într-un fel, invizibile. Uneori cuvintele nu-s de folos.

Tradiţia ocultă occidentală îşi propune să aducă realitatea invizibilă pe pământ, să-i pună bazele şi (mai târziu) să-i aducă şi împărăţia pe pământ. Pentru a îndeplini această sarcină formidabilă, trebuie să fim în stare să acceptăm idei care, în lumea cotidiană, sunt de neconceput.

SEMNE, SIMBOLURI ŞI GLIFE

Analizaţi, pentru un moment, gândurile şi ideile dumneavoastră obişnuite. Gândurile cotidiene sunt, cel mai des, exprimate prin cuvinte. De fapt, mulţi oameni îşi conştientizează gândurile ca pe nişte cuvinte auzite în minte. Un gând precum *Am nevoie să mă tund* apare deseori sub formă de cuvinte mentale. Alte gânduri pot să apară în minte ca un amestec de cuvinte şi imagini. Gândurile colorate emoţional aduc, deseori, o imagine cu ele. În general gândirea societăţii occidentale operează cu cuvinte.

Ideile sunt altfel. Este adevărat că mai mult oamenii cerebrali îmbracă ideile în cuvinte, şi nu cei emotivi. Dar deseori ideile sunt mai mult picturale şi sunt asociate cu sentimente. Unele cuvinte pot fi prea lungi, prea incomode, de aceea folosim deseori *semne* pentru a semnifica idei comune. Un exemplu evident e oferit de semnele rutiere, în care un desen simplu, o ideogramă, poate înlocui cuvintele în mod avantajos. În această carte vom folosi cuvântul „semn" în acelaşi fel în care-l folosesc mulţi psihologi, adică însemnând *un substitut al lucrului real, sau o reprezentare a acestuia.* Alte exemple de semne: emblema mâncării, constând dintr-un cuţit şi o furculiţă într-un cerc, sau ţigara aprinsă, cu o bară deasupra, ceea ce înseamnă că fumatul este interzis. Există, bineînţeles, mult mai multe, precum semnul recunoscut internaţional pentru radioactivitate.

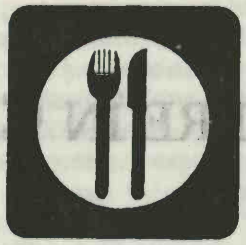

A

B

Figura 1 *Semnul rutier pentru mâncare (A) este unul pe care-l recunoaşteţi indiferent ce limbă vorbiţi. Semnele şi simbolurile oculte (B, crucea creştină) vă vorbesc în acelaşi fel.*

Uneori sunt folosite *semne compuse*, un grup de semne aranjate pentru a arăta o relaţie sau un flux de date într-un sistem. Schemele circuitelor electronice sau schemele logice folosite de programatorii calculatoarelor sunt exemplele cele mai potrivite. Semnele, simple sau compuse, sunt stenograme, prescurtări ce reprezintă gânduri, obiecte sau procese, după cum se arată în figura 1A. Nu există simţire în ele.

Să ne întoarcem la cuvinte. Cuvintele sunt semne, pentru că reprezintă gânduri şi lucruri. Ideile, oricât de complexe, pot fi descrise prin cuvinte. Dar cuvintele pot fi folosite şi pentru a produce o stare de spirit a cititorului, pictând imagini mentale, chiar dacă, inclusiv în mâini experte, sunt deseori inadecvate. Poeţii sunt maeştri în folosirea cuvintelor pentru a descrie imaginea a ceva, dar *imaginea* este cea care reprezintă semnificaţia lucrului, cu emoţiile şi simţirile care-l însoţesc. Cu cât poetul este mai strălucit, cu atât mai eficient este cuvântul-imagine. Dar există o limită a ceea ce se poate săvârşi doar prin cuvinte.

Să analizăm *imaginile* – reprezentările rămase în minte după ce cuvintele poetului au dispărut. Imaginea pe care o descriem nu-i un semn. Nu-i o stenogramă convenabilă, pentru ceva obişnuit. Este mai degrabă un *simbol*, o ideogramă ce reprezintă o stare sau un proces ce nu pot fi transpuse adecvat în cuvinte. De fapt, aşa definim simbolul – *o imagine care descrie ceva ce n-ar putea fi descris altfel în mod adecvat.* Semnele sunt esenţial mentale. Simbolurile implică simţiri, la un anumit nivel. Semnele sunt produsele de suprafaţă ale recent dobânditei minţi logice. Pe de altă parte, simbolurile evocă profunzimea şi simplitatea măreaţă, fundamentală, pe care se bazează omenirea. Semnele sunt conştiente, simbolurile aparţin subconştientului. Calea către superconştiinţă trece prin subconştient, de aceea uneltele ocultistului sunt simbolurile.

Încercaţi să vă reprezentaţi mental imaginea crucii creştine (a se vedea figura 1B). Chiar şi pentru un ateu, ea evocă întregul concept al creştinismului, în particular moartea sacrificială a fondatorului său. Pentru un creştin practicant, asociaţiile sunt practic fără limite – de la ideea mistică a sacrificiului făcut pentru

alţii, la emoţii superioare precum devotament, idealism, pietate şi altele. Sigur, unui ateu crucea îi poate sugera simţăminte puternice de iritare şi plictiseală, din cauza inutilităţii ei aparente. Dar un lucru e sigur: va provoca *simţăminte*. Oricine va reacţiona emoţional într-un fel, la un anumit nivel.

Simbolurile au grade de profunzime şi universalitate. Oamenii sunt foarte diferiţi, iar un simbol poate să însemne mult pentru unul şi puţin pentru altul, aşa cum muzica şi pictura înalţă pe unul şi-l plictiseşte pe altul. Cu cât mai arhetipal este un simbol, cu atât mai universale sunt puterea şi atracţia sa. Simbolurile pot descrie aspecte ale sufletului sau universului, lumea interioară sau pe cea exterioară. Dacă fizicienii moderni şi-ar spune cuvântul, ar declara, probabil, că lumea interioară şi cea exterioară reprezintă acelaşi lucru, văzut din unghiuri diferite.

Ocultiştii folosesc simboluri în mod extensiv, pentru a descrie incomprehensibilul, pentru a înţelege ce-i de neconceput şi pentru a controla inimaginabilul. Suntem făpturi ce folosesc unelte şi, pentru a înţelege natura realităţii invizibile şi a lucra cu ea, atât în sinele nostru cât şi în sufletul naturii, utilizăm simbolurile ca unelte. Majoritatea simbolurilor uzitate în ocultismul occidental sunt arhetipale. Multe sunt foarte vechi – unele provin din primele timpuri ale organizării noastre pe această planetă.

Dacă omul este considerat ca alcătuit din patru părţi – spirit, minte, emoţii şi trup – atunci există grade de simboluri, potrivite pentru fiecare nivel. Cele mai simple şi mai abstracte simboluri sunt *geometrice*: punctul, linia, cercul, poligonul etc. Următorul nivel, uneori numit al *simbolurilor compuse*, include imagini precum crucea, crucea egipteană (ankh), steaua lui David şi pentaclul. Al treilea nivel, al imaginilor umane sau animale, poate fi numit *personalizat*. Cele patru făpturi sfinte ale lui Ezekiel – omul, leul, vulturul şi taurul – fac parte din această categorie, ca şi formele antropoide ale arhanghelului, sau Maria, mama lui Dumnezeu, Iisus, izbăvitorul crucificat şi Hristos, regele. Probabil cunoaşteţi şi altele. Al patrulea nivel nu este alcătuit din simboluri izolate, ci din imagini special selectate, legate împreună ca un lanţ. În practică, acest *set de simboluri dinamice* este aranjat ca o călătorie vizuală în care *trecem* dintr-o stare de conştiinţă în alta. Această călătorie interioară este numită de către cabaliştii moderni *acţiunea pe căi*. Vom discuta despre ea mai târziu, în amănunt.

Dacă vă veţi uita la cele patru niveluri de simboluri pe care le-am descris, veţi vedea că ele reprezintă niveluri crescânde de complexitate, ca şi cele patru niveluri ale umanităţii. Vă veţi da seama că simbolurile geometrice se aplică pe cel mai abstract nivel – cel al spiritului primei cauze din univers. Un punct are poziţie, dar nu dimensiuni. O linie este un punct extins, un punct ce se îndreaptă către infinit. Un cerc este o linie care se întoarce din punctul din care a pornit, un fel de traseu nesfârşit ce creează o îngrăditură care închide spaţiu. Poligoanele – pătrate, triunghiuri, hexagoane etc. – reprezintă tipuri speciale de îngrădituri, a căror semnificaţie este determinată de numărul laturilor.

După cum vă aşteptaţi, simbolurile *compuse* descriu idei mai complexe. De exemplu, pentaclul (sau steaua cu cinci vârfuri) descrie relaţiile speciale dintre cele patru elemente alchimice (pământ, aer, foc şi apă) şi a cincea stare, eterul, din care acestea au apărut. Pentaclul reprezintă cele patru niveluri ale noastre şi relaţia lor cu spiritul. Acest simbol este folosit deseori în ceremoniile oculte. Altă formă de stea este hexagrama, aceasta având şase vârfuri. Este făcută din două triunghiuri suprapuse, unul îndreptat în sus şi altul în jos. Primul reprezintă materia aspirând în sus, către spirit; al doilea reprezintă principiile spirituale coborând către materie. Luat în ansamblu, simbolul descrie perfecţiunea; în primul caz – Dumnezeu-în-om, în al doilea – regatul pe pământ. După cum vedeţi, simbolurile compuse aparţin nivelului minţii.

Simbolurile *personalizate* – al treilea nivel – se adresează în general părţilor noastre emoţionale sau sentimentale, ori nivelurilor echivalente ale energiei din univers. Le puteţi recunoaşte după forma lor umană sau animală. Dacă primele două tipuri reprezintă principii şi, respectiv, idei, această a treia categorie descrie trăiri esenţial *umane*, resimţite de obicei ca sentimente şi emoţii. În acest caz inima vorbeşte, nu capul. Să-i luăm în considerare, un moment, pe încântătoarea zeiţă greacă Afrodita, fata din visul fiecărui tânăr, sau pe eroul cel solid Heracles, care tocmai a săvârşit o faptă bună. Să ne gândim la (sau, mai degrabă, să-i simţim pe) gloriosul titan Helios, mânând carul soarelui peste cerul azuriu, sau pe Maria cea cu rochie albastră, mama lui Iisus, sau pe Horus al egiptenilor, Şoim al Dimineţii. Cu siguranţă că una sau mai multe dintre aceste imagini trezeşte simţiri de-un fel sau altul. Sunt tipice pentru această clasă de simboluri.

Cred că am spus destul despre simboluri pentru a fi limpede că ele se adresează sinelui – spiritului, minţii superioare şi emoţiilor – într-un fel în care cuvintele n-o fac niciodată. Simbolurile reprezintă adevărurile veşnice. Aceste adevăruri străvechi sunt realităţi ale sufletului, deseori împinse dedesubtul conştiinţei în occidentalul modern, care a uitat de unde vine, unde se duce şi cine-i sunt părinţii.

Când am discutat despre semne am amintit de semnele compuse – diagrame descriind fluxuri, procese şi relaţii. În acelaşi fel, simbolurile pot fi grupate şi ele sub formă de *simboluri compuse*, uneori numite *glife*. Glifele pot lua forme diferite şi au multe utilizări. Glifele conţin alfabeturi întregi de imagini şi pot fi considerate supersimboluri.

Dintre toate glifele folosite în ocultismul occidental, exemplul suprem este Arborele Vieţii din Cabala, numit în ebraică *Otz Chiim*. Această diagramă de zece cercuri şi douăzeci şi două de linii ce le interconectează conţine o întreagă bibliotecă de simboluri, de la cele simple, geometrice, la forme complexe, personalizate. Această glifă este baza ritualului magic şi a explorării căilor. Este cheia filosofiei, anatomiei şi psihologiei oculte, occidentale. Este marea glifă a sufletului umanităţii şi al naturii. Simbolismul conţinut în Arborele Vieţii poate răsplăti o viaţă de studiu.

SIMBOLURILE CABALISTICE

Arborele Vieţii este glifa fundamentală a tradiţiei oculte occidentale şi este folosit pentru meditaţie şi lucrări practice oculte de nenumăraţi ani. Multe dintre simbolurile lui sunt arhetipale, ceea ce înseamnă că au înţelesuri profunde pentru oameni din toate rasele şi credinţele. Ele întrupează experienţe omeneşti fundamentale precum bărbăţie, feminitate, maternitate etc. Cercetătorii ocultismului, care de secole au fost educaţi în spiritul acestui simbolism şi pregătiţi în folosirea sa practică, au ajuns să trăiască, să se mişte şi să gândească în interiorul acestui sistem. Lucrăm cu el zilnic, meditând asupra lui şi interpretând viaţa în lumina structurii sale. El aduce ordine în viaţa interioară; visele şi psihismele apar în termenii simbolismului Arborelui şi, când atingem stadiul potrivit de pregătire, putem să ne bazăm pe el activităţile rituale.

Pentru a beneficia deplin de pe urma studierii Cabalei şi pentru a o face să devină o parte a vieţilor noastre, folosirea ei trebuie să fie automată. Din acest motiv, este bine să luăm notiţe şi să trasăm diagrame cu fiecare ocazie. În acest fel, sistemul devine o parte a lumii noastre interioare.

În următoarele capitole ne vom concentra asupra Cabalei şi Arborelui Vieţii, de aceea ne vom gândi puţin şi la originile acestui mare sistem. Cuvântul „Cabala" vine din ebraicul *QBL, Cabal*, care înseamnă *a primi*. Deci Cabala înseamnă „ceea ce a fost primit". Cât despre originea sa, vechii rabini spuneau că ne-a fost dăruită de către îngeri. A fost înconjurată, cu certitudine, de secret în trecut, iar din această cauză majoritatea savanţilor îi plasează originea în Evul Mediu, în timp ce tradiţia ocultă susţine că originea Cabalei e în preistorie. Sigur, scrierile cabalistice au apărut în vremurile medievale, dar o tradiţie orală existase, probabil, cu mult înainte, transmisă verbal de generaţii de profesori învăţăceilor lor. Unii savanţi au considerat că asemănările dintre *„Zend Avesta"* a lui Zoroastru şi *„Cabala"* indică faptul că evreii au primit elementele de bază ale sistemului din aceeaşi sursă ca şi Zoroastru. La urma urmei, în timpul exilului, Daniel a fost cunoscut ca Beltheshazzar, Marele Magician din Babilon.

Mulţi dintre învăţăceii moderni nu sunt interesaţi de cercetarea ştiinţifică în sine; ei doresc ceva ce poate fi folosit imediat. Cabala este un sistem viu şi creşte pe măsură ce este folosit. A evoluat, aşa cum trebuie să facă toate sistemele de cunoaştere dacă vor să supravieţuiască. Materialul cabalistic este deseori grupat sub patru titluri:

1) Cabala practică, ce tratează magia ceremonialelor;
2) Cabala dogmatică, ce conţine literatura sistemului;
3) Cabala literală, care are de-a face cu literele şi valorile lor numerice;
4) Cabala nescrisă, care se preocupă de atribuirea de simboluri sferelor Arborelui Vieţii.

Ocultistul occidental practicant este mai interesat, dintre aceste patru diviziuni, de Cabala practică şi de cea nescrisă, deşi există preocupări şi în domeniul

numerologiei literelor şi cuvintelor ebraice, care formează o parte a Cabalei literale.

Triunghiurile Arborelui Vieţii

Otz Chiim, Arborele Vieţii, este cu adevărat Arborele Cunoaşterii Binelui şi Răului. Este alcătuit din zece cercuri sau sfere numite *sephiroth*, ceea ce înseamnă „emanaţii". Forma de singular al lui *sephiroth* este *sephirah*. Aceste sephiroth sunt aranjate în trei triunghiuri, a zecea sferă fiind singură dedesubt, după cum se arată în figura 2.

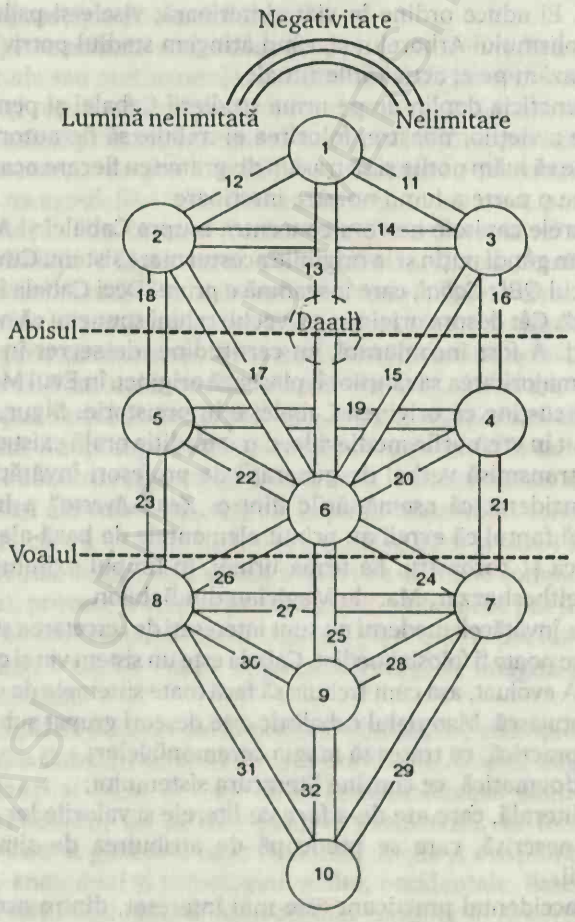

Figura 2 *Arborele Vieţii*

Triunghiurile Arborelui sunt interconectate de douăzeci şi două de linii sau *căi*, dar vom ignora căile pentru moment. Studiaţi figura 3A şi ţineţi minte aspectul ei general. Cercurile din figura 2 reprezintă stadii în dezvoltarea lucrurilor – în particular în dezvoltarea universului şi sufletului. Cercurile sunt numerotate de la 1 la 10, conform unei linii în zigzag, numite *fulger*, care este uneori ataşată diagramei Arborelui. A se vedea figura 3B.

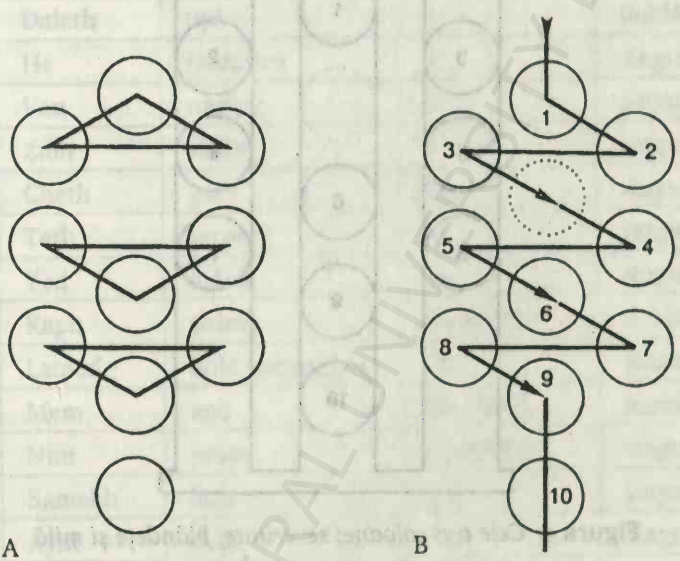

Figura 3 *Triunghiurile Arborelui sunt arătate în A, iar în B se vede fulgerul.*

În cazul în care vă întrebaţi de ce sferele Arborelui nu pot fi înşirate pe o linie, ca un şirag de mărgele, vă răspund că Arborele reprezintă un set de relaţii, nu doar o secvenţă de evenimente.

Coloanele

Cele zece sfere ale Arborelui pot fi considerate ca trei linii verticale, sau *coloane*. Acest aranjament reprezintă cele trei mari principii complementare ale activităţii, pasivităţii şi echilibrului. Coloanele laterale reprezintă întotdeauna complementarele, în timp ce coloana din mijloc descrie starea de echilibru dintre ele. A se vedea figura 4.

Simbolismul coloanelor, ca şi orice altă relaţie din Arbore, poate fi aplicat atât omenirii, cât şi universului. Semnificaţia forţelor complementare din Arbore va deveni mai clară pe măsură ce vom continua investigarea. Veţi remarca un cerc

punctat între cercurile 1 şi 6. Acesta reprezintă un sephirah invizibil, numit *Daath*, despre care vom vorbi mai târziu. În tradiţia cabalistică, aceste coloane sunt numite deseori *Severitate* (activ), *Milă* (pasiv) şi *Blândeţe* (echilibru).

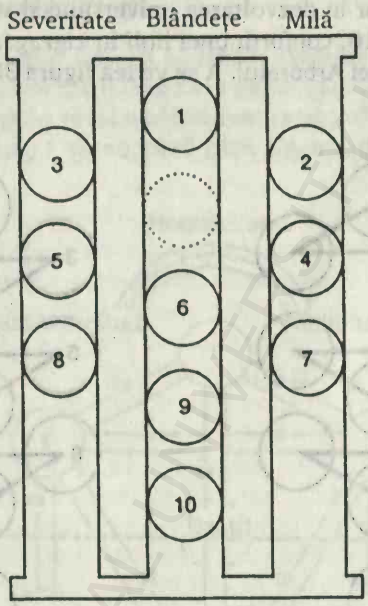

Figura 4 *Cele trei coloane: severitate, blândeţe şi milă*

Literele ebraice

Se spune că un profesor de ebraică de la o universitate engleză şi-a început prima lecţie cu cuvintele: „Doamnelor şi domnilor, aceasta-i limba pe care a vorbit-o Dumnezeu!" Poate exagerase un pic, dar avusese motive s-o facă. Sigur o parte substanţială a scripturilor sfinte ale culturii occidentale au fost scrise, prima oară, în această limbă străveche.

În alfabetul ebraic există douăzeci şi două de litere. Toate sunt consoane. Semnele pentru vocale, sau „punctele", au fost adăugate ulterior. Legenda spune că, în timpul Creaţiei, Dumnezeu a privit literele trecând prin faţa Lui „şi a văzut că sunt bune". Primind aprobarea divină, literele au fost considerate sfinte, fiecare reprezentând un concept şi un sunet. Forma actuală a literelor este similară obiectelor pe care se presupunea iniţial că le reprezintă. Astfel *Shin*, a douăzeci şi una literă, reprezintă un colţ de şarpe iar *Kaph*, a unsprezecea, descrie o palmă.

Tabelul 1. *Literele ebraice*

Litera	Pronunţie	Reprezentare	Valoare	Tip
א	Aleph	bou	1	mamă
ב	Beth	casă	2	dublă
ג	Gimel	cămilă	3	dublă
ד	Daleth	uşă	4	dublă
ה	He	fereastră	5	singură
ו	Vau	unghie	6	singură
ז	Zain	sabie	7	singură
ח	Cheth	gard	8	singură
ט	Teth	şarpe	9	singură
י	Yod	mână	10	singură
כך	Kaph	palmă	20 (500)	dublă
ל	Lamed	bold pentru boi	30	singură
מם	Mem	apă	40 (600)	mamă
נן	Nun	peşte	50 (700)	singură
ס	Samekh	arac	60	singură
ע	Ayin	ochi	70	singură
פף	Pe	gură	80 (800)	dublă
צץ	Tzaddi	cârlig de pescuit	90 (900)	singură
ק	Qoph	ceafă	100	singură
ר	Resh	cap	200	dublă
ש	Shin	dinte	300	mamă
ת	Tau	crucea tau	400	dublă

Ebraica i-a fascinat dintotdeauna pe ocultiştii de altă limbă pentru că-i veche, arată ciudat şi este misterioasă. Sunetele ei sunt neobişnuite, uneori guturale, şi sugerează lucruri stranii, secrete, de dincolo de limitele vieţii omeneşti obişnuite. În acest moment probabil că vă întrebaţi dacă-i nevoie să învăţaţi ebraica, înainte de a înţelege Arborele şi a-l folosi. Răspunsul este nu. Arborele este un sistem de relaţii, care-i universal. Poate fi exprimat în orice limbă, în orice epocă.

Din moment ce Arborele poate fi folosit efectiv fără a cunoaşte ebraica, atunci de ce pierdem vremea discutând despre această limbă? În primul rând, pentru că ideile Cabalei au fost exprimate iniţial în ebraică şi multe dintre scrierile derivate din acestea, precum materialele din „*Răsăritul de aur*", îşi bazează o mare parte din teorie şi practică pe litere şi înţelesul lor. Şi, în al doilea rând, pentru că de generaţii cercetătorii ocultismului, care au meditat asupra acestei limbi şi au folosit-o în ritualuri, au făcut din ebraică un fel de punct focal al subconştientului din Tradiţia ocultă occidentală. Conform teoriei, ocultiştii moderni pot ca, prin meditaţie asupra literelor, să se împărtăşească din acest izvor de idei şi înţelepciune. Puteţi încerca. Unii găsesc că-i de folos, alţii nu. Dar dacă doriţi să studiaţi literatura despre Cabala şi Arborele Vieţii este necesară cunoaşterea de fond a modului în care literele au legătură cu Arborele. De aceea le vom prezenta pe parcursul discuţiei noastre.

După cum am spus, există douăzeci şi două de litere, toate consoane. Ebraica nu are semne distinctive pentru numere, deci fiecare literă are o valoare numerică. Rabinii din vechime au folosit această particularitate, dezvoltând o formă de numerologie numită *gematria*. Se adună valorile literelor dintr-un cuvânt, iar suma obţinută se poate compara cu rezultatele obţinute din alte cuvinte. Toate cuvintele care au acelaşi total sunt considerate ca având o afinitate specială. Şi literele sunt folosite în Arbore într-un fel pe care-l vom discuta mai târziu, aşa că, deşi nu sunteţi obligat să le folosiţi, merită să le cunoaşteţi.

Cabaliştii împart literele în trei grupe: *litere-mamă, litere duble* şi *litere singure*. Există trei litere-mamă, şapte duble şi douăsprezece singure. Dar veţi afla mai multe mai târziu. Tabelul 1 vă oferă un sumar.

Această digresiune de la explicarea de fond a structurii Arborelui a fost necesară pentru că literele şi valorile lor numerice vor mai apărea şi de acum încolo.

ARBORELE CA ÎNTREG

Până acum am privit Arborele ca şi cum ar fi fost doar zece cercuri aranjate într-un model. Aceste cercuri alcătuiesc trei triunghiuri, plus un cerc dedesubtul lor. Mai pot fi considerate ca trei coloane verticale. Există şi alte modele importante, dar nu vor însemna prea mult până nu vom privi Arborele ca pe un întreg.

Dacă ne uităm din nou la figura 2, vom vedea cum cele zece sephiroth sunt unite de douăzeci şi două de linii, sau căi. Fiecare sferă este numerotată după cum se arată în fulger (figura 3B) şi poartă un nume ebraic. Căile sunt numerotate, începând cu 11 (în continuarea secvenţei numerice a celor 10 sephiroth) şi terminând cu 32, în josul glifei. Întreaga diagramă constituie „Cele 32 de trasee minunate ale înţelepciunii". Literele sunt ataşate căilor, nu sephiroth-urilor. Aleph, prima, este ataşată primei căi, numărul 11. Tau, ultima, este plasată pe ultima cale, a treizeci şi doua.

Priviţi diagrama Arborelui şi urmăriţi numărătoarea. Dacă desenaţi propriul Arbore şi faceţi câteva copii, puteţi adăuga alte simboluri, pe măsură ce le discutăm. De exemplu, puteţi exersa scriind literele ebraice şi copiindu-le de-a lungul căilor.

Reţineţi o idee importantă: Arborele este un simbol *relativ*, nu unul absolut. Glifa reprezintă zece stări de bază şi *relaţiile* dintre ele. Primul sephirah reprezintă întotdeauna punctul de pornire a ceva – prima stare, primul impuls, originea. Ultimul sephirah, Malkuth, descrie condiţia finală – rezultatul, sfârşitul problemei. Celelalte sephiroth indică stări intermediare între început şi sfârşit, precum şi relaţia dintre stadii.

Când folosim Arborele, alegem unul dintre sephiroth, de obicei primul sau ultimul, şi-l asociem cu un concept pe care încercăm să-l înţelegem. De exemplu, să presupunem că vrem să înţelegem natura interioară a omenirii. Putem asocia primul sephirah cu aspectul cel mai înalt al omenirii, cel ce declanşează prima mişcare, spiritul. Atunci al zecelea sephirah poate fi folosit pentru a reprezenta rezultatul-finalitate, cea mai densă şi mai complexă manifestare a Spiritului – trupul fizic. Sephiroth-urile intermediare vor simboliza mintea, emoţiile şi instinctele, condiţiile dintre prima stare şi ultima.

Sau, ca să luăm alt exemplu, să considerăm Kether, primul sephirah, ca prima cauză sau Dumnezeu. Atunci ultima sferă, Malkuth, poate descrie creaţia lui Dumnezeu, universul. Sephiroth-urile intermediare pot fi considerate atunci ca stadii şi interrelaţionări ale evoluţiei.

O idee poate fi asociată cu o sferă intermediară. Dacă ne gândim la univers, soarele nostru, cu toate asocierile religioase şi mitologice, poate fi asociat celui de-al şaselea sephirah, Tiphareth. Planeta Pământ poate fi asociată lui Malkuth; rămâne ca primul sephirah, Kether, să simbolizeze cauza primară (oricare ar fi aceea).

Avem nevoie de mai multe informaţii pentru exemple mai detaliate. Ştim însă acum că glifa nu-i un set rigid de simboluri, ale căror înţelesuri au fost stabilite o dată pentru totdeauna. Avem un instrument filosofic, psihologic şi magic de mare flexibilitate. Trebuie să învăţăm să lucrăm cu el, ca şi cu orice altă sculă.

Căile n-au fost încă analizate în detaliu. Pentru moment, este suficient să considerăm sephiroth-urile ca descriind forţe, concepte sau condiţii, în timp ce căile reprezintă stadii ale schimbărilor dintre o condiţie sephirotică şi alta.

Sephiroth

Fiecăruia dintre cele zece sephiroth i s-a dat un titlu. A se vedea tabelul 2, pentru definiţii şi pronunţări corecte. Unele nume sunt pline de înţelesuri şi dau multe indicii despre semnificaţia sferei. De exemplu, Kether, titlul primului sephirah, înseamnă coroană. Coroana este asociată regilor şi reginelor; coroana se pune pe creştet, este deasupra capului, este mai înaltă decât capul etc. Merită să vă lăsaţi mintea să se joace cu ideile sugerate de titluri. Oricum Malkuth,

Netzach şi Hod vă vor da de gândit cu titlurile lor: *regatul, puterea, gloria.* Pentru a vă obişnui cu titlurile sephirotice, le vom folosi un timp, în locul numerelor.

Tabelul 2. *Titlurile sephirotice*

Sephirah	Titlu	Pronunţare	Definiţie
1	Kether	Ké-ther	Coroană
2	Chokmah	Hok-mah	Înţelepciune
3	Binah	Bí-nah	Înţelegere
4	Chesed	Héss-ed	Milă (sau maiestate)
5	Geburah	Geb-u-rah	Severitate (sau tărie)
6	Tiphareth	Tif-a-reth	Frumuseţe (sau echilibru)
7	Netzach	Nett-zah	Victorie (sau putere)
8	Hod	Hod	Glorie
9	Yesod	Iess-od	Fundaţia
10	Malkuth	Mal-kuth	Regatul

Ţineţi minte, calea de a învăţa despre Arbore este a-l folosi. Desenaţi glifa deseori, luaţi notiţe, faceţi speculaţii şi cugetaţi asupra simbolurilor sale. Să o folosim ca pe o diagramă reprezentând procesul coborârii universului în materie, de la originea sa la forma materială. Secvenţa urmează calea luată de Fulger (a se vedea figura 3B).

Acum să privim figura 5. Mai întâi găsiţi Kether pe Arbore. Veţi vedea trei benzi de radiaţie deasupra. Se numesc *cele trei voaluri.* Ideea este că Kether trebuie să vină de undeva, iar voalurile reprezintă condiţia anterioară, din care s-a ivit Kether. Voalul cel mai îndepărtat se numeşte *negativitate*, următorul – *nelimitare*, iar cel mai apropiat de Kether – *lumina nelimitată*. Aceste idei vor fi discutate în capitolul de „*Cosmogonie*".

Din lumina nelimitată s-a cristalizat punctul primordial, Kether. Perfect şi autosusţinându-se, rămâne în eternitate, focar al unui cerc al cărui centru este pretutindeni şi a cărui circumferinţă este nicăieri. Apoi, supunându-se unui mister al naturii sale sau unei chemări din oceanul fără limite al luminii negative ce i-a dat naştere, a generat mişcare. Cu un muget de tăcere, energia nelimitată a lui Kether a rupt legăturile şi a scăpat în vidul infinit. Această mişcare incredibilă de existenţă pură poate fi simbolizată de Chokmah.

Dar acţiunea generează reacţiune în orice sistem închis, iar acest sistem, aproape infinit în magnitudinea sa, este totuşi limitat de către sfera atenţiei creatorului său. Nu există linii drepte în cosmos. Forţele de reacţie transformă linia dreaptă în curbă şi, în cele din urmă, în cerc. Energia fără hotare a lui

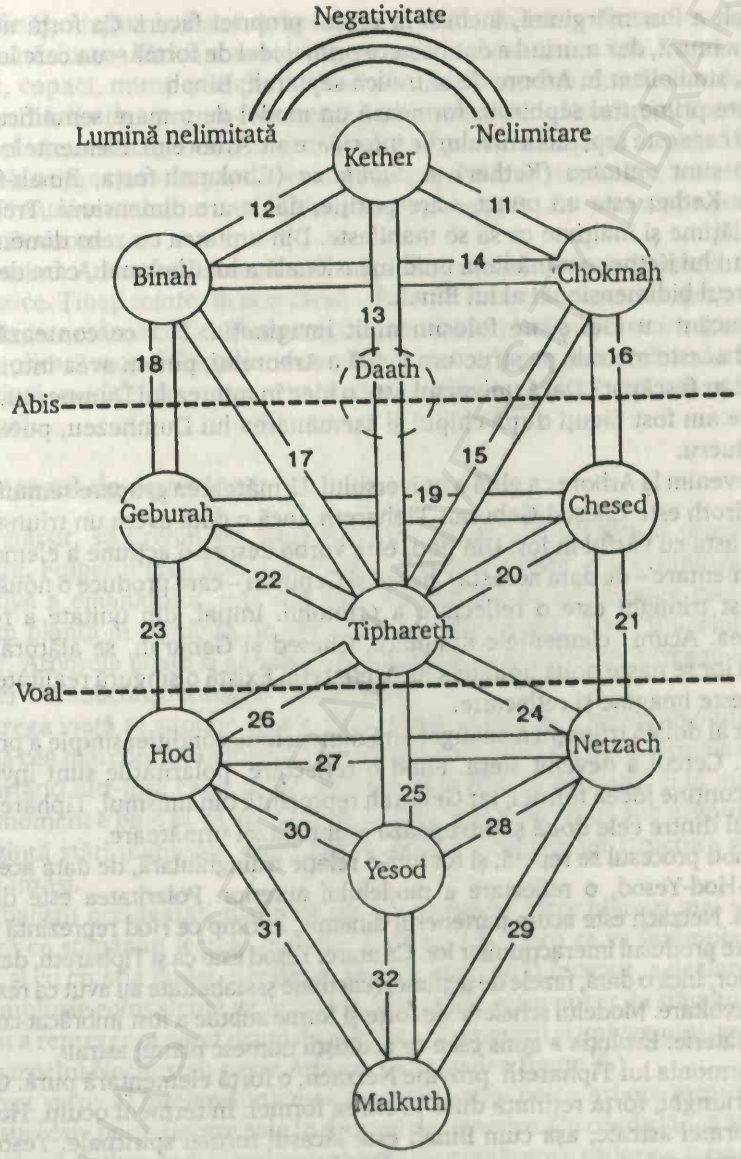

Figura 5 *Sephiroth pe Arborele Vieții*

Chokmah a fost mărginită, închisă în cercul propriei faceri. Ca forţă necondiţionată a murit, dar murind a dat naştere primei idei de formă – un cerc închis de energie, simbolizat în Arbore de al treilea sephirah, Binah.

Aceste prime trei sephiroth formează un model de o mare semnificaţie, un triunghi care este repetat la nivelurile inferioare ale Arborelui. Elementele acestui prototip sunt *unitatea* (Kether) şi *dualitatea* (Chokmah-forţa, Binah-forma). Unitatea-Kether este un punct – are poziţie, dar n-are dimensiuni. Trebuie să câştige lăţime şi înălţime ca să se manifeste. Din unitatea cu zero dimensiuni a punctului lui Kether emană linia unidimensională a lui Chokmah, care devine în final cercul bidimensional al lui Binah.

Ne jucăm cu idei şi ne folosim mult imaginaţia. Dar ce contează dacă, folosind aceste metode pe structura goală a Arborelui, putem avea intuiţii care altfel ne-ar fi scăpat? Dacă universul este o idee în mintea lui Dumnezeu, atunci noi, care am fost făcuţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, putem face acelaşi lucru.

Să revenim la Arbore ca glifă a universului. Următoarea grupare semnificativă de sephiroth este Chesed-Geburah-Tiphareth. Încă o dată avem un triunghi, dar de data asta cu vârful în jos. Din nou, este vorba despre o acţiune a elementelor complementare – de data aceasta Chesed şi Geburah – care produce o nouă Stare. Dar acest triunghi este o reflectare a primului. Iniţial, din unitate a rezultat dualitatea. Acum elementele dualităţii, Chesed şi Geburah, se alătură şi din uniunea lor se naşte noua unitate a lui Tiphareth. Există o singură realitate; orice altceva este imagine şi reflectare.

Acest al doilea triunghi a adăugat altă dimensiune condiţiei simple a primului triunghi. Cercul a devenit sferă. Fiind o reflectare, polarităţile sunt inversate. Chesed conţine ideea formei, iar Geburah reprezintă dinamismul. Tiphareth este echilibrul dintre cele două şi întrupează esenţa fazei următoare.

Din nou procesul se repetă, şi tot într-o relaţie triunghiulară, de data aceasta în Netzach-Hod-Yesod, o reflectare a modelului anterior. Polaritatea este din nou inversată. Netzach este acum partenerul dinamic, în timp ce Hod reprezintă forma. Yesod este produsul interacţiunilor lor. Ca atare, Yesod este ca şi Tiphareth, dar pe un arc inferior. Încă o dată, fazele de acţiune, reacţiune şi stabilitate au avut ca rezultat o nouă dezvoltare. Modelul scheletic de forţe şi forme subtile a fost îmbrăcat cu un fel de pre-materie. Evoluţia a atins ceea ce ocultiştii numesc planul astral.

Din armonia lui Tiphareth provine Netzach, o forţă elementară pură. Ca şi în primul triunghi, forţa reţinută duce la ivirea formei. În termeni ocultişti, Hod este lumea formei astrale, aşa cum Binah este lăcaşul formei spirituale. Yesod este starea rezultantă, nu numai a acestui triunghi, ci a întregului Arbore. Pare, deci, potrivit ca Yesod să poarte titlurile de *„vistierie a imaginilor"* şi de *„maşinărie a universului"*, ultimul titlu oferind o imagine convingătoare a vieţii din spatele fenomenelor lumii fizice, care controlează totul.

În final, singur la baza Arborelui, se află Malkuth, ultimul sephirah. El reprezintă lumea fizică a materiei, pe care o cunoaștem sub formă de case, mașini, copaci, munți și stele. În Malkuth se află stadiul final, de coborâre în materie. Malkuth este punctul inferior al marelui arc al evoluției. Dacă Kether are în el ideea întregii vieți create, cuprinse precum stejarul în ghindă, atunci Malkuth reprezintă expresia cea mai completă a vieții. Dacă Kether este „alpha" a universului, atunci Malkuth este „omega". „Eu sunt alpha și omega", a spus Domnul.

Folosind Arborele în acest fel, căpătăm o idee despre metoda filosofiei cabalistice. Țineți minte: în acest stadiu folosim Arborele doar ca suport, ca pe un cuier de care atârnăm idei. Remarcați că metoda implică folosirea imaginației creative, aplicată modelelor polarizate ale Arborelui. Țineți minte că sephiroth-urile reprezintă *modele* de relații, nu *simboluri fixe* ale lucrurilor sau stărilor de existență.

Procesul de revenire

În sfârșit, să privim pe scurt Arborele ca pe o diagramă a proceselor de revenire. Fulgerul (sau spada în flăcări, cum este numit uneori) indică ordinea succesivă a emanațiilor, una din alta, a sephiroth-urilor. Fiecare este cuprins, precum planta în sămânță, în predecesorul său până la slava unicelulară a lui Kether. Arborele poate fi gândit ca o diagramă ce reprezintă întreaga schemă a creației din subconștientul lui Dumnezeu.

Întrega viață se supune legii ciclice: după involuție urmează evoluție. Viața, până la cea mai complexă formă a sa, părăsește sferă după sferă formele create de ea, purtând într-însa capacitățile dezvoltate în timpul poposirii ei în materie. În acest moment e bine să vă amintiți că, tehnic, toate sferele de sub primul triunghi reprezintă stări materiale. Doar cele superioare reprezintă structura vieții, sau forma însăși.

Cabaliștii occidentali susțin că noi ne retragem către planuri mai subtile pe măsură ce stăpânim lecțiile materiei și că același lucru se va întâmpla, până la urmă, și cu creația însăși. Big Bang, sau explozia de la început, a declanșat totul, iar o implozie echivalentă va reduce toată creația la un punct, la sfârșitul ciclului. Pentru a reprezenta acest drum de revenire al omenirii și universului, se plasează glifa șarpelui Nechustan peste Arbore. (A se vedea figura 6.)

Acest șarpe al înțelepciunii este încolăcit astfel peste Arbore încât trupul lui trece succesiv peste fiecare cale în drumul de revenire. Cu coada lângă Malkuth și capul lângă Kether, indică ordinea corectă de numărare a căilor pe Arbore. Acesta a fost cândva un secret rezervat doar celor inițiați.

Cei ce studiază cabalismul modern încearcă să nu înțeleagă Arborele într-un mod intelectual – îl fac o parte a vieții lor interioare.

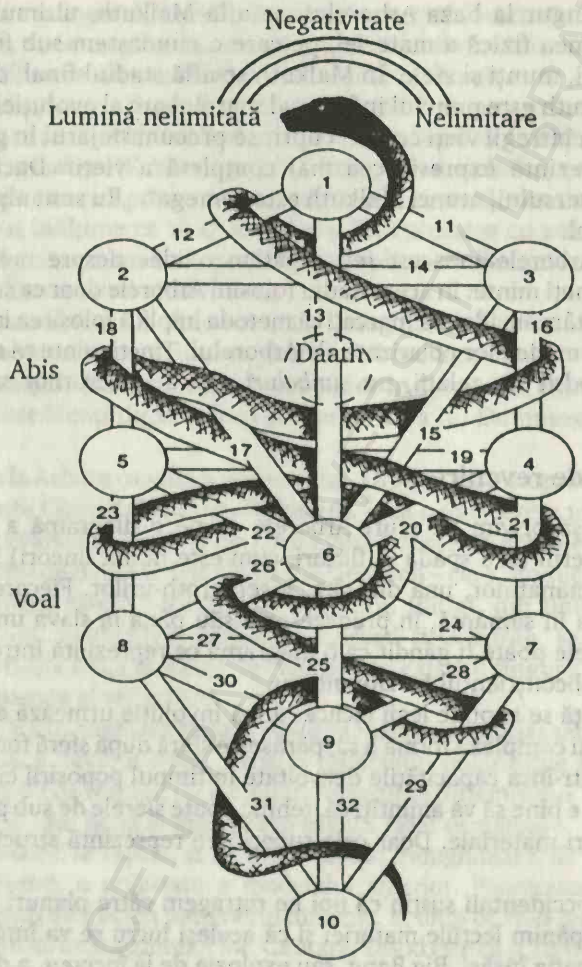

Figura 6 *Şarpele*

Relaţiile sephirotice

Fiecare sephirah este un factor în sine, dar poate fi înţeles cum se cuvine doar ca o parte a marelui întreg, ca un element într-un model de relaţii. Există un număr de modele importante în structura Arborelui, care pot fi considerate subsisteme în sistemul principal al glifei în sine. Modelele sunt următoarele:

1) *Triunghiuri*. Prima dintre aceste grupări a fost deja menţionată: triunghiurile. Kether, Chokmah şi Binah formează triunghiul superior. Aceste prime trei sephiroth

indică stadii ale dezvoltării în univers sau în umanitate. Triunghiul numărul unu reprezintă rădăcinile existenței, dacă Arborele este considerat simbol al manifestării, sau rădăcinile vieții, dacă este considerat ca reprezentând sufletul.

Al doilea triunghi, ce cuprinde Chesed, Geburah și Tiphareth, este considerat deseori ca o reflectare a primului, inversat și răsturnat. Sfera din stânga, Geburah, este în acest caz partenerul dinamic. Sfera din dreapta, Chesed, este cea ce dă formă. Completarea se află în a șasea sferă, Tiphareth, rezultatul interacțiunii lor și izvorul următoarei faze. Al doilea triunghi este numit deseori triunghiul etic, pentru că descrie dezvoltarea legii și ordinii. În univers, asta implică apariția a ceea ce vom descrie ulterior drept legile naturii. Echivalentul în omenire este începutul conștiinței, al simțământului de bine și rău și al conceptului de alegere.

Netzach, Hod și Yesod, care formează al treilea și ultimul triunghi, reprezintă dezvoltarea ulterioară către manifestare, așa cum o înțelegem noi. Deși al treilea triunghi este cu vârful în jos (ca și al doilea), polaritatea complementarelor sale este din nou inversată. Netzach, din dreapta, este pozitiv, iar Hod este formator. Sephirah-ul Yesod reprezintă sinteza triunghiului și originea fazei următoare. A treia trinitate este numită deseori triunghiul magic. Magia a fost definită ca știința și arta de a produce forme pentru invocarea, focalizarea și controlarea forțelor spirituale. Netzach reprezintă energie pură, elementară – în natură sau în oameni. Hod este influența formatoare riguroasă, planul din mintea lui Dumnezeu sau ideile concrete din mințile oamenilor. Operațiunea de dare de formă a lui Hod a produs canale pentru forțele lui Netzach. Yesod este pântecul din care acestea s-au născut în lumea materială a lui Malkuth, Regatul.

Dacă dăm prea multă atenție semnificațiilor intelectuale ale acestor modele ale Arborelui ne vom alege cu dureri de cap. Înțelegerea va veni dându-ne seama de sensul lor în viețile noastre personale.

2) *Cele patru lumi*. Cabalismul clasic ia în considerare patru *lumi*, sau condiții de existență, de la concept la rezultatul final:

Lumea lui *Atziluth*	Arhetipală	Conceptul
Lumea lui *Briah*	Creativă	Planul detaliat
Lumea lui *Yetzirah*	Formativă	Aplicarea planului
Lumea lui *Assiah*	Materială	Rezultatul

Acesta este un mod de gândire foarte folositor în cazul oricărui proces creativ din lumea oamenilor sau din univers.

Există două modalități în care acest concept poate fi folosit. În prima, Arborele poate fi divizat vertical: Kether reprezintă Lumea atziluthică, în timp ce Chokmah și Binah reprezintă Lumea creativă, Briah. Următoarele șase sephiroth formează Yetzirah. Malkuth reprezintă Assiah, lumea materiei fizice. A doua metodă de a folosi lumile este o extindere logică a primei. Dacă Arborele poate fi văzut ca alcătuit din patru părți, atunci astfel poate fi văzută orice parte a sa. Atunci fiecare sephirah poate fi gândit în patru feluri: posibilitatea, ideea, rezolvarea, rezultatul – sau Atziluth, Briah, Yetzirah și Assiah.

3) *Reflectările.* În continuare, un mod foarte util de a privi Arborele este de a ne imagina cele şapte sephiroth inferioare ca alcătuind trei modele de reflectare, câte un model pentru fiecare sferă superioară. Aleph, Mem şi Shin sunt cele trei litere-mamă. Aleph este numită *rădăcina puterii aerului* şi se aplică lui Kether. Mem este numită *rădăcina puterii apei* şi atribuită lui Binah. Shin este cunoscută ca *rădăcina puterii focului* şi atribuită lui Chokmah. Influenţa lui Aleph-Kether se reflectă în jos prin Tiphareth şi Yesod, în Malkuth. Mem-Binah se reflectă, în diagonală, în Chesed şi apoi în Hod. Shin-Chokmah se reflectă către Geburah şi de aici în Netzach. Acestea sunt indicaţii valoroase privind felul în care operează forţele. (A se vedea figura 7A.)

4) *Hexagrama.* Alt mod de a forma modele din sephiroth este de a considera Arborele în mod dinamic. Primul triunghi este văzut ca izvorul care-şi focalizează influenţa şi puterea într-o poziţie de mijloc între Tiphareth şi Kether. Focalizarea produce un sephirah-fantomă, pe care rabinii îl numesc *Daath*, sau cunoaşterea. Malkuth se află singur în partea de jos a diagramei. Sephiroth-urile centrale sunt considerate părţi funcţionale ale diagramei şi vârfuri ale unei stele cu şase colţuri, sau hexagrame. Daath formează vârful de sus şi acţionează ca un canal pornind de la triunghiul superior, în timp ce Yesod (ca vârf de jos) se îndreaptă către Malkuth. Această metodă de grupare a sephiroth-urilor defineşte al şaselea sephirah, Tiphareth, drept centru funcţional al Arborelui, un fel de soare având sephiroth-urile 4, 5, 7, 8 şi 9 drept planete în jurul lui. (A se vedea figura 7B.)

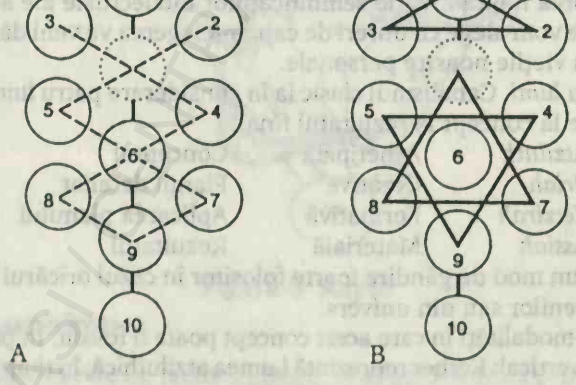

Figura 7 *Reflectările (A) şi Hexagrama (B)*

5) *Atribuiri astrologice.* Mai târziu vom examina modul în care planetele astrologice pot fi atribuite Arborelui, pentru ca diagrama să aibă mai mult înţeles pentru cei interesaţi de simbolismul astrologic.

3. ARBORELE ȘI FORȚELE LUI

Arborele Vieții este o diagramă ce reprezintă toate forțele și factorii ce operează în univers și omenire. Nu există caracteristică, influență sau energie care să nu poată fi reprezentate pe Arbore. Începutul, sfârșitul și căile dintre ele sunt, toate, reprezentate. Oricine poate să vadă trecutul, prezentul și viitorul în cele zece sephiroth și cele douăzeci și două de căi dintre ele.

Suntem, prin natură, constructori de forme. Tot trecutul nostru s-a petrecut in lupta cu formele; chiar și tărâmul aerian al planului mental este restrictiv pentru spirit. Nu-i surprinzător deci că personalitatea – ea însăși o complexă formă mentală și emoțională – vede forțele abstracte în simboluri concrete. Dumnezeu a făcut oamenii după chipul și asemănarea Sa, iar noi facem același lucru cu lumea noastră interioară – percepția forțelor abstracte ne este personificată sau formalizată conform nivelului nostru de înțelegere din acel moment.

Titanii, olimpienii și zeii cu capete de animale ai Egiptului sunt forme create de om. Arhanghelii, îngerii, serafimii, heruvimii, forțele naturii și personajele de basm sunt personificate în forme înaripate, pitici, roți de foc sau coloane de flăcări etc., în conformitate cu profunzimea percepției noastre și limitele stocului nostru de imagini mentale. Simbolurile personificate sunt precum cuvintele în vocabularul ocultistului. Ca și cuvintele pe care le folosim în viața cotidiană, simbolurile reprezintă realitatea; pericolul amenință doar când ele sunt luate, în mod eronat, drept realități ale lumii pe care o reprezintă.

Ocultismul nu poate fi redus la seturi de formule rigide. Experiența umană este individuală și aspectele ei pot fi unice. Niciodată doi oameni nu răspund în același fel la o experiență. De aceea nu are rost să scriem o carte despre Cabala cu un set convenabil de atribuiri și s-o folosim ca substitut pentru experiența personală. O carte poate folosi doar la a arăta calea. Din acest motiv, secțiunile ce urmează sunt în mod deliberat generale iar textul, chiar dacă detaliază, trebuie considerat ca sugestiv, nu dogmatic. În orice caz, totul depinde de modul în care folosiți Arborele ca simbol principal.

ZEII

Strămoşii noştri personificau forţele pe care le percepeau în ei şi în lumea din jur. Gânditorii raselor străvechi făceau speculaţii asupra originilor, asupra cauzelor şi efectelor şi asupra interacţiunilor noastre cu mediul înconjurător. Din această bogăţie de imagini şi gânduri au rezultat panteonurile. Omul mediu îi privea pe zei ca pe fiinţe superioare, cu super-virtuţi (uneori şi cu super-vicii). Dar pentru oamenii luminaţi ei erau reprezentări ale forţelor şi factorilor din omenire şi univers.

Toţi zeii creatori, din orice panteon, pot fi legaţi de Kether, primul sephirah. Zeii Forţei, reprezentând puterea crudă în acţiune, dinamismul primordial, pot fi plasaţi pe Chokmah, în timp ce conceptele de construire de forme, de naştere sau de maternitate arhetipală reprezentată de marile zeiţe-mame pot fi asociate cu Binah. Din această trinitate de concepte se trage tot ceea ce a urmat.

Chesed reprezintă conceptul de ordine şi acea armonie care provine din civilizaţie – în adevăratul sens al cuvântului – ca o exercitare de cooperare perfectă şi, literalmente, de bunăvoinţă. Chesed este administratorul perfect al realităţii invizibile şi poate fi considerat drept prima manifestare a planului perfect. La oameni, sfera reprezintă un aspect al sinelui superior, acea parte care dă formă voinţei spiritului. Din toate acestea rezultă că zeii atribuiţi lui Chesed vor fi figuri reprezentând forţe în echilibru, conduceri înţelepte şi binevoitoare şi idealurile cele mai înalte ale ordinii.

Geburah este complementar lui Chesed. Principiile lui sunt cele ale războiului sfânt – şi de data asta în sens absolut literal. Orice zeu războinic, dedicat distrugerii răului şi formelor secătuite, poate fi legat de Geburah. Un titlu al acestui sephirah, Pachad (teamă) este uneori înţeles greşit. Cruzimea şi teama de violenţă n-au loc în această sferă, pentru că ele sunt rele. Pachad (în opinia celui ce-a scris această carte) înseamnă teamă de lege, pentru că teama de lege este începutul înţelepciunii, iar teama este interpretată ca respect faţă de dreptatea şi puterea lui Dumnezeu sau faţă de spiritul umanităţii. Geburah este un mare iniţiator, pentru că distruge pentru a face loc adevăratei lucrări a spiritului.

Tiphareth este reconciliatorul lui Geburah cu Chesed şi este numit uneori Frumuseţe. Această sferă a lui Shemesh, soarele, este frumoasă, nu drăguţă. Slava sa este cea a soarelui, simbolul ei, iar armonia sa vine din echilibrul unor forţe incredibile. Este şi sfera adevăratului sacrificiu, care este transmutarea forţei de pe un nivel pe altul. Acestei sfere îi sunt atribuiţi zeii tămăduitori.

Acest lucru poate să pară ciudat, până luăm în considerare implicaţiile următoare. A tămădui înseamnă a întregi, a echilibra un sistem dezechilibrat, iar asta implică invariabil sacrificii de un fel sau de altul. Între efectele cuţitului chirurgului şi cele ale testelor psihiatrului e o mică diferenţă. Vindecarea sufletului, sau regenerarea, dacă preferaţi, este un alt exemplu important despre

modul în care farmecul şi iluzia sunt consumate de soarele lui Tiphareth şi transmutate în aur spiritual, prin aceasta întregind sufletul omenirii.

În ultimul triunghi al Arborelui zeii simbolizează lucruri mai apropiate de înţelegerea noastră normală. Netzach descrie relaţii perfect orizontale, între oameni, forţe sau mecanisme, sau verticale – între un nivel de manifestare (sau conştiinţă) şi un alt nivel. De aceea zeii lui Netzach sunt zei ai polarităţii. Venus şi Afrodita sunt zeiţele dragostei în panteonul roman, respectiv cel grec. Dar adevărata interpretare a simbolismului se face în termeni de polaritate la toate nivelurile, nu numai la nivelul fizic al sexului.

În Netzach se află şi Lampa Cunoaşterii Ocultе, un simbol care reprezintă înţelepciunea acumulată de-a lungul erelor de omenirea aflată în căutarea Luminii. Acest lucru poate să nu fie priceput dacă nu se ia în considerare şi reflectarea diagonală prin Arbore. Chokmah se reflectă din Geburah în Netzach, ceea ce îi poate revela celui ce studiază ocultismul un alt aspect al simbolismului.

Hod este considerat în general a fi formal şi mental în structură, în contrast cu aparenţa emoţională a lui Netzach. Dacă Netzach reprezintă tendinţele inconştiente şi înclinaţiile emoţionale şi artistice, atunci Hod simbolizează abordarea vieţii în mod conştient, intelectual şi ştiinţific. De aceea Hod este legat de magia formală – ocultismul ceremonial.

Orice operaţiune care aduce forţă prin simţire (inducţie simpatetică) poate fi atribuită lui Netzach. Orice invocare sau evocare ceremonială, fie din slujba creştină sau din ceremonia de iniţiere a unei loji ocultе, este o operaţiune din sfera lui Hod. Dar există profunzimi vaste în fiecare sephirah, ce nu pot fi tratate în această carte. La urma urmei, fiecare sephirah este un aspect al lui Dumnezeu. Hod primeşte reflectarea diagonală a lui Chesed, care transmută forţa lui Binah. Hod transmută influenţa apei primordiale, după cum Netzach se manifestă ca foc primordial. Formalismul lui Hod nu-i înregimentarea goală a ritualului de dragul ritualului, ci însăşi forţa marii Mame a Formei. Zeii lui Hod sunt simboluri ale energiei formalizate. Mercur, Hermes şi Thoth sunt, cu toţii, Domni ai Magiei, maeştrii ştiinţelor, mari învăţători şi mesageri.

Toate aceste influenţe trec în al nouălea sephirah, Yesod, sfera lunii, regiune a marii – dar ascunsei – lumi a cauzelor de imediat de dincolo de viaţa fizică. Din cauza inimaginabilei tării a acestei temelii a vieţii, zeii titanici şi eroii pot fi legaţi de acest sephirah. Atlas şi Heracles sunt două alegeri evidente. Zeii lunari (şi în particular zeiţele) sunt atribuiţi tot lui Yesod. Luna dirijează, în mod tradiţional, sub-lumea eterică, ale cărei maree interioare răspund chemării lunii, ca şi mareea mării. Luna are multe faze, iar Hecate – stăpâna vrăjilor şi a sterilităţii – domneşte peste fazele întunecate, în timp ce aspectele luminoase şi fertile ale lui Isis şi veşnic fecioara Diana stăpânesc peste fazele luminoase.

Ca şi în cazul celorlalte sfere ale Arborelui, cercetătorii trebuie să atribuie zei şi lui Yesod, conform modului în care înţeleg ei sephirah-ul şi zeul. Este de aşteptat ca, o dată cu avansarea în studiu, înţelegerea lor să se aprofundeze. De exemplu,

Pan poate fi legat de Chokmah, Yesod, Netzach sau Malkuth, în funcţie de ce aspect al zeului e luat în considerare. Există o mare diferenţă între potenţa masculină a universului în Chokmah şi mult mai familiarul Pan al pădurilor din Malkuth. Iar marea putere feminină apare în nenumărate forme. După ce veţi atinge un anumit nivel, învăţătura formală vă va fi de puţin folos, experienţa devenind singurul ghid adevărat.

Malkuth este sephirah-ul final al Arborelui. Dacă Kether este „alpha", atunci Malkuth este „omega". Dar evoluţia este ciclică, nu liniară. Malkuth nu reprezintă ultima za din lanţ ci un punct pe cerc. Acei cercetători ai ocultismului care, din cauza interpretării eronate, au ajuns să creadă că materia este rea, ar trebui să ia în considerare cuvintele: „«Eu sunt alpha *şi omega*», a spus Domnul". Malkuth simbolizează universul fizic, iar zeii şi zeiţele reprezintă esenţialul caracteristicilor lui. Unii sunt zei ai rodniciei, alţii sunt forţe străvechi ale pământului, care au făcut stâncile şi râurile, munţii şi mările. Demetra şi Ceres, zeiţe ale grânelor, Vulcan al fierăriei subterane, pădureanul Pan şi luminoasa şi fertila Isis sunt, toţi, atribuibili lui Malkuth.

Mulţi ocultişti s-au îndepărtat de creştinism şi s-au concentrat exclusiv asupra formelor ebraice ale lui Dumnezeu şi asupra panteonurilor păgâne. Unii chiar au denigrat mesajul creştin ca fiind „valabil doar pentru mase". E greu să te descurci în faţa unei ignoranţe atât de mari. Probabil că-i o problemă de creştere, întrucât ce altă exemplificare a lui Malkuth este mai sensibilă şi mai completă decât Iisus Hristos în înfăţişarea sa de om arhetipal, dar suprem?

ARHANGHELII ŞI ÎNGERII

Secolele de practică ale iniţiaţilor Tradiţiei occidentale au dus la construirea multor sisteme de simboluri în jurul Arborelui şi sephiroth-urilor sale. Dar când Arborele cabalistic şi sistemul său au fost descrise prima oară, conţineau doar puţin mai mult decât o diagramă şi unele atribute de bază. Sistemul ebraic este, bineînţeles, strict monoteist. Panteonul zeilor este înlocuit de zece arhangheli şi zece coruri de îngeri.

A fost menţionată deja doctrina celor patru lumi. Forţa divinităţii însăşi acţionează în Lumea atziluthică, cea a arhanghelilor acţionează în Lumea lui Briah, corurile îngereşti sunt reprezentanţii divinităţii în Yetzirah, în timp ce în Lumea lui Assiah, planul materiei fizice, creaţia este sintetizată sub forma a opt planete şi două condiţii cosmice. Planetele trebuie să fie privite în sens astrologic, nu ca obiecte fizice. Unele dintre atributele asociate sephiroth-urilor derivă din caracterizarea astrologică a planetelor. Examinarea critică a definirilor astrologice îi poate da cercetătorului informaţii suplimentare pentru înţelegerea sephirah-ului în evoluţia personală. Dar trebuie să se înţeleagă că atributele astrologice formează doar o parte din semnificaţia totală a sephirah-ului.

Fiecare sephirah se află şi sub dominaţia unuia dintre Cele Zece Nume Sfinte ale lui Dumnezeu. Unele nume vă sunt familiare din Vechiul Testament. Fiecare nume este o formulă în sine şi un subiect foarte fructuos pentru contemplare şi meditaţie. Numele sunt prezentate în tabelul 3.

Tabelul 3. *Cele Zece Nume Sfinte ale lui Dumnezeu*

Sephirah	Nume	Înţeles
1	Eheieh	Eu sunt (sau „Eu devin")
2	Jehovah	Dumnezeu (Cuvântul)
3	Jehovah Elohim	Dumnezeu (Creatorul)
4	El	Dumnezeu (Domnul)
5	Elohim Gebor	Dumnezeul Bătăliilor
6	Aloah Va Daath	Dumnezeu manifestându-Se ca Mintea Supremă
7	Jehovah Tzabaoth	Domnul Oştilor
8	Elohim Tzabaoth	Dumnezeul Oştilor
9	Shaddai el Chai	Atotputernicul, viul Dumnezeu
10	Adonai Melekh, Adonai Ha Aretz	Domnul care-i rege Domnul pământului

Arhanghelii sunt consideraţi, în general, a fi făpturi măreţe, perfecţionate într-o fază mai timpurie a evoluţiei. Îngerii au nume a căror traducere poate fi foarte interesantă. Aceste făpturi pot fi înţelese cel mai bine dacă sunt considerate drept complexe inteligente ale forţelor sferelor cu care sunt asociate. Fiecare tip îngeresc are o funcţie precis limitată, un complex acţiune-reacţiune specializat. Arhanghelii şi îngerii asociaţi celor zece sephiroth sunt prezentaţi în tabelul 4.

În încheiere, terminalele lumeşti ale forţelor sephirotice – simbolurile lor în Lumea lui Assiah – sunt următoarele:

1) primul mobil – prima mişcare
2) zodiacul
3) Saturn
4) Jupiter
5) Marte
6) Soarele
7) Venus
8) Mercur
9) Luna
10) Pământul

Tabelul 4. *Arhanghelii şi îngerii asociaţi Arborelui*

Sephirah	Arhanghel	Înger
1	Metatron	Chaioth ha Qadesh – Făpturi sfinte vii
2	Ratziel	Auphanim – Roţi
3	Tzaphkiel	Aralim – Tronuri
4	Tzadkiel	Chasmalim – Cei strălucitori
5	Khamael	Seraphim – Şerpi în flăcări
6	Raphael	Malachim – Regi
7	Haniel	Elohim – Dumnezei
8	Mihail	Beni Elohim – Fii ai Dumnezeilor
9	Gabriel	Kerubim – Cei puternici
10	Sandalphon	Aschim – Sufletele focului

O cunoaştere enciclopedică a simbolismului cabalistic ne-ar folosi prea puţin. Ceea ce este scris aici are doar caracter de sugestie, de indicaţie. Este nevoie de o cunoaştere intuitivă a semnificaţiei interne a acestui simbolism şi a relevanţei sale pentru viaţă. Aceasta-i adevărata Înţelepciune cabalistică şi poate fi dezvoltată doar prin experienţă.

CĂILE

Cele zece sephiroth şi cele douăzeci şi două de căi care la interconectează formează „Cele 32 de Căi ale Slavei", care constituie Arborele Vieţii. Dacă sephiroth-urile descriu condiţiile existenţei în macrocosmos şi stările de conştiinţă din microcosmos, atunci căile ce sunt? Probabil cea mai bună interpretare este aceea conform căreia ele sunt o secvenţă de experienţe. Să presupunem că o soluţie de zahăr s-a cristalizat. Prima stare era de lichid, starea finală e de solid. Secvenţa de experienţe prin care vor trece componentele în timpul schimbării de stare reprezintă calea între starea solidă şi cea lichidă. Aceeaşi idee se aplică şi la sephiroth-urile Arborelui.

Acele căi care sunt aliniate de-a lungul Fulgerului au o semnificaţie specială, pentru că reprezintă secvenţa de experienţe cuprinsă în stadiul involuţionar al materiei şi conştiinţei. Celelalte căi pot fi, probabil, cel mai bine considerate ca descriind secvenţe de experienţe în conştienţa umană, aşa cum evoluează ea de la o stare de conştiinţă (sau sephirah) la alta.

Probabil că-i mai bine să amânăm speculaţiile privind natura căilor, până vom câştiga oarecare experienţă. Dar nu-i nici o îndoială că aceste căi, în aspectul lor subiectiv, reprezintă experienţa colectivă în evoluţia sufletului. Iar în acest caz ele sunt clar implicate în anumite tipuri de lucrări practice oculte.

Căile superioare

Cel mai abstract nivel al Arborelui este primul triunghi, al lui Kether, Chokmah şi Binah. De aici rezultă că acele căi ce interconectează aceste sephiroth trebuie să aibă semnificaţie fundamentală. Căile glorioase ale experienţei, care reprezintă involuţia primă din univers şi începuturile conştiinţei în suflet, descriu cea mai profundă structură a existenţei.

Căile 11, 12 şi 14 leagă căile superioare în triunghiul primar, iar dintre acestea trei căile 11 şi 14 sunt aliniate cu Fulgerul, deci au o semnificaţie particulară. A treisprezecea cale este deseori considerată ca deţinând cheia către misticismul exaltat care uneşte sufletul (reprezentat de sephiroth-urile centrale) cu izvoarele sale spirituale din Kether. Această cale, împreună cu căile 15, 16, 17 şi 18, leagă triunghiul spiritului de lumea sufletului.

Căile etice

Chesed, Geburah şi Tiphareth formează ceea ce poate fi numit un triunghi etic, reprezentând cele mai înalte activităţi ale sufletului. Căile 19, 20 şi 22 definesc acest triunghi, iar căile 19 şi 22 sunt în linie cu Fulgerul. Ideea unei minţi abstracte este clar legată de acest triunghi.

Tiphareth, cu poziţia sa centrală în Arbore, este în acelaşi timp un punct de focalizare şi de distribuţie. Din acest sephirah se extind linii de conectare cu mai multe aspecte concrete ale sufletului – căile 24, 25 şi 26. Dintre acestea, calea 25 e de reţinut, pentru că reprezintă, împreună cu calea 13, menţionată anterior, şi cu ultima cale, a 32-a, miezul intern al conştiinţei Arborelui, marele drum către Lumină, căile lui Saturn (32), Deşertul (25) şi Marea Preoteasă (13).

Căile magice

Operaţiunile magice au loc în regiunile inferioare ale sufletului. Magia constă într-o serie de tehnici (nimic mai mult) desemnate a construi structuri sau forme pentru a canaliza forţe din nivelurile înalte ale Arborelui către lumea materială. Dacă direcţia forţei este în linie cu evoluţia, atunci magia e albă; dacă nu, este neagră.

Sephiroth-urile Netzach, Hod şi Yesod formează triunghiul ce poate fi numit al personalităţii. Căile 27, 28 şi 30 îl definesc. Din nou, două dintre căi, 27 şi 30, urmează Fulgerul, iar dintre acestea două cea cu numărul 27 este deosebit de importantă în psihologia noastră, marcând o mare traversă a personalităţii.

Căile 29, 31 şi 32 fac legătura cu ultima sferă, Malkuth. Calea finală, uneori numită „teribila cale 32", a fost menţionată pe scurt mai înainte. Din nou, este vorba despre o cale aliniată la linia descendentă, involutivă, a Fulgerului. Dar are o mare semnificaţie în evoluţia mistică a neofitului. În termeni de evoluţie, Yesod este următorul ca stare înaltă după Malkuth. De aceea a 32-a cale este prima dintre căile mistice parcurse de către iniţiat în Drumul său de Întoarcere. Aici facem prima tranziţie de la experienţa conştiinţei creierului la prima cunoaştere a sufletului. Aici neofitul este avertizat că dacă face un singur pas pe această cale, trebuie inevitabil să meargă până la capăt. După calea 32 urmează experienţa deşertului, iar după aceasta – cea a camerei goale. Aşa-zişii iniţiaţi, ce visează o fascinantă şi strălucită viaţă de delicii magice, ar trebui să studieze scrierile din secolul al XVI-lea, despre *„Noaptea Întunecată a Sufletului"*, ale Sfântului Ioan al Crucii. Dacă după această lectură vor decide că nu de aşa ceva au nevoie, toată lumea va scăpa de o grămadă de necazuri!

4. GLIFE SEPHIROTICE ȘI TEMPLE

Simbolismul este o cale de a ajunge la o concluzie, nu un rezultat în sine. Declarații de felul acesteia au fost făcute de atâtea ori, de atât de mulți oameni, încât ar trebui considerate axiomatice. Dar mulți dintre cei ce studiază ocultismul ajung să fie obsedați de capcanele exterioare și pierd din vedere realitatea reprezentată de simbol. Ciudat este că mulți cercetători ai esoterismului, care ar nega indignați faptul că ar pune semnul egalității între ei înșiși și trupurile lor fizice, se lasă complet prinși în mrejele ritualului, ale cuvintelor despre putere, se luptă cu exercițiile de respirație sau cu învățarea pozițiilor speciale și nu înțeleg mesajul lor intern, pe care cu atâta trudă se chinuiesc să și-l reprezinte prin toate aceste accesorii.

Regenerarea este descrisă pe bună dreptate ca o călătorie pe teren variat. Uneori poate fi folosită mașina, alteori calea se reduce la o cărare pe care poți merge doar pe jos. Din când în când sunt întâlnite culmi periculoase – sunt momentele în care elicopterul ar fi vehiculul cel mai potrivit. Diferitele metode ale ocultismului oferă mijloacele de transport pentru această călătorie. Alegeți-o pe cea pe care circumstanțele v-o impun și căutați o alta când este necesar; toate reprezintă ajutoare valide și mijloace prețioase pentru a ajunge la capăt. Dar cine – chiar în aceste timpuri, ale unor zei ciudați – s-ar confunda pe sine cu mașina sa?

Există o satisfacție profundă în învățarea semnelor și simbolurilor, dar în entuziasmul începutului e ușor să se piardă din vedere scopul. Câteva experimente, doar de dragul de a vedea ce se întâmplă, sunt normale la orice învățăcel și rareori produc vreo pagubă (sau ceva bun). Singurul lucru de care trebuie să vă păziți este să nu vă pierdeți calea interioară în labirintul unui sistem complex, plin cu tot felul de ghicitori și enigme încântătoare. Într-o inițiere rituală, candidatul este avertizat să nu se „rătăcească în labirintul minții inferioare". Un sfat bun.

Prima întrebare pe care trebuie să și-o pună un învățăcel înainte de a lucra cu simbolurile sephiroth-urilor este „De ce?". La început, practica și familiarizarea sunt motive admirabile. Ulterior, după ce a acumulat cunoștințe, apare problema folosirii lor. Simbolurile lucrează la nivelurile interioare și acționează ca transformatoare de energii sau ca porți. În primul caz, contactul repetat cu ele tinde să

construiască un canal între nivelurile interioare şi cele exterioare, prin aceasta începând procesul de tămăduire sau de întregire. În al doilea caz, simbolul conţine un adevăr interior care, când este înţeles, înlătură o barieră sau deschide o poartă către un nou nivel de experienţă de viaţă în mediul învăţăcelului. Simbolurile sunt realităţi în lumea interioară şi nu trebuie să fie folosite superficial. În acelaşi timp, trebuie evitate superstiţiile. Simbolurile pot conţine adevăruri cutremurătoare. Pot face posibilă eliberarea unor forţe incredibile – dar acelaşi lucru îl face şi formula „sărurilor Epsom"!

E posibil să fie prezentate tabele complexe cu atributele sephirotice, în care toţi zeii cunoscuţi, zeiţele, eroii, îngerii, arhanghelii, elementele, oalele, cratiţele; şi chiar chiuveta din bucătărie să fie legate de una sau mai multe sfere ale Arborelui Vieţii, dar acest lucru ne-ar folosi prea puţin, din motive ce-ar trebui să fie de acum evidente. De aceea textul ce urmează va prezenta simbolismul doar în linii generale şi vă va permite să adăugaţi dumneavoastră orice simbol secundar sau înfrumuseţare pe care o veţi considera potrivită.

CULORI ŞI IMAGINI MAGICE

Prin tradiţie, fiecare sephirah are asociată o culoare, împreună cu un simbol special, personalizat, cunoscut ca imaginea sa magică. Culorile reprezintă energie în lumea interioară. Există patru scale distincte de culori, câte una pentru fiecare dintre cele patru lumi: Atziluth, Briah, Yetzirah şi Assiah.

În practică, folosirea culorilor este simplă. Scala briatică este potrivită pentru mai multe scopuri, cel puţin în stadiile iniţiale ale contactului cu Arborele. Cele patru lumi pot fi văzute ca stadii ale creaţiei – indiferent dacă veţi construi un garaj sau un univers.

Atziluth: ideea
Briah: planul
Yetzirah: aplicaţia
Assiah: rezultatul

Scala de culori a lui Briah este folosită pentru meditaţie, pentru că reprezintă planul lucrurilor înainte de a întâlni complicaţiile din lumea fizică. Această lume briatică, fiind perfectă, este o bază ideală pentru lucru mental asupra Arborelui. Deci putem lucra cu un set de culori după cum urmează:

Kether: strălucire
Chokmah: gri-perlă
Binah: negru
Chesed: albastru
Geburah: stacojiu
Tiphareth: galben

Netzach: verde smarald
Hod: portocaliu
Yesod: violet
Malkuth: galben ca lămâia, măsliniu, roşcat, negru

În Malkuth, cercul ce reprezintă sephirah-ul este împărţit în patru, de două diagonale: galben către Yesod, măsliniu către Netzach, roşcat către Hod şi negru în jos.

Imaginile magice, care cândva erau ţinute secrete faţă de neiniţiaţi, sunt considerate ca însumând calităţile esenţiale ale sephiroth-urilor. Iată formele tradiţionale:

Kether: un străvechi rege bărbos, văzut din profil
Chokmah: un bărbat cu barbă
Binah: o siluetă de mamă
Chesed: un rege puternic, încoronat, pe tron
Geburah: un războinic puternic, în carul său
Tiphareth: un rege maiestuos, un copil, un zeu sacrificat
Netzach: o femeie frumoasă, goală
Hod: un hermafrodit
Yesod: un bărbat gol, frumos, foarte puternic
Malkuth: o femeie tânără, încoronată, pe tron

Deci acestea sunt imaginile magice care ne-au fost transmise. Dar ţineţi minte, Cabala este un sistem evolutiv. Deci un exerciţiu bun pentru dumneavoastră este să găsiţi imagini moderne potrivite acestor idei. La urma urmei, timpurile s-au schimbat. Ideile unui rabin din vechime despre o femeie goală, frumoasă, sau despre un tânăr gol, arătos şi foarte puternic, pot să nu corespundă cu ale dumneavoastră. Asiguraţi-vă că imaginile sugerează ceea ce consideraţi a fi esenţa sephirah-ului. Un războinic puternic în carul lui de luptă este o imagine foarte impresionantă, în timp ce un comandant de tanc în turela vehiculului său poate să nu fie un substitut potrivit, chiar dacă-i o imagine modernă.

Imaginea lui Hod, a unui hermafrodit, poate cauza ceva necazuri. Imaginea ce trebuie adaptată nu-i cea a unei anomalii sexuale sau a unui schilod, ci a conceptului de ceva ce are ambele caracteristici sufleteşti ale bărbatului şi femeii – tandreţe şi putere, lacrimi şi gândire, minte şi emoţii.

Tiphareth are, după cum aţi remarcat, trei imagini – un copil, un rege şi un zeu crucificat. Există trei stadii în formarea unui adept, care vă vor fi clare când veţi deveni şi dumneavoastră unul. Gândiţi-vă la aceste lucruri. Puneţi-vă imaginaţia la lucru, iar Arborele va căpăta viaţă în dumneavoastră.

Pentru a folosi efectiv simbolismul sephirotic, simbolurile, numele etc. trebuie să fie la început colaţionate, apoi considerate separat. Iar la sfârşit – asamblate într-un simbol compus, cu care să lucraţi atât la modul contemplativ, cât şi meditativ, scopul fiind acela de a dezvolta o sinteză, o idee sau un simţământ privind sfera.

Să considerăm Tiphareth ca exemplu: numărul sephirah-ului este 6, culoarea pe scala briatică este galbenul. Este sfera soarelui, iar imaginea sa magică este triplă: rege maiestuos, copil şi zeu sacrificat. Simbolul cel mai des asociat cu Tiphareth este soarele, crucea cu braţe egale şi cea a calvarului, cubul, piramida trunchiată şi *lamen*. Lamen este un simbol purtat, în mod tradiţional, pe pieptul adepţilor. Numărul şi culoarea sunt consideraţii primare şi orice figură simbolică, mentală sau desenată pe hârtie, trebuie să fie bazată pe ele. Imaginea magică este deseori foarte veche, ceea ce înseamnă frecvent că descrie o experienţă umană fundamentală. E, într-un sens, un arhetip, şi acest fapt, împreună cu faptul că a fost timp de secole ocultă, dă majorităţii glifelor o putere latentă considerabilă. În cazul lui Tiphareth, imaginea este triplă şi descrie trei stadii sau niveluri ale experienţei. Poate fi selectat doar câte un aspect de fiecare dată când se lucrează în acest sephirah. Nu ne obligă nimeni să folosim toate simbolurile date. Majoritatea oamenilor găsesc unul sau două simboluri care au o semnificaţie particulară pentru ei, altele având una mai redusă. Unele simboluri pot apărea ca irelevante. În acest exemplu, meditaţia şi contemplarea pot fi concentrate asupra simbolismului crucii şi a înţelesului piramidei trunchiate, care este un simbol al *adeptus minor*, gradul tradiţional al lui Tiphareth. În tradiţia esoterică occidentală, un grad este considerat drept un pas pe calea către Lumină. Fiecare grad mai înalt e un pas mai aproape de realitate şi mai departe de iluzie.

Ansamblul dintr-o glifă – un simbol compus – este o problemă de înclinaţie personală. O glifă ca a lui Tiphareth, concentrată asupra aspectului sacrificial, reprezintă o crucificare, cu baza crucii ridicându-se din vârful neted al unui trunchi de piramidă. Fondul este de un negru mat, iar contururile piramidei şi ale crucifixului sunt galbene. Din crucifix radiază raze galbene, până la limita hexagonală a glifei. Întregul este simplu, dar de efect. Altă glifă se concentrează asupra crucii cu braţe egale, totul inclus într-o structură cubică ridicată pe un hexagon ale cărui vârfuri opuse sunt unite prin linii. Crucea şi piramida sunt galbene, conturate cu negru, şi radiază lumină galbenă prin linia subţire, neagră, ce defineşte cubul. Simbolismul solar este, bineînţeles, extrem de puternic în Tiphareth, iar unele glife eficiente au fost construite pe această bază. Un copil „îmbrăcat cu soare" formează o glifă de mare putere, dar e nevoie de oarecare abilitate artistică pentru a face acest fel de tratare cu adevărat eficient. Aspectul regesc al lui Tiphareth implică silueta regelui maiestuos (care necesită îndemânare la desen). Dar e posibil să găsiţi multe poze sau desene potrivite, care pot fi decupate sau copiate, pentru a alcătui silueta necesară.

Glifele magice pot fi foarte simple ca formă sau pot fi opere de artă sofisticate. Singurul lucru vital este ca nici o parte din ele să nu fie irelevantă.

TEMPLELE SEPHIROTICE

Fiecare sephirah poate fi considerat o casă pentru un tip particular de energie sau stare a conştiinţei. Cele zece puncte focale cabalistice au fost, fiecare, fixate în anumite forme, cel puţin până la un anumit nivel, de către multe minţi care le-au folosit timp de secole în meditaţii şi ritualuri. Aceste forme pot fi considerate glife complexe tridimensionale, sau grupuri de simboluri, în care mintea poate intra şi rătăci ca şi cum ar fi cu adevărat. Ele se numesc temple sephirotice.

Suntem animale constructoare de forme şi trăim într-o lume tridimensională. De aceea simbolismul nostru este tridimensional în forma lui cea mai completă. Glifele sephirotice pot fi folosite în contemplare şi meditaţie, pentru a ne acorda la forţe sau pentru a câştiga o realizare mentală conform naturii lor. Dar templele sephirotice sunt folosite pentru a *lucra cu* energiile sferelor Arborelui. Dacă lucraţi bine cu o asemenea formă, puteţi construi detaliile templului în minte, apoi puteţi să intraţi mental în forma dumneavoastră, să-i contactaţi forţa şi s-o folosiţi.

Scopul templului este venerarea, definită ca adorare şi închinare. A adora înseamnă a privi cu cel mai mare respect şi afecţiune. A te închina la cineva sau ceva înseamnă a avea pentru acel cineva sau ceva o mare consideraţie, iar în utilizare religioasă sensul implică deseori respectul pentru ceva sacru (care înseamnă rezervat sau dedicat unui scop). Din toate acestea rezultă ideea de dedicaţie, respect şi dragoste. Un templu sephirotic este, dacă-i construit cum se cuvine la nivel interior, un loc rezervat, dedicat sau destinat unui anumit scop. Dragostea şi respectul sunt moduri de comunicare, căi prin care dragostea şi onoarea ce se află inevitabil în oricine pot contacta şi pot fi contactate de echivalentele lor cosmice. Un templu, deci, este un centru de comunicare, iar fiecare dintre cele zece temple sephirotice este dedicat comunicării de un tip anume.

Multe dintre detaliile templelor sephirotice sunt tradiţionale şi la început este indicat să folosiţi simbolismul stabilit. Mai târziu, când veţi avea mai multă experienţă, puteţi să vă desemnaţi un set de simboluri care vi se potrivesc. Mai întâi trebuie să simţiţi sephirah-ul cu care lucraţi şi să folosiţi ideogramele tradiţionale cu cât de multă intuiţie şi înţelegere puteţi. Într-o lucrare experimentală, pentru pregătirea unui grup, adepţii pot descrie un templu în forme moderne, evident neobişnuite, provocând reacţia cabaliştilor, iar acest lucru va funcţiona. Din cauză că adepţii au simţit forţa sferei şi au o cunoaştere profundă a înţelesului ei interior, un templu poate fi construit folosind o formă care va trimite către grup esenţa sephirah-ului reprezentat. Prin inducţie simpatetică, forţa poate să curgă, prin imagine, în conştiinţă. Când acest lucru a fost săvârşit efectiv, setul de simboluri ce compun templul va deveni real şi viu pentru membrii grupului. Dar acest lucru este posibil doar pentru un cabalist experimentat.

Deşi mult din munca dumneavoastră de început privitoare la templele sephirotice se va concentra asupra tehnicii, există şansa să realizaţi un oarecare contact cu înţelesurile şi energiile sferei în care lucraţi. Din acest motiv, este mai bine să alegeţi un sephirah din coloana din mijloc, pentru că acesta reprezintă o stare de echilibru şi relativă completitudine.

Pentru exemplificare, în continuare este descrisă o formă posibilă a unui templu sephirahic pentru Yesod. La aceste „staţii" mari de pe Arbore se ajunge, în mod normal, printr-o cale. Acţiunea pe căi este un subiect foarte specializat, iar următorul capitol va fi dedicat unei scurte introduceri. Dar, pentru moment, veţi începe construcţia templului ca şi cum v-aţi fi apropiat într-un fel de el.

Templul vizualizării lui Yesod

Imaginaţi-vă stând pe o pantă, privind în jos către un lac. E noapte, semiluna luceşte jos, deasupra orizontului, şi se reflectă în apă. În centrul lacului e o insulă mică, formată din stânci vulcanice, cenuşii. Pe insulă se află templul lui Yesod. Are nouă laturi şi pare făcut din cuarţ, ridicându-se din roca cenuşie ca un cristal gigantic. Pereţii sunt de-o luminiscenţă violetă, întregul templu pare focalizarea unei aure vaste, având culorile curcubeului, care radiază în sus, într-o mişcare perpetuă către cerul indigo.

Coborâţi panta către malul lacului, unde se vede conturul unei bărci cu fund plat. La cârmă se vede silueta umbrită a cârmaciului. Urcaţi în barcă, iar cârmaciul o va împinge pe lac, ţinându-şi faţa întoarsă – ca şi luna, care are mereu o parte întunecată. Când atingeţi malul stâncos al insulei şi vă urcaţi pe ţărm, barca se transformă în ceaţă şi dispare din vedere.

Templul lui Yesod este templul lui Lavanah, luna, şi se află pe un platou mic, perfect neted, din centrul insulei. Când vă apropiaţi de el, aproape vă orbeşte pe jumătate opalescenţa bizară, ameţitoare, a zidurilor, ale căror unghiuri şi distanţe par a se schimba într-un ritm ameţitor. Se pare că nu există intrare, dar atenţia vă este atrasă de o rază verticală de lumină intensă, violetă, care se sprijină de solul stâncos şi pare mai solidă decât zidurile cu formă schimbătoare. Privind în sus, vedeţi că raza este de fapt capătul de jos al unei săbii imense ţinute cu vârful în jos, pentru a apăra sanctitatea templului, de către mâna unei imense siluete arhanghelice. Ochiul, orbit de strălucirea şi mişcarea curcubeului mereu schimbător ce acoperă templul, vede puţin. Dar aveţi impresia că radiaţia este aura acelei făpturi imense, Gabriel, Domn al Flăcării, Cel ce Produce Viziuni, Înger al Bunei Vestiri şi Arhanghel al lui Yesod. Flăcări violete par să iasă din lama spadei uriaşe. Ele se curbează în jurul dumneavoastră şi vă înfăşoară. Aveţi sentimentul că sufletul vă este pipăit de degete de-o limpezime rece. Dacă treceţi testul, flăcările se retrag, sabia se răsuceşte pe vârf, iar calea către templu e liberă.

Interiorul este rece şi uscat, luminat de o radiaţie violetă ce pare a emana din zidul de cristal. Este complet gol, cu excepţia unei coloane de piatră neagră aflată chiar în centru. Această piatră, care-i altarul, e înaltă cam de un metru şi are nouă feţe, ca şi pereţii templului. Partea de sus este complet netedă, iar pe ea se află o piatră-de-lună mare, pe un suport din argint. Aerul este înmiresmat cu aromă de iasomie. Cum staţi cu spatele către intrare, simţiţi o atracţie magnetică spre altar. Mergeţi cu dificultate pe podeaua netedă, din stâncă cenuşie, abia ţinându-vă echilibrul, şi aveţi senzaţia ciudată că prin templu se rotesc forme pe jumătate materializate, împinse către marele focar al pietrei altarului.

Unele dintre aceste fantome sunt ca nişte animale, altele sunt geometrice, unele – umanoide, altele – combinaţii ale primelor trei. Când vă apropiaţi de altarul din piatră neagră, forţa lui se măreşte şi vă treziţi atras, în spirală, către stânga altarului şi către acesta, ajungând apoi în partea opusă uşii şi după aceea cu faţa către intrarea în templu, privind către piatra-de-lună de deasupra altarului.

Tăcerea e deplină – o tăcere atât de profundă, că pare imposibil să existe vreun sunet, vreodată. Vă puneţi mâinile, cu palmele în sus, pe altar, şi deveniţi imediat conştient de o vibraţie complexă. La început sunteţi prea copleşit de senzaţia în sine, apoi vă daţi seama că senzaţia pe care o aveţi din afară se mişcă imperceptibil înăuntru şi devine o parte a fiinţei dumneavoastră interioare. Iar o dată cu această descoperire vine o profundă cunoaştere a componentelor şi armoniilor experienţei care vă ocupă acum întregul spectru de trăire. Acesta-i înţelesul templului lunii. În această experienţă este condensată natura esenţială a lui Yesod. Există un ritm lent, profund, ce pulsează ca o inimă gigantică. Note profunde de orgă. Mari corzi ale simţirii. Sunete precum curgerea apei la flux şi reflux. Altele – zăngănind ca un răsunet de clopote. Şi, în totalitate, o mare armonie, conţinută în structura acelui ritm profund, fundamental care este pulsul viu al universului.

În timp ce trăirile se revarsă peste dumneavoastră, ridicaţi ochii şi, pentru o clipă, sunteţi conştient de imensitatea spaţiului şi timpului. Vedeţi stelele mişcându-se cu un scop inteligent în imensitatea vidului cosmic, iar experienţa dumneavoastră este organică, nu intelectuală. Atlas, titanul sprijinind lumea rotitoare şi cosmosul, este trupul viu al lui Adam Kadmon.

Experienţa continuă să se intensifice, dar lăsaţi ochii în jos. Aţi văzut atât cât aţi putut suporta de data aceasta. Mai târziu, vă veţi reîntoarce. Mulţumiţi în gând pentru experienţă şi vă mişcaţi în jurul altarului, spre stânga, apoi străbateţi întinderea templului, spre uşă. Deşi conştient de forţa ce se mişcă în spirală şi de miriadele de forme născute din ea, simţiţi un răspuns interior privind scopul templului şi vă găsiţi calea fără dificultate. Lama de sabie se mişcă într-o parte şi părăsiţi templul.

În timp ce coborâți pe stânci către malul lacului, vedeți barca de umbre materializându-se din ceață. Urcați la bordul ei, iar cârmaciul întunecat vă duce iute înapoi, pe malul îndepărtat. Urcați panta, vă mai uitați o dată către templu – în spatele căruia luna a apus – și vă luați adio în gând. Viziunea slăbește, vă regăsiți în camera dumneavoastră din Malkuth.

***

Se poate afirma că această vizualizare este doar una dintre multele forme posibile ale acestui templu anume. Dar ea demonstrează unele dintre principiile de bază implicate într-o asemenea construcție. Puteți analiza forma și descrierea ce-o însoțește, încercând să definiți singur aceste principii.

5. CĂILE CABALISTICE ȘI ACȚIUNEA PE CĂI

Dacă sephiroth-urile sunt stări de existență, atunci conștiința, ca modalitate de percepere a acestor stări, trebuie să se schimbe, pentru a opera în fiecare nouă condiție. Căile simbolizează schimbarea din conștiință, necesară pentru a percepe – și a funcționa într-o – dimensiune diferită.

Fiecare cale unește două sephiroth. Începutul unei căi face parte din natura sferei din care pornește, în timp ce sfârșitul ei este condiționat de sfera cu care se unește. Folosind analogia cu cristalizarea, starea inițială a lichidului este de fluiditate, în timp ce penultima stare tinde spre soliditate. Fiecărei căi îi sunt asociate simboluri primare și secundare.

SIMBOLURI PRIMARE

Simbolurile primare întrupează caracteristicile principale ale căii. Există trei asemenea simboluri: unul dintre cele douăzeci și două de atuuri de tarot, una dintre cele douăzeci și două de litere ebraice și un semn zodiacal, planetar sau al stihiilor.

Atuurile de tarot

Originea cărților de tarot nu-i sigură și este subiectul multor speculații. E suficient să spunem că aceste imagini străvechi și ciudat de sugestive sunt legate, în mod tradițional, de Arbore. Mulți ocultiști au ajuns să le privească – după cum și sunt – drept o parte integrantă a simbolismului cabalistic. Cărțile minore ale pachetului de tarot sunt legate chiar de sephiroth; dar aici ne preocupăm de așa-numitele Arcane Majore, adică de atuurile de tarot.

Fiecare cale este un set continuu de simboluri primare, secundare și de conexiune, care pornesc în mod normal dintr-un templu sephirotic și sfârșesc la sau în al doilea templu sephirotic. Atuul de tarot leagă acel prim templu de calea potrivită. Însumează, într-o glifă, esența înțelesului căii și forțele care operează în ea.

Simbolismul tarotului este un subiect specializat, depăşind scopul acestei lucrări. Există mai multe feluri de a folosi simbolismul în acţiunea asupra căilor, în ritualuri şi în divinaţie. Dar imaginile sunt atât de bogate şi de evocatoare, încât vă recomand să cumpăraţi o carte corespunzătoare despre acest subiect, împreună cu un set de cărţi de tarot pentru folosinţa dumneavoastră. Cititul şi cugetarea privind simbolismului cărţilor vă vor folosi mai mult decât exerciţiile formale asupra subiectului, în acest stadiu. Probabil cea mai bună carte pentru învăţat este „The Tarot" de Paul Foster Case. Altă carte folositoare este „The Royal Road" de Stephan A. Hoeller. Cât despre seturile de cărţi de tarot, sunt multe. Unul dintre cele mai bine cunoscute este pachetul Rider, dar alegerea setului este o problemă individuală şi vă recomand să selectaţi acel set care vi se pare, personal, cel mai atrăgător.

Literele ebraice

Fiecare dintre cele douăzeci şi două de litere ebraice este legată de una dintre căi. Prima literă, Aleph, ţine de prima cale (numărul 11), iar ultima literă, Tau, de ultima cale (a treizeci şi doua). Fiecare literă este o ideogramă. De exemplu, litera Daleth (4), înseamnă „uşă", iar Shin (300) reprezintă un dinte sau un colţ de şarpe. Se spune că fiecare literă are o semnificaţie divină, o putere în sine. Sfânta Scriptură însemna acest lucru, literalmente, pentru vechii evrei. Fiecare literă închidea în ea o putere a Răsuflării lui Dumnezeu. Iar valoarea numerică a unei litere (nu existau simboluri separate pentru cifre) era considerată ca având semnificaţie în marea numerologie cosmică (a se vedea tabelul 1).

Plimbarea de-a lungul căilor Arborelui în imaginaţie – fie că acţionaţi singur, cu alţi membri ai grupului sau în mod ritual – se numeşte acţiune pe căi. Atuul de tarot ne arată care este esenţa căii şi stă la începutul ei, în timp ce litera ebraică este întâlnită la jumătatea drumului şi reprezintă punctul focal al forţelor căii.

Semnele

În timp ce era folosit de către mistici şi magicieni de-a lungul veacurilor, Arborelui i-au fost atribuite multe sisteme de simboluri. Dintre acestea, imaginile din alchimie şi astrologie alcătuiesc al treilea şi ultimul dintre simbolurile primare. Cele douăsprezece semne zodiacale, cele şapte planete (Saturn, Jupiter, Marte, Soarele, Venus, Mercur şi Luna) împreună cu simbolurile alchimice ale aerului, focului şi apei constituie un set de douăzeci şi două de simboluri, câte unul pentru fiecare cale. Fiecare dintre aceste simboluri este bogat în imagini şi evocator de idei.

Mulţi cercetători ai astrologiei au învăţat că unele semne astrologice şi planete sunt malefice. Filosofia Arborelui cere ca învăţăcelul să înţeleagă sensul adevărat

al aşa-zisului simbol rău, pentru că atunci când e înţeles el nu mai are o influenţă malefică. Semnul apare la sfârşitul căii şi este întâlnit, tradiţional, înainte de obţinerea accesului la următorul templu sephirotic. Înţeles cum se cuvine, el reprezintă însumarea influenţei căii asupra învăţăcelului care o parcurge cu adevărat în viaţă, nu doar în meditaţie.

SIMBOLURI SECUNDARE

Simbolurile secundare conţin ceea ce ar putea fi numit flora şi fauna căii – condiţii şi instrumente simbolice tradiţional asociate, de exemplu pietrele preţioase şi parfumurile. O cale a Arborelui nu-i un drum concret, cu cele trei simboluri majore aranjate simetric pe el. Are mai degrabă continuitatea unei imagini naturale, simbolurile secundare servind la „acordarea" minţii pentru înţelegerea celor trei mari simboluri principale iar celelalte descrieri conective fiind menite să lege totul într-o unică experienţă continuă. Cele mai importante simboluri secundare sunt şase: animale, plante, pietre preţioase, culori, condiţii şi parfumuri. Un al şaptelea set de simboluri, armele magice, depăşeşte nivelul unei simple introduceri, ca aceasta.

Cercetătorul trebuie să-şi amintească faptul că, precum simbolismul sephirotic, tradiţia este un servitor bun, dar un stăpân limitativ şi constrângător. Acest lucru se aplică în mod deosebit simbolismului secundar al căilor. Dacă un simbol nu vă atrage, nu-l folosiţi. Un exemplu de seturi de simboluri pentru o cale pot ajuta să ilustrăm acest lucru:

Calea 25	*Pustiul*	*(uneşte Yesod cu Tiphareth)*
Simboluri primare:	Atuul de tarot:	Cumpătarea (nr. 14)
	Litera ebraică:	Samekh (un arac – valoare 60)
	Semnul:	Săgetător (semn al focului)
Simboluri secundare:	Animal:	Centaur, cal, câine
	Plantă:	trestie
	Piatră:	hiacint
	Culoare:	albastru
	Stare:	fierbinte şi uscat
	Parfum:	de aloe

E clar că un mare număr de descrieri eficiente ale căii pot fi construite pornind de la această bază. Dar cea mai eficientă va fi cea care va evoca, în modul cel mai puternic şi mai simplu, spiritul esenţial al căii. Acţiunea pe căi operează asupra psihologiei *operatorului*. E o superstiţie să gândiţi altfel. Dar dacă simbolismul îşi face treaba, atunci însuşi nivelul subconştient al minţii poate contacta forţele macrocosmice ale căii.

În încheierea acestei scurte introduceri despre căile cabalistice se află un exemplu al unei forme simple a celei de-a treizeci şi doua căi. Este important de reţinut că dacă se urmează o cale, fie în imaginaţie solitară, fie în acţiune de grup, o întoarcere corectă *trebuie* să se facă în sephirah-ul din care porneşte calea. Eşecul în a efectua o întoarcere corectă, urmat de revenirea deplină şi conştientă în universul fizic, poate avea ca rezultat disocierea psihologică – o stare periculoasă şi dăunătoare.

Explorarea căilor este, în esenţă, o constituire de stări sufleteşti. Înainte de a acţiona pe calea respectivă prin meditaţie, trebuie ca aceasta să fie citită de două ori cu viteză normală, apoi încă de două ori, lent. Învăţăcelul trebuie să construiască cu grijă scena descrisă în text. Doar când va fi complet familiarizat atât cu secvenţele, cât şi cu detaliile, el poate încerca acţiunea „pe viu".

VIZUALIZAREA CELEI DE-A TREIZECI ŞI DOUA CĂI

(Notă: călătoria va decurge probabil mai bine dacă veţi avea un tovarăş invizibil – un ghid imaginar – a cărui prezenţă o simţiţi, dar pe care nu-l vedeţi.)

Avem impresia că suntem în adâncul Pământului. La început lent, construim în jur conturul unei peşteri întinse, cu pereţii din stâncă şi podeaua din pământ bătătorit, ce formează o zonă aproximativ cubică, de mărimea unei camere spaţioase. Din centrul duşumelei se ridică o coloană din granit, cu secţiune pătrată, înaltă până la brâu şi cu capătul neted, cu latura ceva mai mare de 30 de centimetri.

Acesta este templul lui Malkuth. În vârful coloanei, care este un altar, se află o lampă străveche din piatră, cu flacără mică, dar continuă. Alături de lampă este o farfurie nesmălţuită, care conţine o bucată de cristal de stâncă, ale cărui faţete reflectă lumina lămpii.

Între partea îndepărtată a altarului şi peretele de est al templului se găseşte un tron din lemn, cu formă ciudată, de-un model arhaic. Este neocupat. Pe peretele dinspre est, în spatele tronului, atârnă o tapiserie pe care-i reprezentată silueta în mărime naturală a unei femei ce dansează, goală, doar cu un voal ce-i acoperă coapsele pe ea, şi pe care îl suflă vântul. Silueta este înconjurată de-o ghirlandă ovală, din frunze de laur. Femeia ţine două sceptre spiralate, câte unul în fiecare mână. Spiralele se răsucesc în direcţii diferite şi amintesc de cele două forţe complementare care sunt la baza omenirii şi universului. La colţurile tapiseriei sunt reprezentate capetele a patru făpturi sfinte. În colţul din stânga, sus, este capul unui bărbat; în cel din dreapta, sus, capul unui vultur; în dreapta, jos – capul unui leu, iar în stânga, jos, se află capul unui taur. Acestea sunt elementele analoage, pe un plan superior, ale celor patru elemente alchimice (aer, apă, foc şi pământ), care împreună formează baza lui Malkuth, regatul. În partea de jos a

imaginii se găseşte litera ebraică „tau", ca forma veche a unui „n", a cărei influenţă guvernează a treizeci şi doua cale. Întreaga această imagine, a celui de-al douăzeci şi unulea atu de tarot, are o realitate irezistibilă, ce ne atrage atenţia un timp.

Brusc, lumina din peşteră devine mai strălucitoare. Flacăra luminii de pe altar devine mai mare cu fiecare secundă şi este înconjurată de nenumărate particule de lumină multicoloră, intensă, săgetătoare. Acestea sunt forme exterioare ale lui Aschim, sufletele focului, energiile interioare ale sferei lui Malkuth. Flacăra ajunge la tavanul stâncos al peşterii, care pare să se topească, dezvăluind întunecimea catifelată a cerului indigo plin de stele. Cele şapte stele ale Ursei Mari lucesc rece în vid şi, pe când privim, flacăra se întinde în infinitatea spaţiului cosmic şi pare, un moment, că se uneşte cu Polaris, Steaua Polară, strălucind chiar deasupra peşterii.

Urmează o scurtă, dar intensă impresie de unitate a tuturor lucrurilor şi a puterii lumii interioare a lui Malkuth. Suntem conştienţi de prezenţa unei fiinţe şi ne dăm seama că suntem în prezenţa arhanghelului lui Malkuth, Sandalphon. În minte, salutăm fiinţa aceea măreaţă şi-i cerem protecţie de-a lungul căii.

Lumina scade lent şi ocolim latura stângă a altarului, trecând pe lângă tron, şi ne oprim în faţa tapiseriei.

La o examinare mai atentă, tabloul se dovedeşte a fi făcut din nenumărate linii orizontale de lumină modulată, ca imaginea de pe un ecran de televiziune. Din poziţia aceea se poate vedea prin tablou şi avem impresia vagă că-n spatele ei este o arcadă. Simţim impulsul de a trece prin tapiserie, ca să ajungem la acea arcadă ce marchează începutul căii. Mergând către tablou şi trecând încet prin el, simţim cum mulţimea de linii de lumină din care-i compus acţionează ca un fel de sită sau filtru. Ceea ce iese în cealaltă parte a voalului este cel mai eterizat aspect al nostru. Aspectul fizic grosier a rămas în urmă. Ne simţim mai vii, mai uşori la trup şi mai limpezi la minte. Acum stăm în arcada de la începutul căii a treizeci şi doua.

Drumul din faţă este întunecat. Singura lumină, foarte slabă, vine din tapiserie, care se află acum în spatele nostru. Înaintând cu grijă, simţim sub picioare o cărare netedă din piatră ce duce în jos, în afara templului lui Malkuth. E întuneric, dar cerul de deasupra nu-i negru, ci de un indigo închis, iar când privim în jos vedem că trupurile noastre sunt înconjurate de o lumină slabă, cenuşie, ceţoasă. Continuăm drumul, la luminile acelea – propriile noastre lumini.

Aerul este uscat, dar rece, iar drumul – mai povârnit. Sub picior simţim stâncă aspră şi, uneori, prundiş periculos, împrăştiat. De fiecare parte a drumului zidurile de stâncă încep să se strângă spre noi, până putem să le atingem cu mâinile întinse, iar cerul e doar o dungă îngustă, de-un indigo intens, mult deasupra.

Ne chinuim coborând pe cărarea ce pare fără sfârşit, împiedicându-ne de pietre şi alunecând pe prundiş până când, după un timp ce a părut infinit, calea

devine mai puţin accidentată şi drumul – mai neted. Pereţii de stâncă se retrag lent şi, deodată, calea se netezeşte şi se lărgeşte; ne aflăm la intrarea într-un platou mic, înconjurat de stânci.

Acum există destulă lumină ca să vedem. Ne oprim pentru un moment şi vedem în faţă o dumbravă întinsă, de stejari acoperiţi de iederă. Ne ducem către copaci şi, când intrăm în dumbravă, auzim mugetul îndepărtat al unui taur. Copacii sunt noduroşi, bătrâni şi, trecând printre ei, simţim greutatea eonilor apăsându-ne, de parcă totul ar fi îngheţat într-un moment perpetuu al trecutului.

Lumina devine mai strălucitoare după ce am trecut de copaci către centrul platoului, dar un nor de ceaţă atârnă deasupra noastră şi ne împiedică să descoperim sursa luminii. În centrul presărat cu stânci al luminişului stă un chiparos înalt, solitar. Ramurile lui sclipesc alb-argintiu în lumina care curge în jos, exact de deasupra, provocând un halou la trecerea ei prin ceaţa groasă. Nu mişcă nimic. Lumina se intensifică lent; stăm şi ne uităm la copac.

Încet-încet, avem senzaţia că o prezenţă uriaşă, tăcută – spiritul acelui loc – se concentrează lent în zona din jurul chiparosului şi în jurul nostru. Şi lumina îşi schimbă forma, pare să se focalizeze asupra copacului şi a spaţiului din jurul lui; restul este într-o beznă profundă.

Conştiinţa prezenţei creşte în noi, ca şi cum am fi fost învăluiţi într-o mantie de infinit. Trecut, prezent şi viitor se contopesc într-un singur timp, într-o unică certitudine splendidă. Iar în momentul culminant al acestei experienţe ne ridicăm ochii către sursa luminii şi-i vedem punctul de pornire: o imagine imensă a literei ebraice „tau", sus în întunericul indigo al cerului de deasupra capetelor noastre. Litera seamănă cu un „n" mic, ce arde cu o radiaţie blândă, albă.

Experienţa îşi diminuează lent intensitatea, iar simbolul „tau" se retrage treptat în cer.

Încă o dată, ne punem în mişcare. Capătul îndepărtat al platoului dă într-o cale lată, uşor în pantă, ce duce în jos. Deasupra noastră cerul este plin de stele care aruncă o lumină slabă pe drumul neted, uşor, din faţă. Drumul rămâne neted un timp, apoi urcă uşor. În faţa noastră este o culme joasă, creasta ei întunecată fiind conturată de o lumină slabă, argintie. Urcăm încet panta lină, către lumina tot mai puternică din vârf. Ochii noştri, şocaţi de strălucirea neobişnuită, nu văd clar, dar pentru un moment, chiar înainte de culme, ni se pare că pe drum apare silueta străvechiului zeu Saturn, asemănător Bătrânului Tată Timp cu coasa lui. Dispare când ajungem în vârful culmii.

În faţa noastră, solul coboară brusc către malul unui lac. Semiluna atârnă deasupra unei insuliţe mici, stâncoase, din lac. Pe insulă se află templul lui Yesod, o construcţie cu nouă laturi, aparent făcută din cristal. Strălucind în propria-i lumină – o radiaţie violetă –, este înconjurat de aura unei fiinţe uriaşe ale cărei aripi întinse umplu cerul în faţa noastră. Este viziunea arhanghelului lui Yesod, Gabriel.

Ne oprim un moment, încercând să absorbim frumuseţea şi puterea scenei. Dar a venit timpul de plecare şi, după ce aducem omagii lui Gabriel, ne întoarcem şi începem călătoria de înapoiere.

Drumul este mai uşor acum; coborâm iute culmea şi urcăm panta blândă către platou. Lumina este mai puternică, în parte datorită cerului limpede, înstelat, în parte din cauza luminii crescute radiate de trupurile noastre. Traversăm iute platoul, trecem pe lângă chiparosul singur şi tăcut, apoi prin dumbrava de stejari. Începem ascensiunea dificilă către templul lui Malkuth. Dar şi aceasta este mai uşoară acum şi reuşim să urcăm cu puţine probleme.

Suntem curând din nou în afara templului. Trecem prin voal unul câte unul şi stăm în faţa altarului. Flacăra din lampă se ridică pentru scurt timp, ca şi cum ne-ar fi recunoscut, şi mulţumim în tăcere pentru călătoria noastră sigură.

În timp ce stăm tăcuţi în faţa altarului, templul lui Malkuth pare să dispară în depărtare şi ne întoarcem, pe deplin conştienţi, în planul fizic.

(Sfârşitul căii)

6. COSMOGONIA

Mai înainte am luat în considerare evoluția, folosind cele zece sephiroth ca pe un fel de diagramă de flux, pentru a descrie originile, evoluția și rezultatul final. Acum vom examina procesul în detalii ceva mai mari. Am discutat pe scurt conceptele de evoluție și scop. S-a sugerat că omenirea și universul se dezvoltă de la o stare simplă, necoordonată, către o perfecțiune puternic dezvoltată. Cosmogonia este studiul acestui proces.

Trebuie să luăm în considerare întreaga problemă a originii și evoluției. Aceasta nu-i doar o speculație filosofică interesantă, ci reprezintă baza teoriei și practicii oculte. Fără această cunoaștere și ideile de bază care provin din ea, ocultismul este doar o superstiție prostească. Să nu înțelegeți greșit ceea ce încercăm să facem. Nu vă vom furniza adevărul despre începutul și sfârșitul lucrurilor! Nimeni nu poate face aceasta: chiar dacă am cunoaște toate detaliile, tot ar fi dincolo de puterea cuvintelor să descriem procesul, și dincolo de puterea minții – să-l asimileze. Pe măsură ce vom progresa în a înțelege, priceperea noastră va crește. Explicația pe care v-o voi da pare să aibă sens și oferă o clarificare rezonabilă a felului în care acționează ocultismul practic. Nu putem învăța mai mult, pentru moment.

Subiectul originilor este unul foarte abstract. Când vorbim despre Arborele Vieții, conectăm pe Kether cu această idee. Dar Kether este doar un simbol, al cărui unic scop este de a ne ajuta să pricepem un concept foarte abstract. E prea ușor să presupunem că, dacă știți cuvintele, puteți înțelege ideea. Nu-i chiar așa. Cuvintele sunt doar simboluri pentru exprimarea ideii. Cuvintele sunt menite să picteze imagini în minte, nu să descrie procese reale. Dar fac totuși o treabă bună, pentru că ne ajută să mânuim concepte ce altfel ar fi imposibil de imaginat.

Noi, occidentalii, ne-am dezvoltat mințile până la un nivel înalt, dar foarte îngust. Am fost învățați să credem că putem evalua capacitatea noastră mentală prin complexitatea ideilor pe care le putem manipula și prin abilitatea de a face „gimnastică" mentală. Misterele originilor și sfârșiturilor pot fi uluitor de simple. Dar cuvintele stângace, cu asociații tridimensionale, sunt tot ceea ce putem folosi. Deci înțelegem că vom avea nevoie să ne odihnim mințile și să lăsăm ideile să ne pătrundă, în loc să încercăm să le înțelegem. Și nu confundați simbolul cu lucrul pe care se presupune că-l descrie!

Din cauză că acele concepte pe care le vom lua în considerare nu pot fi descrise uşor, cel mai bun lucru este să citiţi capitolul şi apoi să încercaţi să simţiţi ce-a fost descris. Nu vă surmenaţi. Recitiţi materialul, dacă-i necesar. Descrierile folosite sunt menite să pregătească mintea, mai degrabă decât s-o informeze.

Înregistrarea proceselor sau a evenimentelor începe, în mod normal, cu momentul iniţial. Minţile occidentalilor sunt condiţionate să gândească în termeni care se opun. Deci, dacă există un sfârşit a ceva, atunci gândim că trebuie să existe şi un început. Dacă există un viitor, trebuie să fie şi un trecut, iar prezentul se află undeva la mijloc. Dar acesta este doar un exemplu de restricţii ale unei minţi care capătă toată experienţa sa din lumea limitată, tridimensională, în care suntem focalizaţi. Gândim în linie dreaptă, începând aici şi terminând dincolo.

Pentru a înţelege ideile din acest capitol, trebuie să exersăm gândirea în cercuri sau spirale. Deci, dacă suntem obligaţi să folosim cuvintele „început" şi „sfârşit", ţineţi minte că ele sunt termeni relativi, folosiţi doar pentru a ne apropia de subiectul pe care-l discutăm.

În paginile care urmează vom continua să folosim sistemul cabalistic de simboluri, pentru a reprezenta gânduri de negândit! Încercaţi să aveţi propriile idei despre subiectele discutate. O idee originală a dumneavoastră valorează cât două idei date de altcineva. Această carte intenţionează să fie un ghid şi un stimulent pentru creativitatea dumneavoastră, nu un dispozitiv de spălare a creierului.

Să începem prin a gândi măreţ şi să ne imaginăm dezvoltarea universului. Trebuie să intrăm în acţiune într-un fel, deci să ne imaginăm că acest ciclu anume pe care-l numim univers e pe cale să înceapă. Suntem, deci, în acel punct al cercului.

ZERO – NIMIC

Ciclul precedent s-a terminat şi noul ciclu n-a început încă. Am îngheţat imaginea, ca s-o examinăm. Ce fel de stare găsim? Nu a rămas nimic din ciclul precedent, pentru că el s-a terminat, şi nu-i nimic de văzut din noul ciclu, pentru că n-a început încă. Deci avem o stare care trebuie, într-un fel, să conţină vechiul ciclu în acelaşi timp cu tot potenţialul pentru noul ciclu.

Dar noua fază trebuie să pornească de undeva, nu? Însă starea dintre cicluri nu poate fi *ceva*, pentru că *nimic* nu există. Universul nu poate ieşi din nimic, pentru că trebuie să fi fost ceva înainte. Deci trebuie să fi ieşit din Nimic (din absenţă). Această condiţie o numim stare de nemanifestare.

Această idee este una vitală, deci merită să vedem ce poate implica ea. În primul rând, această nemanifestare nu există; ea non-există. Dacă nu există, nu poate avea nici o calitate. Deci e neschimbătoare. Prin urmare ar trebui să fie cel mai stabil lucru. De fapt, trebuie să fie stabilitatea finală. Dar ea *conţine* trecutul şi, totodată, toate posibilităţile viitorului. Deci trebuie să fie infinit de potentă.

Pentru a ne-o putea imagina, ar trebui să aibă calităţi. Dar dacă ar avea calităţi, s-ar manifesta – ceea ce nu se întâmplă. Deci trebuie să fie de neimaginat. Pentru că nu are calităţi, reprezintă, în mintea noastră, non-existenţa.

Reamintiţi-vă citatul biblic: „«Eu sunt alpha şi omega, începutul şi sfârşitul», a spus Domnul. «Cel ce este şi a fost şi va fi; Atotputernicul»". Acum acest citat va avea pentru dumneavoastră un înţeles mai profund ca înainte.

Dacă numerotăm fazele dezvoltării universului, atunci starea de nemanifestare va fi reprezentată de zero. Mulţi ocultişti cred că noi evoluăm în paralel cu universul. Dacă acest lucru este adevărat, atunci înseamnă că în fiecare dintre noi există o parte interioară care este nemanifestată. „Aşa cum e sus, aşa este jos".

Să aruncăm o privire pe diagrama Arborelui Vieţii. Deasupra lui Kether există trei voaluri: negativitate, nelimitare şi lumină nelimitată. Aceste voaluri, din care se manifestă întregul Arbore, reprezintă starea zero, de nemanifestare, de non-existenţă. Iată, deci, prima noastră corelare cu simbolismul Cabalei:

Stare de nemanifestare = Cele trei voaluri ale Arborelui

Sper că aţi găsit folositor acest exerciţiu de concentrare a minţii. El este important din două motive. În primul rând, în sine nemanifestarea este un principiu de bază. În al doilea rând, este un exemplu al modului în care, dacă suntem de acord să extindem cuvintele obişnuite dincolo de limitele lor uzuale, raţionând de la un concept la altul, ne putem extinde mintea şi putem ajunge la o înţelegere mai cuprinzătoare. Aceasta este baza gândirii abstracte.

Ţineţi diagrama Arborelui alături, pentru a vă orienta. Folosind acelaşi fel de imagini-cuvinte ca înainte, putem să ne continuăm investigaţiile.

UNITATEA – PUNCTUL

Dacă dăm valoarea zero condiţiei de nemanifestare, atunci rădăcinile existenţei, primul moment în viaţa noului univers, trebuie să fie numerotat cu „unu".

Imaginaţi-vă o focalizare în condiţia de nemanifestare. Din nimic apare un punct. Dacă vă reamintiţi geometria din şcoală, ştiţi că un punct are poziţie, nu şi dimensiuni. Deci primii zori ai creaţiei nu sunt încă ceva real pentru reprezentările minţii noastre, pentru că nu există nimic de care să ne putem agăţa cu adevărat. Un punct nu are magnitudine.

Imaginaţi-vă imensitatea, puterea şi frumuseţea universului care urmează să vină, strânse într-un punct fără mărime – cu doar o poziţie în vastul ocean de Nimic. Folosind Arborele ca pe o glifă a dezvoltării universului, această poziţie a punctului primordial este legată de Kether – Coroana, primul sephirah. Iată, deci, a doua corelaţie cu Cabala:

Primul punct al creaţiei = Kether, Coroana, primul sephirah

DOI – LINIA

Punctul este prima apariţie a universului, dar nu-l putem înţelege decât prin simbol; nu are formă. Ocultiştii susţin că dualitatea este o necesitate, înainte de orice manifestare – este nevoie de doi, pentru un tango.

În faza următoare se introduce un al doilea factor – mişcarea. Punctul se mişcă şi produce o linie, o figură unidimensională. Dar amintiţi-vă, punctul a fost doar o focalizare în nimic. Acum Nimicul s-a mişcat. Extinderea punctului într-o linie, acel strigăt grandios: „Să fie lumină!", este numit de cabalişti Chokmah.

Prima mişcare, Linia = Chokmah, al doilea sephirah

TREI – CERCUL

Nemanifestarea nu are proprietăţi, deci nu poate poseda inerţie. Dar când punctul s-a mişcat, a continuat să se mişte. Însă orice acţiune generează reacţiune; deci mişcarea induce o contrainfluenţă şi aceasta poate fi imaginată ca operând în unghi drept faţă de traseul iniţial. Rezultatul a fost transformarea liniei într-o curbă uşoară, lăsând o urmă imensă, curbată, în nimic. Mai târziu circuitul s-a completat, generând cercul colosal, inimaginabil pentru minţile noastre.

Acesta a fost primul hotar, prima îngrăditurâ, prima indicaţie a primului stadiu al primei idei despre prima formă bidimensională. Această condiţie este numită cosmosul inelar. Este sfârşitul primei faze a creaţiei. Nemanifestarea a născut un copil. Aceasta este maternitatea primordială şi e legată de Binah.

Cercul, Prima idee de formă = Binah, al treilea sephirah

DE LA PATRU LA ŞASE – SFERA

Imaginaţi-vă cosmosul inelar, un cerc vast, rotindu-se într-o rotire neschimbată timp de eoni. Dar nimic nu rămâne static pentru veşnicie în evoluţie, după cum am văzut. Încă o dată, acţiunea induce reacţiune. Forţele care au produs cercul trebuie să invoce răspunsuri. Când inelul se roteşte, mişcarea sa atrage, treptat, tot mai mult în sine din spaţiul nemanifestat. În cele din urmă, inelul rotitor devine un disc rotitor.

Din nou, starea a persistat ere întregi, generând altă forţă – de data aceasta una spectaculoasă! Ca reacţie la rotirea primului inel – cosmosul inelar –, un al doilea inel e generat, în unghi drept şi în afara primului inel. Acest nou element este numit haosul inelar.

Încă o dată, operează legea acţiunii şi reacţiunii. Cele două inele interacţionează. Cel iniţial, cosmosul inelar, este atras către noul haos inelar şi capătă o mişcare secundară. Cosmosul inelar rotitor se învârte acum în jurul axei sale şi devine o sferă rotitoare. Acest hotar nou, tridimensional, este numit inelul final, „de netrecut".

Cele trei mari inele – cosmosul, haosul şi cel final – sunt forţele primare ale acestui univers şi *toate* influenţele pot fi urmărite înapoi prin timp până la ele. Funcţional, ele operează ca o unitate. Împreună formează structura de bază a universului, trinitatea primară, principiul trei-în-unul.

Dar nu uitaţi că, după cum se spune, omenirea evoluează o dată cu universul. Aşa că aceste forţe nu sunt distanţate de noi. „Aşa cum e deasupra, la fel e şi dedesubt." Natura noastră intimă este legată de acelaşi fel de structură, în miniatură, cu cea a universului însuşi.

Universul în totalitatea sa este numit uneori cosmos, de la cuvântul grecesc care înseamnă „ordine minunată". Acesta e în contrast cu haosul – alt cuvânt grecesc, care înseamnă „fără formă", sau „fără ordine".

Dezvoltarea inelului primar (prima idee de formă) a fost simbolizată de voaluri – din care a ieşit întreaga creaţie: Kether, punctul; Chokmah, linia şi Binah, cercul. Aceste trei sephiroth formează primul triunghi al Arborelui. Sub cele trei sfere este trasă o linie. Acest marcaj de împărţire este numit abisul. Deasupra sa sunt condiţii atât de abstracte, încât nu pot fi pricepute de minte. Ţinând seama de acţiunea zăpăcitoare a paragrafelor anterioare, probabil că sunteţi de acord. Amintiţi-vă că în explicarea începutului lucrurilor am folosit doar simboluri. Simbolurile vă permit să aveţi de-a face cu cele de negândit, pentru a vă face o imagine. Dar simbolurile *nu trebuie niciodată să fie confundate cu realitatea* pe care o reprezintă. Sunt doar unelte.

Acum, cu dezvoltarea sferei, ne aflăm sub abis. Lucrurile sunt, încă, foarte abstracte, dar măcar seamănă cu unele dintre lucrurile pe care le cunoaştem. Chesed şi Geburah reprezintă forma şi forţa dezvoltării sferei şi sunt conţinute în Tiphareth, al şaselea sephirah, care reprezintă completarea fazei.

Structura începutului tridimensional = Chesed, Geburah şi Tiphareth, sephiroth-urile patru, cinci şi şase.

DE LA ŞAPTE LA NOUĂ – FORMA

Sfera rotitoare, cu cele trei componente fundamentale, este deja o structură complexă. De aceea, nu ne surprinde faptul că interacţiunea constantă a componentelor fundamentale generează forţe noi, mai complexe. Tradiţia spune că aceste interacţiuni şi re-interacţiuni produc, în cele din urmă, baza formei, aşa cum o cunoaştem.

Unele dintre forţele nou generate sunt importante pentru înţelegerea viziunii oculte asupra vieţii şi formei, deci le vom rezerva oarecare spaţiu. În primul rând, interacţiunile celor trei mari forme primare – cosmosul inelar, haosul şi inelul final – produc o serie de radiaţii în sferă. Aceste radiaţii, sau raze, sunt curenţi uriaşi de forţe, care leagă centrul de circumferinţă. Pot fi imaginate ca nişte mişcări în formă de mari cifre opt, ca nişte curenţi de convecţie într-un lichid încălzit. Această fază a marilor forţe circulatorii ale universului poate fi simbolizată pe Arbore de Netzach.

În al doilea rând, amintiţi-vă că sfera a fost formată de un disc rotitor. Când discul se roteşte, forţele împing componentele mai grele spre exterior. De fapt, acestea ocupă o poziţie undeva între centru şi circumferinţă, care depinde de masa lor. Astfel încât compoziţia sferei nu-i uniformă, ci aranjată în straturi. Aceste straturi sunt planurile cosmice. Acest stadiu de dezvoltare, apariţia prematerieiei, îl putem echivala cu al optulea sephirah, Hod.

Razele, trecând prin planuri, reacţionează diferit, conform densităţii planurilor. Astfel este generat un întreg set nou de forţe. Din aceste interacţiuni complexe a evoluat baza a ceea ce numim formă. Încă nu-i solidă, dar cel puţin scheletul se află aici!

Această interacţiune a planurilor cu razele formează planul astral al noului univers. Este un tărâm al forţelor şi al plăpândelor pre-forme şi este simbolizat de Yesod, pe Arborele Vieţii.

Structura formei = Netzach, Hod şi Yesod, al şaptelea, al optulea şi al nouălea sephirah

ZECE – MATERIA DENSĂ

În cele din urmă, interacţiunile complexe crescânde dintre nou-formatele planuri de raze dau naştere la forme complexe crescânde. Rezultatul final al procesului este materia, aşa cum o cunoaştem. Conform modului în care am folosit Arborele pentru această explorare, Malkuth este sfera corectă pentru a reprezenta materia densă.

Universul materiei = Malkuth, al zecelea sephirah

MARILE ENTITĂŢI ŞI SCÂNTEILE DIVINE

Există o organizare similară a materiei în fiecare dintre noi. Numim nivelul cel mai dens trupul fizic. Iar în centru este liniştea centrală, miezul fiinţei noastre intime.

Imaginaţi-vă un punct în timp, după formarea cosmosului. Unităţi de viaţă, nuclee de energie inteligentă, se mişcă acum în marile întinderi ale cosmosului.

Unele dintre acestea pot fi imaginate ca având experienţă în fazele cosmice precedente, altele ca având origine recentă. Primele sunt cunoscute drept mari entităţi. Prin masa lor mai mare atrag vieţile mai mici, iar acestea, scânteile divine, rămân în aura unei mari entităţi pentru tot restul acestei faze cosmice.

Să luăm în considerare una dintre aceste mari entităţi, una suficient de veche pentru a fi trăit toate fazele ciclului cosmic curent şi care a înregistrat toţi stimulii externi. Acum Ea intră într-o fază subiectivă, o perioadă de organizare internă. Fondul cosmic este acum ceva obişnuit, parte a fiinţei Sale. Nu există nimic de care să fie conştientă: totul e subiectiv; marea entitate este conştientă de Sine.

Procesul conştiinţei de sine dezvoltă o buclă subiect-obiect, producând o imagine a propriei conştientizări. Conştientizarea marii entităţi fiind cosmos-condiţionată, produce ca imagine de sine o replică în miniatură a cosmosului. În sistem sunt scânteile divine. Acestea, percepând structura imaginii, acţionează asupra ei, explorându-i posibilităţile şi reacţionând la constrângerile sale. Procesul dă un grad de obiectivitate imaginii. Dar reacţiile scânteii evoluează. În continuare se va vedea că:

1) Vieţile mai mici servesc viaţa mai mare, în timp ce acestea evoluează.

2) Marea entitate, fiind creator şi arhitect al propriului sistem, *nu* este creator al vieţilor mai mici, scânteile. Acestea din urmă, de dimensiuni infinit de mici, sunt de aceeaşi origine şi tip cu marea entitate.

3) Totul în cosmos evoluează, nimic nu-i static.

Aceste consideraţii formează baza multor teze oculte. Ele sunt, bineînţeles, mai degrabă analogii a ceea ce se află în spatele descrierii. Mai mult, sunt ipotetice: pot să fie sau pot să nu fie adevărate.

Una dintre marile entităţi este creator, condiţionator şi susţinător al sistemului nostru solar, este Dumnezeu în acest sistem. Vieţile mai mici, scânteile divine, suntem noi, rasa umană. Orice manifestare a vieţii se supune legii ciclice. Cosmosul, sistemul solar şi fiinţele omeneşti au fazele lor negative şi pozitive – naştere, maturitate, moarte şi nemanifestare.

La sfârşitul acestei faze a evoluţiei rasa umană se va fi dezvoltat până la punctul în care va fi trăit toate aspectele imaginii marii entităţi şi-i va fi adăugat alte dimensiuni acesteia. Atunci *grupul* masă al rasei umane va fi, într-un sens, egal cu marea entitate. În această stare, comunicarea în dublu sens este posibilă, iar rasa umană va primi roadele experienţei cosmice a entităţii. Ce înseamnă acest lucru nu ne putem imagina în stadiul nostru prezent.

7. ANATOMIA ESOTERICĂ

Studiul omenirii este studiul omului, a spus poetul. Acum, când avem niște informații de bază și câteva unelte simple, e timpul să studiem această creatură fascinantă și periculoasă mai în amănunt. În zilele de demult, lumea și oamenii erau evident altfel decât sunt acum. Pe măsură ce universul s-a dezvoltat de la un sistem subtil de forțe într-o formă fizică de o complexitate crescândă, afirmă tradiția esoterică, la fel s-au dezvoltat și trupurile noastre.

În fiecare dintre noi s-a dezvoltat un trup nou, ca răspuns la fiecare fază nouă de evoluție. Acest trup fiind făcut din substanța planului respectiv, ne permite să trăim în stadiul respectiv și să simțim noile caracteristici. Deci fiecare dintre noi este un univers în miniatură, iar universul este uneori simbolizat ca o ființă umană.

Deci pentru fiecare fază a evoluției există un nivel corespunzător în structura noastră interioară. Dar aceste niveluri sau trupuri nu sunt separate. Fiecare este o expresie a miezului central, spiritul. Și fiecare trup reprezintă un aspect funcțional al acestei naturi. Fiecare dintre noi este o ființă întreagă. Fiecare parte este individuală – dar nu separată. Nici un trup nu-i mai important decât celelalte. Nici spiritul nu poate acționa, în condițiile pământului, fără un trup fizic.

La începutul acestei fazei a evoluției, scânteia divină a apărut cu tovarășii săi, atrasă în veghea marii entități. În jurul acestui nucleu subtil au crescut trupurile stadiilor ulterioare ale evoluției. Scânteia divină (sau spiritul) și-a pus marca pe toate trupurile ulterioare. Spiritul este adevărata ființă. Toate trupurile ulterioare vor fi deci expresia unicului său țel.

Fundamental, fiecare dintre noi este o unitate și trebuie să funcționeze ca atare. Atunci de ce analizăm această unitate? În practică, există două motive serioase. O dată – pentru că lucrurile nu merg întotdeauna lin în evoluție. Avem liber arbitru și putem să facem greșeli, și facem! Ca rezultat al unor erori din trecut, s-au ivit prăpăstii între părțile „înalte", care știau bine ce trebuia făcut, și trupurile dezvoltate ulterior, mai „joase", care uneori au vrut să meargă pe cale proprie și și-au dezvoltat o voință proprie.

În al doilea rând, pentru că ocultismul *practic* – deosebit de cel teoretic – nu poate fi executat cum se cuvine dacă nu există o înțelegere clară a acțiunii și interconexiunii trupurilor din diferitele planuri. Ocultismul practic trebuie să fie practic. Indiferent cât de limpede vă dați seama de unitatea esențială și regretați

erorile trecutului, ştiţi că trebuie să acţionaţi în condiţii potrivite timpului prezent, dacă vreţi să faceţi şi altceva, în afară de simpla teoretizare.

Făcând un studiu al omenirii, este convenabil să vă gândiţi la dumneavoastră în două feluri diferite – structural şi funcţional. Studiul structurii interioare este numit anatomie esoterică, iar studiul comportamentului este numit fiziologie esoterică. În acest capitol vom discuta despre structura noastră şi vom lua în considerare diferite sisteme folosite pentru clasificarea diferitelor noastre trupuri.

SISTEME DE CLASIFICARE

Clasificare în două categorii. Prima modalitate de a clasifica părţile noastre este de a împărţi trupul în două:

1) Material	Trup
2) Nematerial	Emoţii, minte şi spirit

Acest sistem separă fiinţa de vehiculul său fizic.

Clasificare în trei categorii. Această metodă este cea familiară gândirii creştine:

1) Trup	Trup (inclusiv creierul)
2) Suflet	Minte şi emoţii
3) Spirit	Persoana adevărată

Unele texte creştine fac doar distincţia dintre suflet şi trup, în care caz sufletul include şi natura spirituală.

Clasificare în patru categorii. Acest sistem este folosit mult în misterele occidentale. Este o clasificare practică, bazată pe funcţia actuală. Apar trei subdiviziuni ale aspectului nefizic:

1) Trup	Trup (inclusiv creierul)
2) Emoţii	Deseori numit corp astral
3) Minte	Gândire şi mintea abstractă
4) Spirit	Adevărata fiinţă umană

Aceasta este o formă foarte folositoare de împărţire, pentru că poate fi echivalată cu descoperirile psihologiei moderne.

Clasificare în şapte categorii. S-ar putea să vă fie familiară, pentru că este folosită în mod obişnuit în tradiţia ocultă orientală. În Occident, o folosim mai mult pentru lucrări teoretice. Corespunde cu cele şapte planuri ale universului şi, prin asta, cu cele şapte trupuri pe care le obţinem în călătoria noastră evoluţionistă. Sistemul cu patru categorii derivă din el, incluzând aspectele abstracte şi concrete ale trupului într-o singură diviziune.

1) Trup	Trup (şi creier)
2) Emoţii concrete	Funcţii emoţionale normale
3) Emoţii abstracte	Simţiri emoţionale înalte
4) Minte concretă	Mintea normală, logică

5) Minte abstractă Idei abstracte (non-gândire)
6) Spirit concret Aspectul de „a face" al spiritului
7) Spirit abstract Aspectul de „a fi" al spiritului

Ar fi bine să priviţi unele dintre aceste împărţiri mai îndeaproape, pentru a avea o idee clară despre ceea ce sugerează descrierile. Unii ocultişti sunt mai încăpăţânaţi decât fanii calculatoarelor în folosirea cuvintelor zăpăcitoare.

Emoţiile concrete includ simţiri precum furia, amărăciunea, bucuria, dorinţa etc. Emoţiile abstracte includ dragostea neegoistă, devotamentul faţă de un ideal şi simţămintele religioase. Mintea concretă este gândirea normală, mintea logică ce rezolvă probleme şi face planuri. Mintea abstractă este creativă şi plină de inspiraţie şi produce idei ce pot fi descrise doar cu multe cuvinte. Mintea concretă gândeşte în cuvinte, mintea abstractă gândeşte în concepte complete şi este strâns legată de spirit în acţiunea sa. Noţiunea de spirit concret poate să pară o contradicţie de termeni, dar se referă, de fapt, la partea dinamică a esenţei noastre. Când vorbim despre voinţă spirituală, descriem un aspect al spiritului concret. Spiritul abstract este chiar miezul fiinţei noastre, pur şi simplu ESTE.

În cele din urmă, să ne uităm la trupul fizic. Am spus că trupul include creierul – lucru evident. Dar multă lume consideră creierul şi mintea ca fiind acelaşi lucru. Nu sunt. Creierul este doar instrumentul minţii concrete, ca o legătură telefonică minunată conectată cu toate părţile trupului. Dar mintea poate să gândească, să calculeze şi să ia decizii fără ajutorul creierului. Creierul îi este necesar minţii când trebuie să facă lucruri ce implică trupul. Dacă vreţi să scrieţi o scrisoare sau să desenaţi o diagramă, atunci vă folosiţi mintea, iar creierul este necesar pentru a-i da trupului instrucţiunile necesare.

Structura moleculară a trupului fizic este construită într-un schelet invizibil, un fel de câmp magnetic. În această structură subtilă, care este vehiculul forţei vieţii animale, au loc creşterea şi repararea pe care le numim vindecare. Această reţea de forţe invizibile o numim corp eteric.

PUNCTUL DE VEDERE EVOLUŢIONIST

Există şi o altă cale de a considera oamenii şi trupurile lor – din punct de vedere al evoluţiei. Capitolele anterioare au tratat pe scurt unele dintre aceste idei. Să le dezvoltăm un pic. Putem să ne considerăm fiinţe spirituale nemuritoare şi eterne, care, evoluând, rămân în univers până la momentul în care şi-au îndeplinit destinul, partea lor din marele plan. Când acest stadiu este atins, legile universului devin parte a naturii noastre. Am depăşit limitele legii, *devenind legea*, şi suntem acum zei, centre de evoluţie în cosmos.

Am văzut că în timpul fiecărei faze de evoluţie spiritul dezvoltă trupuri care acţionează ca instrumente prin care poate percepe şi acţiona în condiţiile acelei

faze. Când sunt dezvoltate nivelurile mai dense, legile acelor planuri implică şi condiţiile morţii şi naşterii, aşa cum le înţelegem noi. Trupurile fizice se supun legilor şi condiţiilor acestei lumi, fiind făcute din materialul acestei lumi. Trupurile fizice se supun presiunilor şi tensiunilor lumii fizice puternic condensate şi durează doar un timp limitat. Deci aspectele noastre cele mai subtile se reîncarnează, periodic, în trupuri noi.

Aceste părţi mai subtile ale omenirii nu pot simţi materia densă direct – doar trupul fizic poate face asta; deci ele învaţă absorbind esenţa experienţei trupului fizic pe pământ. Acest proces are loc, în mare parte, după „moarte".

În timpul fazei materiale a evoluţiei, aceste părţi subtile proiectează multe trupuri fizice în materie şi câştigă experienţă considerabilă prin acest proces. Ele sunt cunoscute, în totalitate, ca *individualitate*, pentru că întrupează adevăratul om şi toată experienţa pe care am câştigat-o până atunci în evoluţie. Părţile mai dense, care vor trece ulterior prin procesul încarnării şi reîncarnării, al naşterii şi morţii, sunt numite *personalitate*. Deci o personalitate cuprinde experienţa unei vieţi, dar individualitatea conţine experienţa de veacuri. Folosind sistemul de clasificare cu şapte diviziuni, legăturile dintre diviziunile anatomice şi cele evoluţioniste pot fi văzute uşor.

Şapte categorii anatomice	*Patru categorii evoluţioniste*
Spirit abstract	Spirit, Fiinţa esenţială
Spirit concret	
Minte abstractă	Individualitate
Minte concretă	
Emoţii abstracte	Personalitate
Emoţii concrete	
Trup /creier/ eteric	Fiinţa fizică

Deci avem o nouă clasificare în patru categorii, bazată pe ideea evoluţiei noastre. Pentru personalitatea acestei vieţi, individualitatea are o experienţă vastă, e atotştiutoare şi atotputernică. În sens larg, acest lucru este adevărat – cel puţin pentru acţiunile timpurii ale dezvoltării oculte. Dar individualitatea poate să fi făcut unele erori, poate să fi spus: „Să se facă voia mea", în loc de „voia Sa". Aşa că, pentru spiritul abstract, individualitatea poate să pară un copil rătăcit! Toate lucrurile sunt relative.

Pe Arborele Vieţii, putem plasa spiritul pe Kether, individualitatea pe Chokmah-Binah (spiritul concret) şi Chesed-Geburah (mintea abstractă), personalitatea – pe triunghiul inferior al lui Netzach, Hod şi Yesod, iar trupul fizic pe Malkuth.

Aţi învăţat cuvinte din jargonul ocultismului occidental. Dar definiţiile şi clasificările stau în calea adevărului, dacă nu-s folosite constructiv. Încercaţi să daţi viaţă acestor idei, gândindu-vă la ele şi încercându-le pe Arbore.

RELAŢII PSIHOLOGICE

Acum aveţi o idee despre diferitele sisteme folosite pentru a clasifica natura noastră internă. Am văzut că, în timpul călătoriei prin planuri de densitate crescândă, am dezvoltat trupuri cu care să simţim şi să acţionăm în condiţiile în care ne găsim.

Aşa cum presupunem că există şapte planuri în univers, iar noi suntem o replică în miniatură a universului, atunci de ce să nu avem doar o clasificare în şapte planuri şi să eliminăm orice complicaţie? Motivul folosirii altor sisteme este o chestie de funcţionalitate. În practică este dificil să separi funcţionarea abstractă de cea concretă, pentru că de obicei una o implică pe cealaltă. De aceea este folosit deseori sistemul practic, cu patru diviziuni.

Când un trup nou este dezvoltat pentru un plan particular, nu-i vorba de un sistem singur, static, ci de un nou set de unelte câştigat şi de îndemânarea de a le folosi – o extensie a capacităţii funcţionale a spiritului. Nu ceva nou, ci o extensie a ceva ce se afla deja acolo. Deci poate vedeţi de ce-i imposibil, în practică, să separăm nivelurile conştiinţei, sau diferitele părţi ale trupului.

Un rezultat periculos al grabei Occidentului de a clasifica totul este construirea unei false idei în minte, bazate pe structura sistemului de clasificare, în loc să fie bazată pe lucrurile pe care le conţine. Un exemplu tipic este faptul că ne imaginăm omenirea ca pe o structură verticală, cu spiritul „sus" şi lumea materială „jos". Din nefericire, acest fel de lucruri întăreşte idei religioase copilăreşti, despre îngeri din marmură îndreptaţi întotdeauna în sus, către un rai aflat, undeva, în cer.

În realitate, planurile mai înalte sunt reprezentate mai corect ca fiind în *interior*. Aceste planuri nu-s extinse în spaţiu; ele reprezintă modalităţi diferite în care poate funcţiona spiritul: complexe, în lumea materială, şi simple, pe tărâmul spiritului. Vă puteţi imagina ca având un miez spiritual, cu planul exterior ca un spirit cristalizat. Acest mod de a gândi, deşi tot simbolic, evită eroarea de a face din spirit un fel de balon captiv ce pluteşte undeva, deasupra capului! Şi permite comparaţii cu descoperirile valoroase ale psihologiei moderne.

Există multe sisteme psihologice, şi toate conţin câte ceva folositor. Dar singurul care se apropie de idealul unei scheme complete, unul care nu doar descrie lumea noastră interioară, dar ne şi ajută s-o ţinem în ordine, este sistemul lui C. G. Jung. El şi-a clădit teoria şi practica pe observaţii şi experimente practice, şi-i încurajator de văzut cât de aproape au ajuns descoperirile sale de teoria tradiţională ocultă. Învăţătura lui Jung despre natura psyche-ului (lumea interioară), structura sa şi calea prin care partea noastră conştientă se leagă de acesta se apropie de punctul de vedere al tradiţiei oculte occidentale.

Pentru moment examinăm psyche-ul, deci elementele fizice despre care am discutat anterior, inclusiv etericul, sunt excluse. Ţinând minte acest lucru, părţile noastre psihice pot fi reprezentate astfel:

trup emoţional
trup mental
trup spiritual,
iar din punct de vedere evoluţionist:
personalitate
individualitate
spirit

Jung folosea cuvântul „psyche" în sens larg. În această definiţie includea toate funcţiile conştiente şi inconştiente. Psyche constă în două zone complementare, conştientul şi inconştientul, ale căror caracteristici sunt polarizate, în genul distincţiei bărbat/femeie. Ego-ul, care-i un focar al conştiinţei, poate să se mişte – mai mult sau mai puţin – în acea arie.

Fiecare dintre noi ia contact cu lumea şi se adaptează la cerinţele ei într-un fel unic. Dar Jung, după o investigare lungă şi atentă, a concluzionat că psyche are patru moduri distincte de a acţiona. În fiecare individ, una dintre aceste modalităţi este obişnuită şi conştientă, în timp ce celelalte trei sunt în mare măsură nefolosite şi, în mare parte, inconştiente. Jung a numit aceste patru moduri de acţiune „cele patru funcţii" şi le-a etichetat drept raţiune, emoţie, senzaţie şi intuiţie. O persoană poate fi de oricare tip, depinzând de funcţia pe care o foloseşte în mod normal. Dacă am fi oameni perfect echilibraţi, am putea alege conştient oricare dintre cele patru modalităţi pentru a rezolva o situaţie particulară, dar majoritatea dintre noi vor răspunde doar într-un singur fel – felul tipului nostru.

Cele patru funcţii sunt grupate în două perechi şi pot fi imaginate ca aflându-se la capetele unei cruci cu braţe egale. Gândul este complementar emoţiei, iar senzaţia – intuiţiei.

Tipul nostru natural este numit „funcţia dominantă" sau „tipul funcţional". În figura 8, funcţia dominantă este raţiunea. Este cea mai completă funcţie conştientă, în timp ce complementara sa, emoţia, se află în întregime în inconştient, dincolo de influenţa voinţei conştiente. Celelalte două funcţii, veţi vedea, sunt parţial conştiente şi parţial inconştiente.

Alt tip funcţional – să zicem cel senzitiv – ar avea această funcţie sus, în lumea conştientă, în timp ce complementara sa, intuiţia, va fi în partea de jos a diagramei, complet în inconştient. Celelalte două funcţii – raţiunea şi emoţia – vor fi parţial conştiente, parţial inconştiente.

Puteţi să vă gândiţi la funcţia dumneavoastră inconştientă ca la sinele interior. Caracteristicile sale determină *atitudinea interioară* a dumneavoastră, aşa cum funcţia conştientă determină *atitudinea exterioară* – faţa pe care o arătaţi lumii. Ideal, fiecare dintre cele patru funcţii ar trebui să fie capabilă să fie folosită aşa cum se cuvine. Un asemenea grad de desăvârşire este rar; este scopul pregătirii oculte.

Iată caracteristicile de bază ale celor patru tipuri funcţionale. În care tip vă încadraţi?

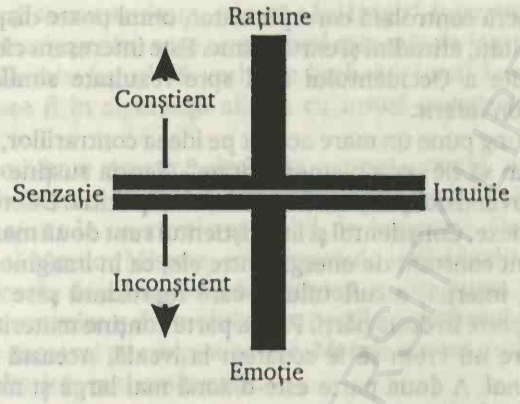

Figura 8 *Cele patru funcţii ale lui Jung*

Tipul raţional. Înţelege lucrurile şi se adaptează lumii prin gândire logică, prin deducţii. Criteriul este „adevărat" sau „fals".

Tipul emotiv. Înţelege lucrurile prin emoţii. Criteriile sunt „plăcut" sau „neplăcut", „agreabil" sau „neagreabil".

Tipul senzitiv. Aceasta este o funcţie iraţională, care nu implică judecata, ci percepe fără evaluare. Tipul senzitiv înregistrează lumea ca stimuli de un fel sau altul, în loc s-o interpreteze în termenii emoţiei sau gândirii.

Tipul intuitiv. Şi aceasta este o funcţie iraţională. Ca şi tipul senzitiv, percepe, dar în acest caz prin mijloace inconştiente, care îmbrăţişează înţelesul intern al lucrurilor.

Este, evident, dificil să vă vedeţi singur limpede, de aceea ar fi mai bine să aveţi un prieten care să vă spună ce tip crede că sunteţi. Este interesant să încercaţi să vă imaginaţi cum aţi reacţiona la o situaţie dată din viaţa dumneavoastră, folosind funcţia inconştientă în locul celei uzuale, conştiente. S-ar putea să vă deschidă ochii.

Simbolismul lui Malkuth pe Arborele Vieţii i-a atribuit acestuia cele patru elemente alchimice. Pământ, aer, foc şi apă sunt doar forme diferite de energie – sau condiţii diferite ale materiei, dacă preferaţi să spuneţi aşa. Aerul este cel mai subtil şi se mişcă cel mai liber, iar pământul este cel mai dens. Este interesant să comparăm cele patru tipuri psihologice cu elementele.

Pământ:	tip senzitiv
Aer:	tip intuitiv
Foc:	tip raţional
Apă:	tip emotiv

Unul dintre scopurile sistemului psihologic al lui Jung este relaţionarea funcţiilor inconştiente ale sufletului cu conţinutul conştient. Dacă acest lucru este

făcut într-o manieră controlată corespunzător, omul poate dispune conştient de foarte multe facultăţi, atitudini şi entuziasme. Este interesant că lucrările timpurii ale tradiţiei oculte a Occidentului tind spre rezultate similare, deşi aceasta foloseşte un jargon diferit.

Sistemul lui Jung pune un mare accent pe ideea contrariilor, deşi s-ar putea ca termenul mai bun să fie „complementaritate". Teoria susţine că sufletul e ca o baterie electrică având doi poli, unul negativ, altul pozitiv. Diferenţa dintre ei face sistemul să acţioneze. Conştientul şi inconştientul sunt două mari complementare şi există un curent constant de energie între ele, ca în imaginea bateriei.

Lumea vastă, internă, a sufletului – care reprezintă şase şeptimi a întregii persoane – se împarte în două părţi. Prima parte conţine material uitat, împreună cu lucruri pe care nu vrem să le scoatem la iveală. Această zonă se numeşte *inconştient personal.* A doua parte este o zonă mai largă şi mai profundă, care conţine impulsuri fundamentale, comune întregii omeniri. Această zonă este cunoscută ca *inconştient colectiv.* Jung a remarcat şi o altă parte, mai profundă, parte despre care el considera că nu va putea fi vreodată conştientă.

Vă amintiţi că am împărţit lumea interioară în trei, atunci când am considerat omenirea din punct de vedere evoluţionist. Acum suntem în situaţia de a putea compara cele două clasificări:

Personalitate	Conştient
	Inconştient personal
Individualitate	Inconştient colectiv
Spirit	Acea parte a inconştientului care nu va putea niciodată să fie conştientă

Pe Arbore, conştiinţa poate fi reprezentată de sephirah-ul Malkuth, inconştientul personal – de triunghiul Netzach-Hod-Yesod, inconştientul colectiv – de următorul triunghi înalt, Chesed-Geburah-Tiphareth, iar acea parte a inconştientului ce nu poate fi făcută conştientă – de triunghiul superior Kether-Chokmah-Binah. În acest mod de folosire a Arborelui, Malkuth semnifică nu numai creierul, dar şi partea conştientă a sufletului.

Dacă acceptaţi această comparaţie ca ghid aproximativ, veţi vedea că diferitele trupuri ne-fizice ale fiecărei persoane sunt compuse din material al lumii inconştiente. Împărăţia cerului este, cu adevărat, în interior – ca şi iadul!

Dacă veţi lua în considerare mintea abstractă (priviţi schiţele), veţi vedea că-i cufundată în inconştient. Pentru a ajunge la ea, trebuie să faceţi o călătorie prin tărâmul inconştientului. Deci, înainte să faceţi acest nivel al conştiinţei să devină permanent conştient, trebuie să faceţi o grămadă de alte lucruri. O mare parte din inconştient are nevoie să fie conştient, o mulţime de materiale îngropate trebuie scoase la lumină şi multe blocaje trebuie înlăturate.

Pentru a ajunge la ţel, „calea trebuie să fie dreaptă", cum spune Biblia. Mai întâi, mintea conştientă este întărită şi pregătită; apoi adâncurile inconştientului

sunt deschise lent şi se construieşte „o scară a lui Iacob", între nivelurile interioare şi exterioare. Un motiv pentru care acest ritual este atât de larg utilizat în tradiţia ocultă occidentală este faptul că vorbeşte limbajul lumii inconştiente. Adică inconştientul poate fi în siguranţă aliniat cu însuşi conştientul, sub controlul spiritului.

Stadiile de activitate practică dedicate acestei acţiuni sunt cunoscute ca Mistere Minore şi nici unui învăţăcel n-ar trebui să i se permită să părăsească acest stadiu până n-a ajuns la un nivel rezonabil de integrare. Deoarece munca în stadiul următor, al Marilor Mistere, este legată de individualitate, veţi vedea că acţiunea preliminară, deşi lungă şi chinuitoare, nu va putea fi evitată. Munca pregătitoare de construire a drumului către porţile adevăratului Sine este vitală. Nimeni nu poate construi pe nisip mişcător. Marele sistem psihologic al lui Jung va fi examinat, ulterior, mai amănunţit.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

8. FIZIOLOGIA ESOTERICĂ

Acest capitol abordează aspectul fiinţei umane. Aici nu ne preocupăm de carnea şi oasele omenirii naturale. În ciuda gloriei repurtate de animalul uman, psihologia esoterică priveşte forma fizică doar ca pe un vehicul pentru manifestarea dragostei, înţelepciunii şi puterii fiinţei interioare, care este eternă, indestructibilă şi fără timp. Deci vom petrece ceva vreme examinând constituţia esenţială (internă) a omului.

Pentru a defini nivelurile diferite ale fiinţei umane sunt folosiţi termeni speciali. Din nefericire, unele dintre aceste definiţii sunt folosite, frecvent, eronat. Din acest motiv, e necesar să revedem termenii noştri de referinţă.

INDIVIDUALITATEA

Personalitatea este vehiculul unei încarnări. Prin ea se ia contact cu ceea ce majoritatea oamenilor numesc „lumea reală". Prin ea se câştigă impresii şi se acumulează experienţă în acest plan. Individualitatea este vehiculul evoluţiei – al unei vaste durate de timp. Individualitatea îşi face cunoscută voinţa prin personalităţile ei şi înmagazinează esenţa experienţei lor. Spiritul este etern. Caută avansarea planului şi acţionează prin individualitate.

La sfârşitul unei evoluţii complete, orice manifestare este retrasă în „Inima Secretă a lui Dumnezeu". Aşa cum e sus, aşa-i jos. Individualitatea este, la fel, retrasă în inima secretă a spiritului, care absoarbe esenţa experienţei sale milenare. În următoarea evoluţie, o nouă individualitate va evolua pe baza experienţei de până atunci a spiritului. Iar procesul va continua până când spiritul va transcende limitările sistemului şi va deveni asemenea unui zeu. Dar divinitatea este oarecum de neatins pentru majoritatea dintre noi, deci să ne întoarcem la probleme mai apropiate de casă.

Este evident, de acum, că individualitatea se află în aceeaşi relaţie cu personalitatea curentă ca şi spiritul cu individualitatea. Aşa cum individualitatea ghidează personalitatea sa, aşa şi spiritul ghidează individualitatea sa prin zonele de experienţă cele mai potrivite pentru experienţa sa.

Totuşi, personalitatea este *singurul* mijloc prin care câştigăm experienţă directă din lumea fizică, iar scopul evoluţiei este de a aduce împărăţia jos, pe pământ. Deci trebuie să fie evident faptul că este neapărat nevoie să îndreptăm toate deformările şi dereglările personalităţii, pentru ca aceasta să devină un vehicul mai bun pentru acţiune şi percepţie în lume.

După un anumit nivel de evoluţie, individualitatea devine capabilă să producă personalităţi cât de cât conştiente de nevoile ei. Procesul este, deci, cumulativ. Pe măsură ce evoluează, fiecare nouă personalitate poate exprima tot mai mult din scopul adevărat al individualităţii sale. Atunci individualitatea evoluează mai iute; poate produce personalităţi mai bune, şi aşa mai departe. Dacă simţiţi un dor fierbinte pentru realităţi invizibile, indiferent cum, atunci s-ar putea să fiţi într-un asemenea moment.

Individualitatea nu acţionează, bineînţeles, complet după voinţa sa. Este un vehicul al spiritului, acţionând şi reacţionând la condiţiile din planuri ne-fizice mai înalte. Dar această magazie străveche de energie, cunoaştere şi experienţă din fiecare dintre noi este atât de vastă, comparată cu personalitatea, că poate părea deseori că funcţionează ca o fiinţă separată.

În mod ideal, personalitatea ar trebui să opereze ca pruncul adevărat al părintelui său, individualitatea, pe planurile materiei dense. Din nefericire, din cauza greşelilor din trecut proiecţia este invariabil doar o copie sărmană a originalului. Există o ruptură între cele două niveluri; comunicaţia este serios afectată şi personalitatea ar putea dezvolta motivaţii diferite, chiar opuse. Majoritatea problemelor sunt de acest fel.

Acum să ne imaginăm o situaţie perfectă: fără ruptură. Personalitatea va interpreta dorinţele individualităţii în termenii planului fizic, va selecta cea mai bună metodă şi va acţiona corespunzător. Dar până-n ziua aceea fericită, marele sine trebuie să-şi impună voinţa mai puţin direct asupra vehiculului său inferior. Visele sunt un exemplu de acţiune a individualităţii, reflectată şi exprimată în limbajul inconştientului personal. Multe vise par să nu fie decât episoade selectate la întâmplare din evenimentele zilei. Dar altele par să aibă înţelesuri profunde, deşi semnificaţia lor nu-i prea clară. Însă toate visele merită să fie examinate. Cheia nu constă în aparenta natură trivială a unor evenimente, ci în felul în care sunt aranjate şi în ceea ce înseamnă pentru personalitate.

Gândiţi-vă la individualitate ca la cineva cu o nevoie urgentă de a-şi comunica dorinţele. Dar există o barieră de limbaj şi este obligat să-şi transmită nevoile folosind fotografii rupte dintr-un ziar. Nu are de ales, trebuie să folosească cele mai bune poze aflate la dispoziţie!

Din cauza rupturilor menţionate anterior, personalitatea a dezvoltat o conştiinţă şi o identitate a sa. Aceasta este derivată din experienţele ei despre lume – criteriile despre plăcere şi durere, viaţă şi moarte, pierdere şi câştig, sigur şi periculos, şi ideile de moralitate – toate colorate de tipul său psihologic, menţionat în

capitolul anterior. De aceea orice comunicare primită direct de sus nu va primi, probabil, acces către conştiinţă pentru că, într-un fel, este inacceptabilă. Visele evită mecanismul critic al minţii şi pot acţiona ca adevăraţi mesageri. Dar este o situaţie regretabilă – ca un general care comandă o armată pe câmpul de bătălie, fiind obligat să dea instrucţiuni trupelor sale doar prin intermediul unor şarade, la care acestea sunt atente doar din când în când. Vă imaginaţi rezultatul! Aceasta este situaţia care există în sufletul unei persoane de inteligenţă şi cultură medie din lumea occidentală de azi. Aceasta este situaţia cu care are de-a face un psihiatru în analiza viselor. Şi, dacă nu sunteţi deja un adept, sunteţi şi dumneavoastră inclus în această categorie.

Deşi visele pot să ghideze cu certitudine personalitatea şi să afecteze modelul de viaţă, alte metode sunt folosite tot mai mult de individualitate, pe măsură ce evoluaţi. Gândirea intuitivă este una dintre acestea şi poate lua orice formă, de la o bănuială la o idee completă care are nevoie de multe cuvinte pentru a fi exprimată. Asemenea impresii par să se ivească spontan în minte, fiind transmise atunci când personalitatea este angajată în alt fel şi surprinsă nepregătită.

Unul dintre rezultatele pregătirii oculte ar trebui să fie intensificarea acestui fel de acţiune. Pregătirea este simplă, deşi nu-i uşoară. Mintea, care este deseori primul vinovat, trebuie să fie pregătită şi pentru a primi ordine, nu numai pentru a le da tot timpul. Blocajele mentale şi emoţionale trebuie să fie înlăturate cu ajutor psihologic. Învăţăceii trebuie să aibă ceva idee despre cine şi ce sunt ei, mai mult decât ceea ce cred ei că sunt. Scopul este de a aduce personalitatea în punctul în care seamănă cu creatorul ei, individualitatea. Atunci, şi numai atunci, comunicarea poate fi stabilită eficient.

În cazul unei persoane medii, se poate obţine doar puţină experienţă de la personalitate în timpul vieţii. Individualitatea trebuie să aştepte până la moarte ca să poată absorbi experienţa din timpul vieţii. Dar, pe măsură ce evoluăm, tot mai multe date pot fi transmise direct, până la atingerea stadiului în care personalitatea şi individualitatea devin, efectiv, o fiinţă.

Să nu uităm niciodată că individualitatea este făcută din substanţa planurilor interioare, chiar dacă personalitatea este formată din materie din planurile exterioare, iar trupul din materie densă. Şi alte fiinţe au trupuri la acele niveluri, iar materialul planurilor acţionează ca mediu pentru comunicare, precum aerul – pentru transmiterea sunetului. Astfel, de exemplu, individualitatea poate să comunice prin intermediul materialului planurilor sale cu alte fiinţe, având trupuri din acelaşi material. Unele tipuri de telepatie acţionează aşa, uneori cu alte individualităţi care au personalităţi întrupate, dar uneori şi cu acelea care n-au. Contactul cu Adepţii Planului Interior se face astfel. Există, totuşi, o dificultate în a transmite informaţii de la un asemenea contact către personalitate. Contactul poate fi incomplet sau distorsionat, ca în cazul unui radio dereglat. Acesta-i încă un motiv de a lucra asupra personalităţii.

PERSONALITATEA

În acest capitol este vorba despre fiziologie. Fiziologia se referă la funcţii. Luând în considerare funcţiile personalităţii, este foarte important să evităm eroarea de a o considera o fiinţă separată. Unele sisteme psihologice fac această greşeală, Jung n-o face. Este vital ca personalitatea să fie văzută drept ceea ce este – o proiecţie a individualităţii sale. Din individualitate se determină *structura sa de bază*, precum şi atitudinile şi capacităţile ei *fundamentale*.

Cuvântul *personalitate* vine din cuvântul grecesc *persona*, care înseamnă mască. Este faţa pe care o arătaţi lumii, în încercarea de a vă potrivi oamenilor şi situaţiilor. De cele mai multe ori, faţa personalităţii ascunde fiinţa adevărată, în loc s-o exprime. Învăţătura lui Jung despre funcţia dominantă (subiect pe care îl vom discuta mai amănunţit ulterior) arată clar că în majoritatea dintre noi roata funcţiilor este înţepenită într-o poziţie specifică. Această mască, ce poate fi elastică şi adaptabilă, a obţinut, prin supraspecializare, o caracteristică opusă. Câţi dintre cei pe care-i cunoaşteţi au măşti de tată, vânzător etc. de neschimbat?

Trupul şi creierul sunt instrumentele reale ale personalităţii. Lumea fizică este percepută prin simţurile fizice, creierul interpretând şi corelând rezultatele, deoarece creierul este cu adevărat instrumentul fizic al minţii şi o leagă de funcţiile senzitive şi motorii. Astfel, deşi personalitatea este cert cea mai îndepărtată extindere a spiritului în materie, scopul ei poate fi atins prin intermediul unui trup format ulterior din materia planului fizic însuşi. De aceea în tradiţia ocultă occidentală trupul fizic nu-i desconsiderat, ci i se dă importanţă deplină. Trupul fizic trebuie îngrijit, sprijinit, pregătit şi iubit – ca oricare dintre vehiculele noastre.

Mai înainte am vorbit despre contactele individualităţii în interior, către spiritul ei, şi în exterior, către personalitate, şi chiar şi orizontal, cu alte inteligenţe de la acelaşi nivel. Principii identice i se aplică şi personalităţii. Contactul interior are loc cu individualitatea sa, iar cel exterior – cu trupul-creierul. Dar ce-i cu contactele orizontale? Să legăm asta de ideile psihologice pe care le-am discutat. Comunicările orizontale pot avea loc în mai multe feluri. Prin funcţia dominantă (în care este situat focarul conştiinţei noastre obişnuite) sau prin inconştientul personal, prin funcţiile inconştiente şi, parţial, prin cele conştiente.

Un exemplu ne poate fi de folos. Să luăm în considerare un bărbat sau o femeie de tip raţional. Contactul poate avea loc la nivelul gândului (funcţia dominantă în acest caz). Aceasta este o comunicare de la o minte concretă la o altă minte concretă – una dintre multele tipuri de telepatie. Schimburile pot avea loc şi prin acţiunea forţelor inconştiente, în cazul nostru prin sentimente. Focarul conştiinţei, partea gânditoare, nu-şi va da seama că s-a întâmplat ceva, dar contactul se va manifesta ca o schimbare a părţii emotive a sinelui, poate ca o schimbare de dispoziţie sau ca o reacţie viscerală. În cazul funcţiilor semiconştiente – în acest

caz senzaţii şi intuiţii – probabil că va avea loc acelaşi fel de proces, dar va exista un oarecare grad de conştientizare a faptului că se întâmplă ceva.

Dacă multe dintre aceste contacte trec nepercepute de către partea noastră conştientă, acest lucru nu le reduce în nici un fel importanţa şi efectul lor asupra vieţii noastre. La urma urmei, cea mai mare parte din noi se află în inconştient. Fenomenele psihice paranormale, telepatia şi mediumnitatea sunt exemple de contacte posibile cu personalitatea. Acestea trei pot să apară fie direct, prin felul de proces pe care abia l-am menţionat, fie ca rezultat al unui contact spre interior, cu individualitatea.

Fenomenele psihice paranormale pot fi datorate personalităţii care primeşte impresii prin cele patru funcţii ale sale sau chiar de la nivelul eteric, aproape de cel fizic. Halourile luminoase din jurul oamenilor, din case sau din alte locuri puternic încărcate, vederea de fantome etc. fac parte din această categorie de contacte.

Alte feluri de contactări ale personalităţii se fac intern, prin individualitate. Individualitatea furnizează impresii iar personalitatea le dă formă, alegând imagini potrivite pentru a le exprima. O persoană cultivată poate să aibă un stoc de imagini mai bun decât una ignorantă, astfel că impresiile sale psihice vor fi o reprezentare mai clară a originalului.

Toate sistemele oculte pun mare accent pe pregătirea învăţăceilor cu ajutorul sistemelor de simboluri alese cu grijă. Simbolurile sunt alese ca reprezentări deosebit de clare ale forţelor pe care le simbolizează. Meditaţia specială şi munca rituală cu aceste simboluri echipează mintea cu un nou alfabet, pentru a reprezenta forţele subtile ce vin din interior.

Cuvântul „telepatie" a fost folosit exagerat de mult în ultimii ani. După cum am văzut, termenul acoperă metode de contact destul de diferite. Tipul de telepatie desemnat în faimosul experiment Rhine şi care este investigat şi azi pare să aibă loc mai ales la nivelul minţii concrete. Dar, în unele cazuri, se pare că rezultatele sugerează că s-a folosit altă metodă. Unele rezultate sugerează prezicere, de exemplu, în timp ce altele arată că informaţia s-a strecurat pe altă cale. Aceste efecte sugerează că – poate doar pentru moment – a fost implicată individualitatea. La acest nivel nu există timp.

Să dăm, acum, alt exemplu de contact. Să presupunem că un Adept al Planului Interior ia contact cu dumneavoastră. Legătura va fi făcută la nivel de individualitate, pentru că Adeptul nu are vehicule care să acţioneze pe planuri exterioare. Deci un mesaj vă este trimis la nivelul individualităţii, care trebuie să treacă mesajul către personalitate *dacă între ele există disponibil un canal suficient de clar.* Dacă mesajul se încheie în inconştientul dumneavoastră, atunci funcţia dumneavoastră inconştientă (poate emoţia) va determina forma pe care el o va lua. Poate să fie un simţământ de dragoste şi exaltare, cu imagini în minte. Dacă mesajul ajunge la mintea concretă, poate să treacă mai departe ca idei concrete, sau chiar ca nişte cuvinte auzite în urechea interioară.

Acum să spunem câteva cuvinte despre felul de contact pe care-l practică diferite grupuri spiritiste: folosirea mediumurilor. Când muriţi, aveţi mai întâi un simţământ de expansiune şi libertate, în rest sunteţi în mare parte ca şi înainte şi răspundeţi la numele pe care-l cunoşteaţi când eraţi încarnat. Vă vor lipsi doar trupul fizic şi eteric. Ca urmare, vi se vor potrivi legile contactului telepatic şi de aceea există multe comunicaţii între cei vii şi cei morţi de curând.

Ceea ce se numeşte „o transă de medium" este o categorie de contacte uşor diferite de cele despre care am discutat până acum. Aici mediumul îşi îndreaptă atenţia de la nivelurile exterioare spre înăuntru. Conştiinţa e pierdută pe plan fizic şi se concentrează pe un nivel interior. Cel care comunică (dumneavoastră, dacă aţi fi mort) se alătură nivelurilor inferioare ale mediumului, pe care acesta le-a golit temporar. Acum aveţi trupurile dumneavoastră „înalte" alăturate trupurilor „inferioare" ale mediumului şi aveţi o serie de canale disponibile pentru comunicare. Depinde de medium cât de bune vor fi acele canale.

Ocultismul modern tinde tot mai mult să folosească individualitatea pentru contact telepatic. Transa mediumului nu-i potrivită pentru a contacta fiinţe înalt evoluate precum Adepţii Planului Interior, care, oricum, nu au trupuri mai prejos de mintea abstractă.

TRUPURILE ETERICE ŞI FIZICE

Până la urmă, nici o apreciere a fiinţei umane nu poate fi completă fără a studia şi natura noastră fizică, ce este împărţită în două părţi: uşoară (eterică) şi densă (fizică). Partea eterică este mai degrabă o reţea sau o pânză în ale cărei segmente se potrivesc moleculele trupului dens, fizic. Trupul eteric este vehiculul forţelor vieţii animale, energiile care dau putere lumii fizice. Chakrele, sau focarele energiei astro-eterice, acţionează ca joncţiuni între nivelurile interioare şi trupul fizic, prin sistemul endocrin. În tradiţia ocultă orientală disciplinele *hatha yoga* dezvoltă controlul deasupra acestui nivel. Învăţăcelul occidental este însă sfătuit insistent să nu folosească aceste metode. Occidentul are propriile-i metode, potrivite vieţii occidentale aspre şi dezordonate. Tehnicile orientale aplicate occidentalilor reduc, în general, abilitatea de a face faţă vieţii şi pot provoca boală.

Trupul dens, fizic, este cel mai înaintat avanpost în imperiul spiritului. Dacă Regatul va veni vreodată pe pământ, se va manifesta în lumea *fizică*, prin trupuri *fizice*. Să nu uităm asta! Trupul trebuie să fie un animal sănătos, bine coordonat – în limbajul alchimiştilor din vechime „o fiară minunată". Mai ales, toate capacităţile trupului trebuie să fie pregătite din plin. Tradiţia ocultă occidentală are puţin timp pentru cei care nu pot lucra singuri. Dacă nu puteţi, trebuie să învăţaţi, pentru că ocultismul este un meşteşug. Punctul de bază pentru toate activităţile oculte este planul fizic.

9. PSIHOLOGIA

Capitolele precedente au prezentat o scurtă imagine a structurii şi funcţionării interne a omenirii. E imposibil să accentuăm prea mult nevoia de a recunoaşte două fapte vitale. În primul rând, trupurile noastre – cel subtil şi cel dens – sunt *doar* mijloace de acţiune aici, în această lume. În al doilea rând, *toate* impresiile noastre ne vin prin simţuri specializate, din diferitele noastre trupuri. Este vital să ne dăm seama, chiar şi incomplet, ce suntem, cum funcţionăm şi care-i natura relaţiei cu lumea din jur.

În cazul în care sunteţi nerăbdător să acţionaţi mai „ocult", examinaţi ce înţelegeţi prin acest termen. Adevărata acţiune ocultă sau magică are ca scop aducerea realităţilor invizibile la manifestare. Atât mijloacele prin care acest ţel este atins cât şi săvârşirea sa sunt existente în fiinţa umană. Ar trebui să ştiţi. Există prea multe mediumuri ce folosesc transa şi a căror supremă sursă de contact este constituită de propriile lor complexe, există un surplus de magicieni stilaţi care nu pot bate un cui într-un lemn. Nu numai că ocultiştii trebuie să fie mai sensibili decât camarazii lor, dar trebuie să fie mai cunoscători şi mai *capabili*. Dacă ocultismul vrea să-şi justifice vreodată pretenţia de a fi o ştiinţă şi o putere, atunci învăţăceii trebuie să-l trateze ca atare şi să fie pregătiţi să muncească pe măsură.

Este deosebit de important ca cercetătorii problemelor esoterice să vadă diferitele diviziuni ale acestui subiect în perspectivă şi în adevăratul context. Toată cunoaşterea şi toate speculaţiile au fost, cândva, atribuite câte unei diviziuni a filosofiei, înţelesul literal al filosofiei fiind „dragoste de înţelepciune" (philos = dragoste, sophia = înţelepciune). Definirea filosofului drept „un om orb într-o cameră întunecată, ce caută o pisică neagră care nu-i acolo" arată o neînţelegere fundamentală a funcţiilor filosofiei, aceasta având atât un aspect de „dezvăluire" (analitic) cât şi unul constructiv (sinoptic). Deşi ultimul este mai studiat de către cei ce învaţă esoterismul, fără îndoială că lumea ocultă poate profita preluând câte ceva şi din primul. Dezvăluirea nu poate aduce decât bine! Principalele diviziuni ale filosofiei sunt:

1) Filosofia naturii – ştiinţa

2) Metafizica – ontologia, studiul naturii adevărate a existenţei; epistemiologia, teoria cunoaşterii, studiul problemelor înţelegerii

3) Etica – studiul problemelor conduitei umane

4) Logica – studiul legilor gândirii

5) Psihologia – studiul proceselor mentale, conştiente şi inconştiente, studiul comportamentelor

Această lucrare se concentrează pe două dintre aceste diviziuni: metafizica – în particular pe aspectul ontologic, sau pe studiul naturii adevărate a existenţei – şi psihologia. În practică, unele dintre şcolile psihologice – mai ales cea a lui Jung – îşi extind orizontul în tărâmul metafizicii. Un lucru corect, din moment ce natura existenţei nu poate fi studiată separat de omenire, pentru că noi suntem cunoscătorii care fac studiul.

DIVIZIUNILE PSIHOLOGIEI

Cuvântul „psihologie" vine din cuvintele greceşti *psyche* – suflet, şi *logos* – principiu sistematic. La început, psihologia era o parte a filosofiei speculative şi, prin asta, asociată cu metafizica. Dar în timp ce metafizica face speculaţii despre sufletul naturii, psihologia se preocupă de sufletul individului şi de relaţiile lui cu sufletul naturii. În ultimii optzeci de ani, psihologia s-a despărţit, treptat, de filosofie şi s-a dezvoltat de sine stătătoare.

Studiul acestui subiect poate provoca deseori confuzie şi frustrare, pentru că două şcoli par a nu vedea niciodată o problemă în acelaşi fel şi dau deseori răspunsuri complet conflictuale. Dificultatea poate fi înţeleasă dacă ne dăm seama că unii sunt preocupaţi de *mecanismul* gândirii, în timp ce alţii se concentrează asupra organizării gândirii în sine. Un viticultor va avea o anumită idee despre recolta de struguri, un degustător – alta, un chimist – o cu totul alta. Există adevăr în fiecare punct de vedere, dar nu întregul adevăr. Cele două ramuri teoretice principale ale psihologiei sunt: ramura înclinaţiilor omului, care se preocupă de *dispoziţii*, şi ramura comportamentală, care se preocupă de *reacţii*.

Prima se bazează pe subiectivitate şi are de-a face cu comportamentul, instinctul, personalitatea şi natura sufletului. „Psihologia abisală" a lui Freud, Adler şi Jung se află în această diviziune. A doua ramură este obiectivă şi are de-a face în principal cu fiziologia şi anatomia sistemului nervos; se preocupă de *mecanismul* conştiinţei şi reacţiilor, nu de cauzele lor.

Legea ciclică operează în domeniul cercetării psihologice ca şi în alte sfere. La început, psihologia s-a aflat în tabăra filosofiei. Apoi, ca să-şi câştige propria identitate, s-a desprins de părinţi şi s-a bucurat de o tinereţe oarecum independentă.

Cu şcoala psihologiei abisale, mai ales cu cea a lui Jung, s-a văzut că mai multă maturitate în gândire însemna recunoaşterea, în prealabil, a înţelepciunii părintelui, filosofia. Dar, o dată cu trecerea timpului a apărut o nouă fază de independenţă. Fără îndoială, cu timpul totul se va unifica. În acest moment domeniul este zăpăcitor, s-o spunem cinstit.

PSIHOTERAPIA – ÎNCEPUTURILE

Când ceva merge prost şi se încearcă o remediere, în timpul procesului se câştigă cunoaştere. Stimulul provocat de nevoia de a corecta o condiţie aberantă conduce la mari profunzimi şi la observarea unor detalii la care nu s-ar ajunge niciodată prin cercetarea ştiinţifică obişnuită. Acest lucru nu-i nicăieri mai adevărat ca în domeniul medicinei, unde stimulul este chiar viaţa umană. De aceea nu-i de mirare faptul că unele dintre cele mai penetrante sisteme din psihologie au apărut din observarea stărilor mentale patologice, care reprezintă deseori o exagerare a comportamentului uman normal.

Au existat multe tentative de a crea un sistem comprehensibil de psihoterapie, unele chiar din antichitate. Dar creşterea presiunii vieţii din ultima jumătate de secol a accentuat problemele psihologice. În emisfera vestică, dezvoltarea tehnologică în creştere a tins să accentueze nevoile naturii animalice, pe de o parte, şi, pe de alta, a negat exprimarea valorilor spirituale. Am tins să devenim doar minte. O dată cu influenţa progresivă a ştiinţei a apărut o creştere corespunzătoare a nevrozelor: inconştientul nu poate fi păcălit cu uşurinţă.

Charcot (1825-1895) a formulat primul, în timpurile moderne, opinia că boala se poate datora credinţelor minţii. Mulţi oameni moderni acceptă această idee ca axiomatică, dar pentru strămoşii lor victorieni a fost ceva revoluţionar, şocant şi scandalos. H. Bernheim (1837-1919), profesor de medicină la Nancy, în Franţa, a fost interesat de vindecarea unor tipuri de boală prin sugestie hipnotică. Pierre Janet (1859-1947) a investigat, şi el, comportarea nevrotică, folosind hipnoza. A descoperit că pacienţii sub hipnoză pot să-şi amintească detalii din viaţă (în general neplăcute, ca urmare reprimate) pe care nu şi le aminteau în circumstanţe normale. Janet a dezvoltat o tehnică de a-i sugera pacientului hipnotizat că de lucrurile reprimate îşi va aminti şi în starea normală de veghe. În acest fel, comportamentul nevrotic disturbat, pe care îl considera ca fiind produsul amintirilor pierdute, urma să fie vindecat. „Catharsis", cum şi-a numit Janet metoda, părea să fie o tehnică de succes.

Disocierea conştiinţei pare fundamentală la multe nevroze. Josef Breuer (1842-1925), un savant remarcabil care a descoperit funcţiile canalelor semicirculare ale urechii, a fost foarte interesat de comportamentul nevrotic. Ca şi Janet, Breuer îşi hipnotiza pacienţii şi-i încuraja să vorbească dacă îşi aminteau lucruri reprimate şi reacţionau prin emoţii puternice. Acest catharsis (Breuer a folosit, independent, acelaşi cuvânt ca şi Janet) părea să aducă uşurare.

FREUD

Tezele de bază ale lui Freud s-au bazat pe două teorii, pe ipotezele gemene ale sexualităţii infantile şi ale complexului lui Oedip. La început Freud acceptase o

explicație necomplicată a nevrozei ca rezultat al suprimării amintirilor dureroase despre incidente ce avuseseră loc cu oarecare timp în urmă în viața pacientului. Mai târziu s-a răzgândit, după ce a descoperit multe cazuri în care nu se putea să fi avut loc șocuri. Experiența l-a făcut să postuleze două tendințe de bază în psihicul uman: tendința de autoconservare și tendința reproductivă. Nimeni nu se îndoia de prima, dar a doua a dezlănțuit o furtună. Neînțelegerea domnea atât în cercul nespecialiștilor cât și în cel științific, care considera tendința procreativă doar dorință de a săvârși acte sexuale – chiar dacă Freud înțelegea prin ea un spectru vast de senzații ale plăcerii în trupul fizic. Dar tendința reproductivă este ceva mai mult decât o motivație sexuală deschisă: ea datează dinaintea dezvoltării activității sexuale adulte, pentru că începe la naștere! Freud a numit această energie sexuală „libido" și a recunoscut suptul, mâncatul și urinatul infantil ca forme timpurii ale acestei activități. La adult, tendința nu-i limitată la actul sexual, ci este sublimată, de obicei, în dovezi de tandrețe emoțională, prietenie, depășirea obstacolelor în muncă etc.

Lucrările privind sexualitatea infantilă, pentru care Freud este, poate, cel mai bine cunoscut, au fost dezvoltate de colaboratorul și protejatul său, Karl Abraham. Deși direcția inițială și impulsul în această studiere îi aparțin lui Freud, multe dintre detalii sunt datorate discipolului său. O scurtă prezentare a teoriei poate fi de folos. Școala freudiană consideră energia vieții (libido) ca având mai multe faze distincte: orală, anală și falică. Pruncul obține plăcere sugând, apoi devine încet conștient și de alți oameni. Relația cu mama este caracteristică stadiului de bază. Aceasta este faza orală.

La vârsta de doi ani (sau în jurul acestei vârste) focarul satisfacției trece la anus, iar instruirea în folosirea toaletei ne prezintă copilul în fața primei sale nevoi de adaptare – între plăcerea instinctuală și controlul minții. Plăcerea imediată este sacrificată pentru răsplata mai subtilă de a plăcea altora. Într-un fel această fază este modelul pentru toate adaptările între cererile societății și instinctele trupești. Adaptările inadecvate dintr-o fază pot compromite alte adaptări.

Faza falică se declanșează oricând după vârsta de patru ani. Acum gratificarea se centrează asupra organelor genitale. În acest timp, un băiat începe să dezvolte simțăminte pentru mama sa și atitudini ambivalente față de tatăl său. Aceasta este așa-zisa fază oedipiană, la care echivalentul feminin este complexul Electrei. Acceptarea cu succes a acestui set de idei este necesară pentru dezvoltarea unei vieți emoționale și sexuale adulte normale.

Din cele de până aici putem vedea câteva idei de importanță practică în aceste teorii. În primii zece ani ai activității sale, Freud a crezut că simpla suprimare a amintirilor reale este cheia nevrozelor. Apoi a ajuns să accepte teoria mai sofisticată că fiecare nevroză este rezultatul direct al reprimării libidoului, că fiecare reprimare produce regresii, sau mișcări către un mod anterior, infantil, de

înfruntare a forţele sexuale. De exemplu, se spune că isteria este o regresie către faza falică, în timp ce obsesia (de orice fel) este o regresie către nivelul anal.

În 1900 Freud a scris prima psihologie reală a viselor. Jung a remarcat în legătură cu acel eveniment faptul că „până acum un adevărat întuneric stygian domnise peste acest domeniu". Deşi Freud însuşi a modificat, ulterior, unele puncte de vedere privind interpretarea viselor, nu-i nici o îndoială că publicarea acelei lucrări a însemnat un lucru important. Între timp luase fiinţă faimoasa Societate Psiho-Analitică. Şi, ca rezultat al combinării argumentelor, contrazicerilor şi discuţiilor dintre membri cu experienţa proprie în domeniul nevrozelor de război, Freud a ajuns să admită că teoriile lui de bază nu erau capabile să facă faţă tuturor faptelor. Aşa că şi-a început marele său studiu despre structura personalităţii ca un întreg, în loc să-şi limiteze atenţia la două instincte majore. Unul dintre membrii cei mai strălucitori şi mai activi ai Societăţii a fost Alfred Adler, şi lui i se datorează faptul că l-a convins pe Freud că ego-ul (partea conştientă a psyche-ului) are un rol important în dezvoltarea nevrozelor. Pentru prima oară, Freud a admis că şi influenţe nu strict sexuale pot exercita efecte profunde asupra conştiinţei. Roadele acestui studiu explică individul ca împărţit în trei sisteme înrudite, dar distincte: eu, supra-eu şi sine. Se postulează noi condiţii, un instinct al vieţii şi morţii şi o examinare a anxietăţii ca factor în comportament şi în particular în nevroze.

Orice discuţie rezonabilă despre ego, despre opiniile lui Freud în legătură cu Thanatos (instinctul morţii) sau despre importantul subiect al anxietăţii depăşeşte scopul acestei introduceri. Dar se găsesc cărţi edificatoare. A devenit o modă să-l defăimezi pe Freud şi teoriile lui. Poate aceste câteva rânduri vă vor da suficiente informaţii pentru a vă arăta injusteţea oricăror denigrări, arătându-vă câteva dintre marile adevăruri ale lumii psihice scoase la iveală de cel care a întemeiat psihologia abisală şi, după orice standarde, un om mare.

ADLER

Alfred Adler, născut la Viena în 1870, a fost primul din grupul de început al psihologilor abisurilor care s-a rupt de ideea că forţele inconştiente sunt principalele motivaţii ale comportamentului uman. În sistemul lui Freud instinctul este o sursă de energie psihică. Dar psihologia dezvoltată de Adler subliniază că *mediul*, cu concomitenta *presiune socială*, are principala influenţă în viaţa umană. În sistemul lui Freud, aceste aspecte şi elementul lor corespondent din psyche-ul uman – voinţa de putere – ocupau, conform spuselor lui Jung, „un biet colţişor în psihologia sa". Pentru Adler, „ego instinctul" ocupa o poziţie centrală.

În tezele adleriene, libidoul se bazează pe voinţa de putere – filosofia lui Nietzsche. Fiecare individ are unele caracteristici de inferioritate, pe care le

compensează dezvoltând inconştient un model complementar de viaţă. Adler afirmă că există trei răspunsuri de bază la inferioritate: compensare normală, retragere în inutilitate şi supracompensare nevrotică. Şcoala lui Adler priveşte boala în primul rând ca pe un protest împotriva condiţiilor de inferioritate, chiar dacă poate exista şi o evidentă cauză fizică pentru aceasta. Oamenii sănătoşi au scopuri realiste şi sociale, nevroticii au scopuri ireale şi egocentrice.

În studiul său de psihopatologie, Adler acordă multă importanţă relaţiei dintre părinţi şi copii, ordinii naşterii, cazului în care există un singur copil etc. El a încercat să doboare ideea inconştientului şi teoria reprimării. Deşi considerat superficial de către freudienii convinşi, Adler a remarcat rolul vital al contactului social atât la personalităţile normale, cât şi la cele patologice.

JUNG

Carl Gustav Jung s-a născut în 1875 la Basel, în Elveţia. A murit în 1961, la optzeci şi cinci de ani, după ce a creat un mare sistem psihologic. Morrish a spus despre Jung că „s-a apropiat de înţelepciunea străveche supremă mai mult decât oricare psiholog occidental". A fost un om cu preocupări extraordinar de largi. A fost privit de către colegii săi mai ortodocşi ca un excentric învăţat, care rătăcea prin metafizică. Dar cercetători din alte domenii, îndepărtate între ele, precum fizica şi zoologia, au considerat profunzimea şi viziunea sa mai plină de înţeles decât oferta psihologilor academici. Criticii săi ar fi găsit, poate, teoriile lui mai uşor de respins dacă n-ar fi fost un psihiatru strălucit (şi cu succese evidente). Se spune că un om de capacitatea lui Jung ar fi reuşit indiferent de sistemul pe care l-ar fi urmat. Lucru îndoielnic – dar, chiar de-ar fi fost adevărat, demonstrează competenţa inatacabilă a omului, chiar şi pentru criticii săi.

După ce a condus o serie de experimente fructuoase în domeniul asociaţiilor mentale, a imaginat un număr de teste menite să ofere indicatori potriviţi pentru activităţile inconştiente. Descoperirile lui au condus la o teorie a complexelor – grupări inconştiente de idei cu un ton comun emoţional. Vederile lui din acel timp erau, mai mult sau mai puţin, în aceeaşi linie cu teoriile de bază ale lui Freud. Ca urmare, s-a întâlnit şi a lucrat cu Freud vreo şase ani. Asocierea s-a terminat când cercetările lui Jung l-au dus pe acesta departe de Freud. O diferenţiere fundamentală a constituit-o faptul că Jung n-a privit procesele inconştiente ca fiind întotdeauna de un tip infantil sau animalic. Nici nu le-a considerat ca obligatoriu patologice. Jung considera unele dintre străduinţele interne ale noastre ca mari surse de creştere şi integrare, esenţiale pentru dezvoltarea şi înflorirea unei personalităţi bine adaptate. În cele din urmă Jung s-a despărţit de grupul freudian şi, după multe cercetări şi o autoanaliză prelungită, a fondat Şcoala Psihologiei Analitice.

Primul lucru care trebuie să fie apreciat de oricare cercetător în psihologie este că tezele lui Jung nu pot fi rezumate în câteva pagini. Ipoteza lui Adler despre voința de putere poate fi înțeleasă ușor și rezumată destul de simplu, dar sistemul lui Jung este atât de atotcuprinzător și de vast în implicațiile sale – implicând religie, mitologie și filosofie – încât un rezumat potrivit e imposibil. Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să oferim scheletul pe care se poate baza un studiu suplimentar.

Sistemul lui Jung este mai mult decât o psihoterapie. El ținteşte la o completă înțelegere a naturii omenirii. De aici – înlocuirea termenilor „minte" și „mental" prin „psyche" și „psihic", pentru că primele implică doar conștiință, în timp ce ultimele reprezintă totalitatea nivelurilor conștiente și inconștiente. De altfel, cercetătorii ocultismului ar trebui să remarce folosirea cu grijă de către Jung a termenului „psihic" și să evite confuzia cu înțelesul atașat în general în literatura ocultă.

Poate cea mai valoroasă dintre opiniile lui Jung, din punct de vedere ocult, este insistența sa privind *realitatea psyche-ului*. I-a dat o realitate egală cu cea a lumii fizice, conștiente. Are propriul său format și propriile legi. Tradiția ocultă a considerat întotdeauna că legile unui plan sunt supreme pe acel plan. De aceea ne este ușor să fim de acord cu Jung asupra faptului că psyche-ul trebuie studiat în lumina propriei structuri și legi. Lumea vastă a inconștientului reprezintă șase șeptimi din persoană. Conștientul, sau a șaptea parte, este doar mijlocul de a focaliza sistemul spațiu-timp particular pe care-l numim lumea materială.

În realitate, tot ce trăim este psihic. În eseul său „Postulate de bază ale psihologiei analitice", Jung a scris: „Tot ce am trăit este psihic... Chiar durerea fizică este o imagine psihică pe care o trăiesc; impresiile mele de simțire sunt imagini psihice și doar acestea singure sunt obiectele imediate ale conștiinței mele... Toată cunoașterea noastră constă din materialul psyche-ului care, pentru că el singur este imediat, este superlativ de real. Deci există o realitate la care poate apela psihologul – realitatea psihică." Din acest extras se poate vedea că Jung dă lumii interioare o valoare și o realitate egale cu cele ale lumii exterioare a efectelor.

Jung vede energia psyche-ului – libido, în termeni freudieni – în mișcare constantă, asemănătoare fluctuațiilor mareelor. Libidoul poate fi imaginat ca energie a cărei mișcare depinde de o diferență de polaritate între două terminale. O analogie evidentă ar fi cu un curent electric curgând între polii negativ și pozitiv ai unei baterii. Existența curentului depinde de „diferența" unui pol față de celălalt. Cu cât e mai mare diferența de potențial dintre terminale, cu atât mai mare este energia. Fără opoziția polarității, n-ar exista mișcare. Energia psihică este considerată ca fiind, prin natura ei, asemănătoare mareelor, mișcarea înainte satisfăcând dorința minții conștiente de a acționa și crea, în timp ce mișcarea înapoi (la fel de importantă) satisface dorința minții inconștiente de a medita, formula, produce și motiva. Tendința înainte este către o mai mare adaptare la mediu, în timp ce mișcarea înapoi este legată de adaptarea la nevoile și realitățile interne.

În această descriere, cei doi poli ai circuitului sunt consideraţi aspectele conştiente şi inconştiente ale psyche-ului, dar teoria contrariilor (sau, mai potrivit, a complementarelor) se aplică atât la natură, cât şi la omenire şi a fost simbolizată în templele vechii Tradiţii a Misterelor prin două coloane între care trebuie să stea candidatul la iniţiere.

Simboluri

Alt punct vital în înţelegerea oricătui studiu de psihologie jungiană este interpretarea cuvântului „simbol". Pentru Jung, cuvântul „semn" înseamnă un substitut pentru o reprezentare a lucrului real, în timp ce „simbol" este folosit într-un sens mult mai larg, drept ceva *exprimând un fapt psihic* ce nu poate fi formulat altfel cum se cuvine. Să dăm un exemplu: un semn de cale ferată este un substitut pentru un mesaj scris. Dar un simbol precum crucea răstignirii exprimă totalitatea realităţii psihice a sacrificiului. Ca urmare, natura universală a simbolului e opusă naturii „locale", personale, a semnului. Mult din activitatea grupurilor esoterice se referă la construirea şi folosirea de simboluri.

Ego-ul şi inconştientul

Ceea ce numim minte conştientă poate fi comparată cu vârful unui munte ridicându-se din marea inconştientului. Dar trupul mare al muntelui, necunoscut şi nevăzut, se află sub apă. Vârful este *ego*-ul, eul care cunoaşte şi voieşte, focalizarea conştiinţei cotidiene. Dar multe dintre experienţele vieţii conştiente nu sunt plăcute, sau nu sunt acceptabile din punct de vedere social. Amintirile legate de teamă, deposedare, inferioritate, respingere, poftă trupească etc. sunt scoase din conştiinţă printr-o retragere deliberată a atenţiei – un refuz de a înfrunta, o uitare dorită. Acest proces se numeşte *refulare*. Refularea trebuie distinsă cu grijă de *reprimare*, care este mai degrabă procesul normal şi perfect sănătos de retragere a atenţiei de la un subiect pentru a fi îndreptată asupra altora. În cazul adevăratei refulări, omul nu-şi poate aminti când doreşte despre materialul renegat, în timp ce reprimarea permite amintirea. Impresiile subliminale, insuficient de puternice pentru a ajunge în conştiinţă, sunt şi ele trimise către inconştient. Această zonă de umbră a psyche-ului în care se duce tot materialul refulat şi subliminal este numită de Jung *inconştient personal*. Este partea muntelui chiar de sub apele inconştientului.

Inconştientul personal aparţine unui individ. E acea parte din inconştient care a devenit personalizată şi populată cu amintiri refulate şi impresii subliminale. Există un schimb destul de regulat între conştient şi inconştientul personal. Materialul reprimat intră în zona umbrită din conştiinţă, şi există un curent reciproc, către conştiinţă, care se manifestă prin vise, imbolduri, simţăminte iraţionale, acţiuni etc. Deci, comparat cu trunchiul imens, scufundat, al muntelui, inconştientul personal a

fost oarecum localizat. Evident, dacă scopul evoluției vizează întreaga persoană, atunci nu trebuie să fie totul reprimat de prima dată, ci mai degrabă confruntat și acceptat ca material pentru o creștere mai mare. Dar nu trăim într-o lume perfectă și multe dintre tehnicile psihoterapiei se îndreaptă către dezgroparea materialului refulat și integrarea lui în conținutul conștiinței. Uneori materialul refulat este reamintit accidental, printr-un șoc sau o întâmplătoare asociație de idei. Visele și fanteziile transportă, și ele, un conținut al inconștientului personal.

Lucrările mai timpurii ale lui Jung despre acest nivel al psyche-ului au dezvăluit o particularitate de structură, descoperire care va juca mai târziu un rol mare în sistemul său. Cercetările sale au demonstrat o tendință a ideilor de a se asocia în jurul unui anume focar fundamental. Jung a numit aceste grupe de idei, de un tip comun și de o aceeași tonalitate emoțională, complexe. Unele complexe sunt superficiale și-s parțial conștiente. Altele par să existe la un nivel destul de profund în psyche. Acestora Jung le-a acordat o atenție deosebită.

Nivelurile mai profunde ale inconștientului, din care se înalță conștiința noastră, sunt numite *inconștient colectiv*. Este nivelul celor mai profunde impulsuri și instincte. În el sunt înfipte rădăcinile psyche-ului, se află înțelepciunea și experiența colectivității. Nivelurile cele mai profunde sunt comune întregii omeniri.

S-a făcut o scurtă mențiune despre individualitate ca fiind o diferențiere a „substanței" inconștientului colectiv, așa cum trupul fizic ar putea fi definit ca o diferențiere față de materia lumii fizice. La cea mai mare adâncime dintre toate se află spiritul, care poate fi dedus, dar nu definit. De parcă spiritul a clădit în jurul său trupuri din straturi diferite de inconștient colectiv, când a involuat. Dacă această analogie este comparată cu descrierea cosmologică din Capitolul 6, puteți avea doar de câștigat studiind aceeași teorie, exprimată însă în termenii a două sisteme de simboluri diferite. Jung n-a menționat niciodată spiritul în lucrările sale, cel puțin nu în felul în care folosesc termenul cercetătorii esoterismului. Cu toate acestea, întreaga lui psihologie îl implică și avem motive să credem că natura noastră universală și ciclul de reîncarnări formează o parte din credințele sale neexprimate niciodată, din diferite motive, în tipărituri. (A se vedea figura 9,)

Arhetipuri

Nivelurile mai profunde din inconștientul colectiv sunt comune întregii omeniri. Este rezonabil să postulăm existența anumitor experiențe comune în involuția și evoluția noastră, pentru că indiferent de rasă, culoare sau limbă suntem ființe spirituale de același tip ca și camarazii noștri, scânteile divine. Aceste experiențe comune au fost fundamentale dezvoltării noastre ca ființe umane. Asemenea evenimente pot fi simbolizate ca figură a tatălui, mamei, fecioarei, bătrânului înțelept, copilului, cadavrului etc., și prin imagini precum soarele, reprezentând izvorul vieții, sau luna și marea, reprezentând lumea ascunsă, interioară etc.

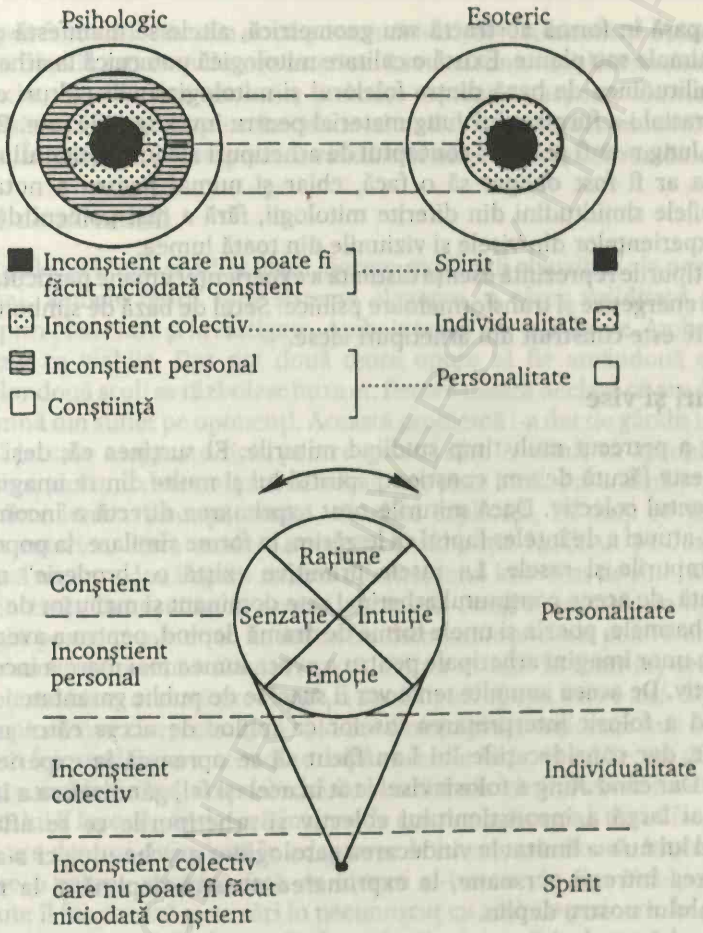

Figura 9 *Corelaţii psihologice şi oculte*

În cursul evoluţiei aceste focare de experienţă s-au dezvoltat, pe măsură ce fiecare a atras spre sine mai multă cunoaştere umană acumulată de tipul său particular. Aceste vaste şi primordiale complexe de experienţă umană au fost numite de Jung *arhetipuri*. E rezonabil să presupunem că imaginile primordiale au fost formulate în miile de ani în care creierul fizic a evoluat de la starea de animal. Simbolurile arhetipale apar în vise şi viziuni – uneori chiar şi în mâzgăliturile semiconştiente de pe agenda telefonică! În timp ce ere şi culturi diferite le pot modifica forma, arhetipurile îşi păstrează mereu calitatea primordială. Unele

pot să apară în formă abstractă sau geometrică, altele se manifestă ca zei sau zeiţe, animale sau plante. Există o calitate mitologică puternică la arhetipuri. De fapt similitudinea de bază dintre folclorul şi mitologia unor culturi extrem de diferite rasial i-a furnizat lui Jung material pentru investigaţiile sale. E adevărat că dacă Jung n-ar fi postulat conceptul de arhetipuri ale inconştientului colectiv, altcineva ar fi fost obligat să o facă, chiar şi numai pentru a nota, uneori, incredibilele similitudini din diferite mitologii, fără a mai pomeni de similitudinea experienţelor din visele şi viziunile din toată lumea.

Arhetipurile reprezintă esenţa distilată a experienţei umane particulare şi sunt centrale energetice şi transformatoare psihice. Setul de bază de simboluri al unei loji oculte este construit din arhetipuri alese.

Mituri şi vise

Jung a petrecut mult timp studiind miturile. El susţinea că, deşi structura mitului este făcută de om, conştient, spiritul lui şi multe dintre imagini vin din inconştientul colectiv. Dacă miturile *sunt* exprimarea directă a inconştientului colectiv, atunci e de înţeles faptul că le găsim, în forme similare, la popoarele din toate timpurile şi rasele. La rasele primitive există o „broderie" mai puţin conştientă, de aceea conţinutul arhetipal este dominant şi mai uşor de perceput. Religia, basmele, poezia şi unele forme de dramă depind, pentru a avea efect, de folosirea unor imagini arhetipale pentru a evoca lumea mai mare a inconştientului colectiv. De aceea anumite teme vor fi succese de public garantate.

Freud a folosit interpretarea viselor ca mijloc de acces către materialul reprimat, dar consideraţiile lui l-au făcut să se oprească la experienţele copilăriei. Dar când Jung a folosit visele tot în acelaşi fel, gândirea sa a îmbrăţişat sfera mai largă a inconştientului colectiv şi arhetipurile ce se aflau acolo. Sistemul lui nu s-a limitat la vindecarea patologiilor psyche-ului, ci s-a extins la vindecarea întregii persoane, la exprimarea noastră deplină şi la realizarea potenţialului nostru deplin.

Jung a văzut visul ca o ivire spontană din inconştient, o întâmplare în afara controlului conştientului. În asta constă valoarea unui vis. Este o *fereastră* spre lumea interioară a psyche-ului şi merită o atenţie considerabilă. Jung considera că primul pas în interpretarea lui este de a stabili semnificaţia simbolurilor sale. O serie de vise este mult mai eficientă decât un singur vis, pentru că poate să apară un model din care poate fi dedus mai uşor înţelesul simbolurilor de bază. Nu există o interpretare fixă a simbolurilor. Pisicile negre, când apar, nu indică întotdeauna ghinion. Figura unei mame poate însemna dragoste, căldură şi sprijin pentru cineva, şi teamă, ură şi frustrare pentru altcineva. Dar aici e de luat în considerare şi *arhetipul* mamei. Cu alte cuvinte, anumite simboluri pot fi interpretate la diferite niveluri, arhetipal dar şi personal.

Visele pot fi considerate din două puncte de vedere – subiectiv şi obiectiv; pot fi văzute ca fiind în raport cu lumea interioară sau cu lumea reală a mediului fizic. În primul caz, figurile şi simbolurile întâlnite reprezintă aspecte ale vieţii interioare a visătorului, în timp ce în cel de-al doilea caz descriu oameni reali şi relaţiile lor. În practică, o interpretare validă este uneori posibilă în ambele feluri.

Tipuri de atitudini

Psihologiile lui Freud şi Adler oferă, fiecare, explicaţii plauzibile ale nevrozelor. În principal, ambele teorii sunt sisteme elegante, a căror validitate poate fi verificată prin observare şi investigare. Ambele teorii par adevărate. Ambele pot fi demonstrate ca viabile. Dar pot două teorii opuse să fie amândouă corecte? Adepţii celor două şcoli se războiesc între ei; fiecare tabără declară că are dreptate şi-i condamnă din suflet pe oponenţi. Această problemă i-a dat de gândit lui Jung. Răspunsul la care a ajuns e tipic pentru geniul său. A văzut că apropierea de fiecare dintre şcoli era determinată de atitudinea ei de bază. Freudienii priveau în interior, către lumea inconştientului, căutând explicaţii, în timp ce adlerienii priveau în exterior, către mediu. Această consideraţie l-a făcut pe Jung să se întrebe dacă nu erau două tipuri umane diferite, unul interesat de sine, altul – de lumea obiectivă. Ca rezultat al acestei aprecieri, Jung a emis teoria *tipului de atitudine* şi a postulat cele două atitudini fundamentale posibile pentru un om, pe care le-a numit *introvertită* şi *extravertită*. Prima se uită în interior, cealaltă în afară. Înţeleasă bine, această problemă, a două tipuri opuse, este o altă exprimare a legii complementarelor, cele două coloane din templu menţionate mai devreme. Ideal ar fi să foloseşti fiecare atitudine după voie, dar în practică fiecare dintre noi este predispus către una dintre cele două abordări ale vieţii. Natura meditativă a introvertitului îl face să gândească înainte de a acţiona. Normal, asta-l face lent în acţiune şi are deseori dificultăţi în adaptarea la lumea exterioară. Invers, extravertitul are o relaţie pozitivă faţă de lucruri şi-i atras de ele. Noul, situaţiile necunoscute îl fascinează şi va sări în necunoscut cu ambele picioare. În general, extravertiţii acţionează întâi şi gândesc după aceea. Dar legea elementelor complementare acţionează şi în interior la fel de bine. Un introvertit are o atitudine interioară de extravertire, în timp ce un extravertit are o atitudine interioară de introvertire. Deci, în fiecare introvertit e un extravertit ce încearcă să iasă afară, şi invers!

Cele patru funcţii

Împărţirea rasei umane în două tabere, extravertiţi şi introvertiţi, nu acoperă toate diferenţele din personalitatea umană. Extravertitul apreciază lumea într-un mod particular, conform modului în care funcţionează psyche-ul său. La fel şi introvertitul. Fiecare foloseşte ceea ce Jung numeşte „cea mai dezvoltată funcţie".

Jung recunoaşte patru funcţii distincte. Dar acestea au fost diferenţiate din convenienţă; probabil că există foarte puţine tipuri pure. Capitolul 7 explică, pe scurt, aranjamentul funcţiilor. Fiecare tip funcţional poate fi extravertit sau introvertit în angajarea în viaţă, deci există opt tipuri de bază şi nenumărate amestecuri. Un tip raţional poate fi pur sau amestecat cu senzitiv sau intuitiv în orice măsură. Tipul raţional nu poate fi amestecat cu tipul emotiv; cele două tipuri sunt complementare, emoţia fiind o atitudine a inconştientului. Acelaşi principiu se aplică şi celorlalte tipuri funcţionale. Câteva exemple vor clarifica imaginea, dar combinaţiile posibile sunt nesfârşite. La urma urmei, oamenii sunt individualităţi.

Tipul extravertit raţional se îndreaptă către lumea exterioară. Este interesat de fapte, iar dacă se preocupă vreodată de idei, ideile trebuie să reiasă din faptele a ceea ce el numeşte „realitate". Indivizii sunt cu picioarele pe pământ, nu văd dincolo de fapte, iar asta-i limitează.

Tipul introvertit raţional este preocupat în principal de idei, nu de fapte. Indivizii sunt teoreticieni, gânditori creativi. Sunt interesaţi de lumea interioară. Pot fi timizi şi retraşi şi le acordă puţină atenţie celorlalţi sau lumii din jur.

Tipul extravertit emotiv este în general bine adaptat la lume; întotdeauna cade în picioare, fiind mult preocupat de relaţiile personale. Adeseori, având tact şi şarm, oamenii de acest tip fac viaţa socială posibilă. Exemplele cele mai bune dovedesc o dorinţă sinceră de a-i ajuta pe cei mai puţin norocoşi, în timp ce aceia mai răi pot fi nesinceri, artificiali sau fanfaroni.

Tipul introvertit emotiv pare deseori foarte diferit de cel extravertit. Deseori părând retraşi şi rezervaţi, simpatia profundă şi înţelegerea faţă de ceilalţi par vizibile doar în sânul grupului de familie sau faţă de prietenii apropiaţi. Acest tip îşi poate exprima sentimentele interioare în artă sau religie. Sunt prieteni valoroşi.

Tipul extravertit senzitiv ia totul aşa cum este. Are puţină imaginaţie sau deloc şi nu încearcă să folosească gândirea pentru analiza impresiilor. Provocarea senzaţiilor este ţelul principal al acestui tip, iar indivizii pot să pară calmi şi de natură rezonabilă. Deseori dornici de amuzament şi de glume, scopul lor e să caute lucruri care să le facă plăcere. Uneori sunt preocupaţi să provoace senzaţii în alţii. Cei mai răi sunt hedonişti căutători de senzaţii tari.

Tipul introvertit senzitiv este deseori copleşit de impresiile senzitive. Indivizii sunt greu de înţeles şi-s preocupaţi de imagini interioare. *Trăirea* senzaţiei este un scop al acestui tip, dar senzaţia poate să apară din stimuli interiori, lumea obiectivă fiind ceva secundar. Asemenea oameni au adesea o imaginaţie vie, construiesc castele în Spania şi au experienţe psihice ciudate. În acest tip pot fi găsiţi muzicieni şi artişti.

Tipul extravertit intuitiv disprețuieşte, în general, toate lucrurile sigure. Indivizii urmează percepţiile interioare şi pot fi nemiloşi cu alţii, în urmărirea ţelului

interior. Rareori trag folos din acţiunile lor, pentru că vânează constant posibilităţi, nu realităţi. Rareori definitivează o activitate dincolo de punctul în care gândesc că şi-au atins scopul. Viaţa personală este frecvent haotică, dar rareori plictisitoare.

Tipul introvertit intuitiv este deseori un visător mistic sau vizionar, sau, din nefericire, un om ciudat. Unii dintre profeţi au fost, fără îndoială, de acest tip. E uşor, însă, să vezi cum urmărirea percepţiei poate degenera într-o obsesie a percepţiei în sine, în loc să se urmărească felul în care ar trebui folosită. Blake este citat deseori ca exemplu bun de acest tip (a fost poet şi artist).

Religia şi procesul de individuaţie

Jung a fost unicul psihiatru care a postulat existenţa unui *instinct religios*. Considera venerarea şi imboldul către unirea cu divinitatea ceva la fel de natural ca oricare alt impuls de bază al omenirii, şi spunea că sănătatea şi stabilitatea psihică depind de exprimarea potrivită a acestuia. Sigur, scopul principal al religiei ar trebui să fie unirea lumilor interioare şi exterioare, pentru a aduce regatul ceresc pe pământ. Cu toate că psihologia lui Jung tinde spre unificarea lumilor interioare şi exterioare în individ, un lucru e sigur: până nu se obţine unitatea individuală, nu-i posibilă armonia lumii. El foloseşte termenul „individuaţie" pentru a descrie acest proces de unificare, pe care-l vedea ca pe o dezvoltare progresivă a persoanei ca întreg. Este un proces de integrare, în care impulsurile inconştiente sunt recunoscute, reconciliate şi exprimate conştient în atitudine şi acţiune. Aceasta este o operaţiune profund religioasă, indiferent dacă-i gândită în termeni de energii şi forţe ale inconştientului sau în simbolismul mistic mai convenţional. Scopul este acelaşi: perfecţiunea.

Acele stadii ale tradiţiei occidentale cunoscute ca Misterele Minore au şi ele ca scop realizarea, într-o măsură rezonabilă, a individuaţiei, iar stimularea naturii interioare este ajutată de forţele iniţierii.

10. KARMA ŞI DESTINUL

În capitolele anterioare am amintit de greşeli şi abuzări de liberul arbitru, când am discutat despre evoluţie. Trebuie să tratăm aceşti termeni relativ vagi mai amănunţit, pentru că au un efect practic imediat asupra oricui citeşte această carte.

Am pomenit de karma o dată. Karma este un cuvânt preluat din ocultismul oriental. Înseamnă, de fapt, „cauză şi efect". Destinul înseamnă o parte a marelui plan, pentru care e responsabilă o anumită fiinţă umană. Dumneavoastră aveţi partea dumneavoastră, eu o am pe a mea. Fiecare parte este o bijuterie micuţă într-un mozaic imens; fiecare parte este unică, fiecare parte este vitală. Pentru a vedea cum acţionează împreună karma şi destinul trebuie să analizăm karma mai amănunţit.

Karma se bazează pe ideea că fiecare acţiune generează o reacţiune. Un pendul pus în mişcare continuă să se mişte până când forţele lui ajung în echilibru. Universul este un sistem închis şi fiecare forţă deplasată trebuie să fie echilibrată de opusul său. Noi suntem mai mult decât doar fiinţe fizice: putem acţiona emoţional, prin simţiri, şi mental, prin gândire. La fel, reacţiile la acţiunile noastre pot fi la un nivel non-fizic.

Practic, karma este culegerea fructelor acţiunilor noastre trecute. Acesta-i modul în care acţionează: imaginaţi-vă planul din Mintea lui Dumnezeu ca o reţea de forţe în care avem libertatea să ne exprimăm individual şi să ne aducem contribuţii unice la plan. Dacă ne aliniem la acele forţe în acţiunile noastre, atunci singurele reacţii sunt mişcările care ne ajută să înaintăm pe adevărata noastră cale şi care ne sprijină efortul. Se spune despre oamenii care fac acest lucru că-şi îmbunătăţesc destinul.

Dar dacă, din cauza unor idei greşite despre destin, alegem să acţionăm împotriva forţelor planului, atunci acele forţe ni se opun în măsura în care ne abatem din calea lor. Această reacţie este trăită de noi drept „karma". E vorba mai mult de o problemă de fizică, decât de etică. Dacă gândim karma doar ca o reacţie, atunci aceasta poate fi bună, la fel cum poate fi şi rea. Dar în Occident încercăm să limităm folosirea acestui cuvânt la rezultatele nefericite ale acţiunilor rele (ale abaterilor).

Sigur, întrebarea evidentă este: „De ce?" De ce am acţiona deliberat în opoziţie cu forţele care ne ajută? Răspunsul se află în misterul liberului arbitru. Liberul arbitru pare să fie marele experiment al acestui univers, o idee novatoare în construirea universului, o Mare Entitate, Dumnezeu, cooperând cu o mulţime imensă de fiinţe minore de acelaşi tip. Ambele au liber arbitru. Ambele au responsabilităţi. Dumnezeu îşi întrupează experienţa într-o formă perfect abstractă şi şi-o menţine. Noi trebuie să umplem detaliile. Suntem, fiecare, responsabili pentru o faţetă dintr-o cale individuală unică, ce exprimă în final creativitatea noastră pe cel mai dens posibil nivel al existenţei. Atât Dumnezeu, cât şi oamenii sunt creatori.

Mulţi ocultişti cred că înainte ca noi să intrăm în schemă au fost implicate alte fiinţe, fiinţe care atinseseră o perfecţiune relativă şi care fuseseră complet aliniate la ţelurile lui Dumnezeu. Aceste fiinţe ajutaseră la construirea scheletului universului. Seniori în evoluţie faţă de noi, unii dintre acei Domni ai Flăcărilor, Formei şi Minţii – după cum sunt numiţi deseori –, au devenit mai târziu cunoscuţi ca arhanghelii „care stau în prezenţa lui Dumnezeu".

Astfel, conform acestei teorii, noi am avut o structură bine organizată încă de pe când aşteptam să vină timpul să ne facem lucrarea. Dar, în timp ce predecesorii noştri fuseseră „acordaţi" cu planul, noi n-am fost. A trebuit să ne adaptăm creativitatea la scopul destinului nostru. Tradiţia susţine că de aici au început necazurile. Mulţi au reacţionat împotriva planului, preferând să joace alte roluri decât cele ce reprezentau rolul atribuit lor în schema uriaşă. Unii au reacţionat împotriva acţionării în limitările materiei dense. Alţii au reacţionat împotriva tovarăşilor lor. Se spune că toţi am reacţionat într-un fel.

Spiritul, nucleul fiecărui om, conţine caracterele feminine şi masculine în echilibru perfect. Dar la nivelul fizic al planului, trebuie folosite trupuri animalice pentru a acţiona în structura densă a materiei. Aceste forme animalice sunt sau masculine, sau feminine. Iar în realizarea rolului nostru pe planul substanţei dense e nevoie de un trup de-un anumit sex. Destinul unui spirit în materie poate să solicite un trup feminin, iar al altuia unul masculin. Dar în toate cazurile perfecţiunea echilibrată trebuie să fie abandonată în favoarea unei exprimări într-o direcţie. Uneori există o împotrivire în acceptarea rolului sexual cerut.

S-a spus probabil suficient pentru a arăta multele căi în care liberul arbitru necontrolat produce abaterea de la echilibrul marilor forţe care menţin structura universului. Abaterea aceasta înseamnă karma. Dar posibilităţile distructive ale liberului arbitru trebuie să-i fi fost cunoscute Minţii lui Dumnezeu.

Evoluţia poate fi asemănată cu o pânză imensă pe care un maestru suprem a pictat conturul unei forme de o frumuseţe indescriptibilă. Şi pe care o hoardă de copii egoişti, iresponsabili, care se ciorovăiesc, au aruncat vopsea aparent la întâmplare. Cumva, conturul luceşte prin vopsea. Imaginaţi-vă supărarea artistului, care ştia ce capodoperă trebuia să fie, dar care nu poate să intervină, conform liberei sale alegeri. Trebuie să treacă ere până când copiii vor învăţa disciplina şi

cooperarea, iar mai târziu să vină şi să realizeze partea ce le revenea din crearea capodoperei. Astfel decurge evoluţia universului în care laitmotivul este liberul arbitru. Suntem convinşi că rezultatele vor merita chinul. Mâncând din fructele Arborelui, vom deveni ca zeii, ştiind binele şi răul.

Vedeţi, probabil, că toate necazurile noastre sunt rezultatul karmei, pentru că dumneavoastră sunteţi *ceea ce* sunteţi din cauza karmei dumneavoastră. Sunteţi *unde* sunteţi din cauza karmei. Şi viitorul dumneavoastră depinde de trecutul dumneavoastră şi de acţiunile dumneavoastră de *acum*. Vă creaţi viitorul chiar în acest moment.

Ce puteţi face în privinţa karmei? Înainte de a da orice fel de răspuns, să ne mai uităm la nişte date. Poate vă întrebaţi în primul rând cum ne putem opune forţelor planului. La urma urmei, părem fiinţe insignifiante în imensitatea universului. Dar nu suntem insignifiante. Aceasta-i o realitate de care toţi învăţăceii în ocultism trebuie să-şi dea seama.

Suntem făpturi de aceeaşi natură cu Dumnezeu, imens de puternice în felul nostru. Deci a fost (şi este) posibil pentru noi să ne opunem propriului destin. Sigur, dacă înotăm împotriva curentului consumăm energie – chiar şi ca să stăm pe loc. Deci unul dintre efectele karmei este risipirea unei cantităţi mari de energie pentru menţinerea unei false poziţii. Astfel, puterea noastră de fiinţe creative este redusă substanţial. Cât timp continuăm să înaintăm într-o direcţie greşită, suntem nişte schilozi.

Ne-am împărţit între noi înşine şi Dumnezeu chiar din zorii timpului. Dar există o oarecare lumină în întuneric. Puterea spiritului nu-i limitată de timp şi spaţiu. Şi chiar şi un destin fals conţine ceva din planul adevărat. Învăţăturile ocultismului prevăd o cale între karma şi destin. Dar oricine a încercat să se lase de fumat ştie că nu-i uşor să te laşi de un obicei rău. E dureros. E nevoie de ambiţie. Dar cine vrea să rămână fiinţă doar pe jumătate?

KARMA ŞI VIAŢA

Dacă ne urmăm destinul, putem fi puternici, fericiţi, liniştiţi, creativi, sănătoşi şi plini de entuziasm şi vitalitate. În general, suntem puţini de felul acesta. Karma este cauza. Cum s-o schimbăm?

Unii cred că trebuie să se perfecţioneze pe sine înainte să poată fi de folos altora. E o greşeală. Fiecare nod karmic dezlegat ne uşurează un pic destinul. Fiecare mod eronat de viaţă o dată corectat îşi eliberează cuanta lui de energie. Aceste lucruri afectează lumea profund, mai ales când sunt făcute cu intenţie.

Unii învăţăcei se străduiesc să se îndrepte, cu hotărâre aspră şi eficienţă nemiloasă. Hotărârea şi eficienţa sunt binevenite, dar atitudinea nu. Regenerare este cuvântul pe care-l folosim pentru a descrie procesul de corectare a greşelilor

din trecut. Înseamnă a face o nouă persoană din dumneavoastră, deci nu consideraţi rectificarea greşelilor din trecut drept o trudă plictisitoare, groaznică. Să nu fiţi obsedat de nevrednicia plină de păcat a dumneavoastră. Dacă o faceţi corect, regenerarea vă va da zilnic o nouă experienţă de viaţă. Gândiţi-vă la ea ca la o călătorie de explorare plină de surprize, trudă, pericole, dificultăţi şi împliniri. A înfrunta karma este exact ca a face o expediţie într-o ţară necunoscută. Cere aceleaşi calităţi, şi probabil cea mai importantă este simţul umorului.

Lipsa umorului îi face deseori pe ocultiştii în devenire să se lipsească de fructele succeselor lor. Dacă faceţi ceva bun în dumneavoastră, atunci mulţumiţi-i în genunchi lui Dumnezeu. Dar, după aceea, găsiţi o cale să *folosiţi* noua libertate. Amuzaţi-vă după regenerare, *bucuraţi-vă* de ea! Şi asiguraţi-vă că beneficiază de acest lucru şi alţii.

Karma este o problemă de atitudini interioare greşite, care au devenit moduri de viaţă. Este dinamică. Nu-i un păcat sau mai multe păcate, ci un set întreg de atitudini. Iar din aceste atitudini apare un mod de viaţă. Karma produce probleme, de la impotenţă la război mondial. Modurile de viaţă produc modele şi, când aceste obişnuinţe sunt examinate de cineva care ştie ce să caute, e posibil să se vadă atât karma, cât şi destinul. O atitudine karmică produce o formă potrivită; o atitudine a destinului produce şi ea formă. Ce sunt aceste forme? Pentru început, trupul, mediul, relaţiile şi slujba reflectă, toate, karma. Ele reprezintă starea interioară. Suntem complet responsabili pentru ele, dar putem şi să le schimbăm.

Cum? Mai întâi cunoscând şi înfruntând ceea ce sunteţi şi nu sunteţi. Apoi examinând anturajul şi relaţiile, găsind zone ce necesită schimbări şi făcând ceva în această privinţă, acţionând în continuare până ce schimbarea este completă. După aceea mişcându-vă către alt necaz etc.

Simplu? Cu siguranţă. Dar nu uşor. Cel mai mare „secret ocult" constă în *atitudine*. În mod normal evoluţia acţionează inconştient şi lent, corectând erori şi înlăturând blocaje, ca apa care înlătură o piatră. Ocultiştii preiau controlul evoluţiei lor *conştient*. Cuvântul-cheie este „conştient".

ÎNFRUNTÂND KARMA

În teorie este posibil ca dumneavoastră să staţi jos, să vă autoanalizaţi un pic, să faceţi o listă, în minte, a erorilor şi deficienţelor, să rezolvaţi cauzele de bază, să schimbaţi atitudinea internă, apoi să acţionaţi corespunzător. Numai în teorie! În practică nu-i posibil să acţionaţi astfel. Nu aveţi de-a face cu una, două idei eronate, ci cu obiceiuri greşite care v-au schimbat însăşi natura fiinţei, cu acţiuni greşite care au produs datorii şi responsabilităţi. Poate un adept de un grad foarte înalt ar putea să facă aşa ceva. Dar un adept n-are nevoie.

De unde să începeţi? Ce să faceţi? Când? Începeţi ACUM. Nu înseamnă mare lucru *când* începeţi. Nici unde. Contează *cum*. Ceea ce faceţi este determinat de ceea ce sunteţi. Nu-i nevoie de o investigare psihică a vieţilor trecute. Aveţi toate dovezile necesare în viaţa prezentă, sunt în jurul dumneavoastră.

Deci începeţi pe planul fizic. Luaţi o zonă redusă din viaţa dumneavoastră – oricare aspect al vieţii – în care există dificultăţi şi acolo, în zona aceea, stabiliţi *ordine* şi *control*. Şi, după ce aţi stabilit controlul adevăratei dumneavoastră voinţe în această zonă, *menţineţi-l*. Trebuie să-l menţineţi. Nu filosofaţi doar; faceţi ceva! Nu gândiţi, acţionaţi!

Procedura este foarte simplă, dar pot exista dificultăţi. Mulţi oameni sunt prea ambiţioşi. După ce-au ales o parte a vieţii pe care vor s-o corecteze, se năpustesc şi încep „să corecteze" tot ce văd. După un timp, situaţia îi copleşeşte, îşi pierd interesul şi condiţiile iniţiale se restabilesc. Alt eşec s-a adăugat listei, iar obişnuinţa eşecului s-a întărit. Ţineţi minte preceptul ocult numit Legea Limitării, care spune că dacă doriţi să se facă ceva în univers, atunci trebuie să vă limitaţi pe dumneavoastră. Aburul iese dintr-un vas deschis. Dar închideţi-l într-un boiler, şi aveţi ingredientul pentru o revoluţie industrială. Aşa a şi pornit aceasta. Trebuie să vă limitaţi imboldul de a vă regenera, precum aburul a fost limitat în boiler. Trebuie să-l restrângeţi la două dimensiuni – spaţiu şi timp. În loc să vă risipiţi eforturile, închideţi-le în spaţiul-timp limitat şi foarte specific al vieţii dumneavoastră. Veţi spune: „Voi face ceva în această privinţă *zilnic, timp de două săptămâni*, apoi voi reexamina problema." Asta-i tot ce aveţi de făcut. Dacă veţi continua, metoda înseamnă succes sigur. Dacă aduceţi o zonă din viaţa dumneavoastră la ordine *şi o menţineţi*, puteţi să vă gândiţi să vă extindeţi controlul.

Cu siguranţă, veţi întâlni opoziţie în acţiunea dumneavoastră; cea mai mare va veni din interior. Mintea, programată de eroarea de bază, va inventa o mulţime de motive pentru a nu continua proiectul. Acesta poate să pară ridicol, fără scop, irosire de timp, inutil, nerealist etc. Probabil că vor fi implicate şi emoţiile. Puteţi simţi plictiseală, furie, iritare şi alte reacţii. Toate acestea sunt semne bune şi arată că acţiunea dumneavoastră este eficientă. Dacă vă priviţi reacţiile cât mai detaşat cu putinţă, veţi învăţa lucruri noi despre dumneavoastră. Cu timpul, reacţiile dumneavoastră vor ajunge într-un model bine definit. Dacă examinaţi toate acestea cu simpatie detaşată, veţi fi în stare să obţineţi unele idei despre erorile de bază pe care le-aţi făcut cu vârste în urmă, când aţi decis, într-un fel şi într-un anumit grad, să „mergeţi singur".

În acest moment, problema ar fi corectată la nivel fizic: aţi produs ordine şi control. Dar cauza iniţială – adică atitudinea mentală – rămâne. De aceea apar reacţii, mintea încearcă să restabilească vechiul model, în timp ce dumneavoastră (adevăratul dumneavoastră) vă străduiţi să stabiliţi un nou mod de viaţă. Din această descriere puteţi discerne care este adevărata valoare a acestui exerciţiu aparent banal. La o persoană medie, atitudinile greşite şi erorile produc o „falsă

voinţă". Ocazional – mai ales în momentele de stres – adevărata voinţă operează, dar în general conduce falsa voinţă. De îndată ce încercaţi să schimbaţi *conştient* modelele şi acţionaţi din planul fizic, obişnuinţele vechi sunt înlăturate şi, pentru un timp, vechiul sine este la conducere. O nouă linie de comandă este stabilită: adevărata voinţă, ideea mentală, impulsul emoţional şi acţiunea fizică. Oricât de umil, un adevărat impuls spiritual a fost conceput, executat şi stabilit.

Pe măsură ce practica va continua, noul sistem de conducere va deveni mai ferm, se va stabili un nou model de obişnuinţe. Dintre toate beneficiile obţinute, cea mai importantă realizare este faptul că aţi preluat din nou conducerea. Deci, când vă străduiţi să menţineţi ordinea într-un aspect redus al vieţii dumneavoastră, folosind această metodă, ţineţi minte: plănuiţi o lovitură de stat, vă repuneţi pe tron.

Nu contează de unde porniţi – orice zonă a vieţii dumneavoastră e bună, dar oamenii simt deseori nevoia de ajutor când pornesc o activitate cu efecte atât de extinse. Tabelul 5 vă va arăta unele zone din viaţă care vă pot ajuta să decideţi asupra cărui model karmic să acţionaţi mai întâi. Sunt prezentate cinci zone generale din viaţă, detaliate la nivelul aspectelor ce par să conţină cele mai multe temeri, supărări şi frustrări. Există mai multe zone. În general puteţi găsi mai folositor să selectaţi o zonă ce are de-a face cu lumea fizică, la început cel puţin. Nu uitaţi să vă limitaţi proiectul ca amploare şi timp. Iată două exemple luate din viaţă:

Exemplul 1: John Smith

John are cincizeci de ani, e căsătorit de douăzeci şi cinci de ani, este chel în creştet, lent în mişcări, cu o expresie de nemulţumire pe figură, angajat ca funcţionar mărunt la o firmă de asigurări. N-a făcut liceul. Slujba îl plictiseşte. Locuieşte într-un apartament, cu soţia. O place destul de mult, dar căsătoria a devenit o chestie de rutină în ultimii zece ani. N-are hobby-uri, cu excepţia lecturilor ocazionale. O seară tipică include ceva gătit în grabă (dar îi place mâncarea), televizor, poate puţin citit. Simte că şi-a irosit viaţa, lumea i se pare inutilă. Fusese interesat, cândva, de spiritism, dar întâlnise prea mulţi escroci şi a fost deziluzionat.

Odată, în timpul prânzului, ascultând pe cineva vorbind batjocoritor despre ocultism, a manifestat o reacţie puternică: „Vorbeşte aiurea. Nu-i aşa!" S-a potolit, dar în cursul după-amiezii a mai simţit câteva impulsuri entuziaste. În drum spre casă s-a oprit la o librărie, să cumpere ultimul thriller. În timp ce căuta prin rafturi, a dat de această carte şi, în urma unui impuls de moment, a cumpărat-o. A citit-o în timpul cinei, programelor de televizor şi al comentariilor ocazionale ale soţiei. A citit acest capitol (fiind uimit să descopere un exemplu care arăta ca el!) şi la două noaptea s-a dus să se culce, decis să facă ceva în privinţa lui. Ultimul lui gând a fost că avusese parte de primul lucru tulburător din ultimii douăzeci de ani.

Tabelul 5. *Zonele de viață karmică*

Viața personală	Bani/ resurse	Casa	Relațiile	Serviciul/cariera
Sănătate	Suficient?	Condiții generale	Căsătorie	Împlinire
		Întreținere		
Aspect exterior	Talent organizatoric	Aspect	Relații fizice incluzând stabilitate, sex, comunicare, prietenie, tovărășie, interese împărtășite, plăcere, încredere, resurse (bani, posesiuni), ajutor mutual	Bani
Îmbrăcăminte	Cheltuieli corecte	Curățenie	Prietenie, incluzând comunicare, încredere, interese împărtășite, ajutor mutual	Localizare corectă
Obiceiuri	Economii corecte	Ordine		Stabilitate
		Confort		Perspective
	Investiții bune	Frumusețe		Relații cu ceilalți

A doua zi era sâmbătă. De obicei dormea mai mult. Dar în dimineața aceea s-a trezit devreme, cu sentimentul că are ceva de făcut. Un timp s-a certat cu el însuși – era sâmbătă, trebuia să doarmă. Apoi și-a amintit cuvintele din carte: „Nu te gândi! ACȚIONEAZĂ!" Așa că s-a sculat din pat cu grijă, să nu-și trezească nevasta. Nu voia ca aceasta să-l surprindă făcând ceva ce părea prostesc. Ar fi crezut ea că-i prostesc? N-avea de unde să știe. Și-a dat seama că nu știa ce gândea nevasta lui. În drum spre bucătărie trecu prin baie și se privi în oglindă. Imaginea îl privi și ea, neglijentă, cu o figură cenușie, umflată. Își turnă cafea, căută cartea și citi din nou capitolul, în timp ce bea cafea. Alegerea zonei din viață era o problemă. La serviciu era un iad, dar nici acasă nu era mai grozav. Imaginea sa din

oglinda din baie îi apăru în faţa ochilor şi-l făcu să se decidă. Nu se simţise cu adevărat sănătos de ani de zile; uneori se simţise rău. John alese să lucreze întâi asupra sănătăţii.

Ce urma să facă? Se gândi la dietă, gimnastică ritmică, jogging şi haltere. Cândva se ocupase de aşa ceva şi chiar jucase fotbal în armată. Ce se întâmplase cu el de atunci? În acel moment se hotărî să-şi facă un control medical. Era sâmbătă, deci trebuia să aştepte până putea să se programeze. „Cândva, săptămâna viitoare", îşi spuse el, „când o să am timp". Dar cartea spunea „foloseşte disciplina timpului", deci decise să sune luni dimineaţă, de la birou. Dar rămăsese cu un sentiment de dezamăgire. Voia să facă imediat ceva.

În momentul acela, meditaţia i-a fost întreruptă de sosirea soţiei sale, care voia să ştie de ce nu doarme. John îi răspunse că se simţea cam deprimat şi voia să meargă la o consultaţie în timpul săptămânii viitoare. Spre surpriza lui, soţia a fost de acord că avea nevoie de un consult şi-i mărturisi că şi ea simţea că are nevoie. În timpul micului dejun au vorbit despre zilele de început ale căsniciei lor. Nu mai discutaseră atât de mult de ani de zile. Weekend-ul trecu ca de obicei, cu excepţia faptului că John a simţit de câteva ori un entuziasm fugar, care trecea atunci când încerca să se gândească ce înseamnă.

Luni dimineaţă John s-a trezit mai devreme ca de obicei. Duminică găsise un jurnal, care-i fusese dăruit de Crăciun. Intenţiona să noteze în el mersul proiectului. Îl luă la lucru cu el şi notă, sub titlul PROIECTUL APOLLO, ora întâlnirii cu doctorul.

Când veni momentul acesteia, vizita se dovedi mai degrabă dezamăgitoare. N-avea nimic ce n-ar fi putut trece după un regim sever şi exerciţii regulate. Trebuia să mai piardă ceva din greutate. Discută cu soţia când ajunse acasă. Descoperi că ea avusese o oarcare pregătire ca dietetician, din colegiu. Vorbiră îndelung despre regimuri. După cină discuţia continuă, iar John se întreba ce formă ar trebui să ia exerciţiile lui. Amintindu-şi de o carte pe care o citise, sugeră yoga. Spre surpriza lui, ideea a fost primită cu entuziasm. Soţia văzuse un serial TV – nu chestii despre respirat şi treburi amuzante, doar exerciţii. John decise să se înscrie în clasa de la centrul sportiv local. De acum era conştient de tendinţa sa de a lăsa lucrurile să tărăgăneze, deci a notat în jurnal să se înscrie a doua zi, după serviciu.

A doua zi se dovedi a fi o zi groaznică. John era obosit şi foarte tentat să lase lucrurile baltă, un timp. Dar când se gândi la ceea ce scrisese în jurnal, fără a mai pomeni de eventualele întrebări ale soţiei, se convinse că merita să facă efortul. Conduse fără chef către centru. Când ajunse, Proiectul Apollo, regimul şi yoga i se părură ridicole. Nu voia nimic, doar să stea şi să urmărească programul TV. Dar ajunsese acolo şi trebuia să facă ceva. Avu noroc. Exista un loc liber la cursul care începea vineri. Subit, oboseala şi deprimarea dispărură – avu sentimentul că, în cele din urmă, începuse să se mişte, că exista ceva în adâncul lui, care încerca să iasă la suprafaţă.

Săptămâna trecu încet. Prânzurile alcătuite dintr-o salată şi renunţarea la masa de seară deveniră regulă. Între timp, John fremăta de dorul acţiunii. Rutina lui obişnuită fusese distrusă şi părea că nu pusese nimic în loc. Petrecea zilele visând cu ochii deschişi. Uneori inventa scenarii implicând colegii de serviciu. Ocazional, scenele erau violente. Uneori medita la trecut şi la ce făcuse din el. Îşi făcea treaba la serviciu destul de bine. Energia ce-l umplea acum îl făcea să-şi consume cota zilnică de sarcini plictisitoare în jumătate din timp, ceea ce-i dădea alte ocazii să mediteze. Se obişnuise să fie ţinta glumelor din birou, dar acum reacţiona cu furie. Încântarea descoperirii iniţiale îl părăsise. Acum rămăsese furios şi plin de resentimente.

Veni ziua de vineri. John se simţea de parcă urma să dea o bătălie; colegii de serviciu simţiră şi ei efectele. Un nou aspect al lui John fusese dezvăluit. Se duse din nou către centru. Traficul era mai rău ca de obicei. Întârzie şi găsi clasa deja pregătită.

Simţindu-se prosteşte, gras şi de cincizeci de ani, ascultă bosumflat discursul introductiv. Când se ajunse la exerciţiile iniţiale, lucrurile merseră şi mai rău. I se dădu un veşmânt straniu, pe care trebuia să-l poarte în clasă şi la exerciţiile pe care urma să le facă acasă. Se simţea mai rău ca niciodată. Trecuse o oră şi jumătate – şi cu ce se alesese? Stomacul lui protesta, îl durea capul, era obosit şi arăta ridicol. Dar dacă ar fi plecat ar fi arătat şi mai prost. Stăteau pe saltele şi încercau să imite poziţiile făcute de instructor aparent fără efort. Dar John îşi dădu seama, curând, că nu era singurul în dificultate. Unii arătau chiar mai rău decât el, alţii nu reuşeau nici cele mai simple exerciţii. Îşi dublă eforturile şi fu răsplătit cu un cuvânt de aprobare de către instructor.

Deodată, se simţi bine. Stomacul încă protesta, capul îl mai durea, se simţea mai obosit ca niciodată, îl durea tot trupul, dar nu-i mai păsa dacă arată ridicol sau nu – se simţea bine.

Lecţia se termină, John îşi târî trupul îndurerat în maşină şi conduse spre casă. Pe drum, se întrebă cât de mult să-i spună soţiei. Îşi păzi cu gelozie nou-găsitul interes, şi nu avu chef să mărturisească faptul că se simţea foarte bine. Dar, spre surpriza sa, soţia a fost plină de înţelegere, plină de întrebări şi de idei constructive.

Când îşi cufundă membrele ce protestau în baia fierbinte, se pomeni că era dornic să vorbească, să-şi împărtăşească simţămintele despre purgatoriul săptămânii care trecuse şi despre experienţa din seara aceea. Discută cu soţia în timpul mesei şi în timpul serii. Simţea că o cunoaşte mai bine ca niciodată şi trăi un spasm de furie gândindu-se la anii irosiţi.

Trecură luni. Yoga fu suportată, apoi, în cele din urmă, îi produse plăcere. Regimul era ceva mai greu de ţinut, dar îl ţinu. Se simţea mai bine, arăta mai bine, se îmbrăca mai bine. Dar viaţa lui emoţională era un haos. Izbucniri subite de furie, nerăbdare, gelozie, resentimente şi o nostalgie stranie goneau prin conştiinţa sa, aparent la întâmplare. El, a cărui viaţă fusese un model de gânduri şi simţiri

B.C.U. „M. EMINESCU" IAŞI

regulate, bine ordonate, simţea acum că se află pe un câmp de bătălie. Dar în sfârşit simţea că trăieşte, şi, prin toată confuzia, ştia acest lucru.

Pe măsură ce timpul trecea devenea tot mai evident că adevăratele lui probleme erau concentrate în jurul soţiei şi simţămintelor lui pentru ea. Pe când problemele fizice se diminuau, viaţa lui emoţională plângea să i se facă dreptate. Încet, îşi dădu seama că se retrăsese într-o banalitate ordonată, pentru a scăpa de probleme pe care nu le putea înfrunta. În timpul unei şedinţe de yoga, într-o dimineaţă, îi veni în minte că problemele şi nevoile lui fuseseră concentrate în jurul unei singure teme – relaţiile. Aşa că John, un bărbat solid, neglijent, cu probleme de sănătate, a ajuns sănătos şi activ, dar măcinat de simţiri sălbatice: un bărbat cu o problemă emoţională.

Pe calea interioară se intrase printr-o uşă lumească, o problemă de sănătate. Începutul a fost dificil, calea – blocată de plictiseală, inerţie, stânjeneală, oboseală şi împotrivire. Dar l-a condus la un set de realizări care erau ca o renaştere, iar renaşterea implică o reorientare. Îngrijirea sănătăţii dusese la o înfruntare cu o problemă nerecunoscută până atunci. Problema părea centrată pe karma lui John, şi dacă nu era în sine fundamentală, va duce inexorabil la ceva care este. Păşind pe cărarea ce ducea la acea eroare centrală, avea să devină un om nou.

Ingredientele succesului sunt gândul, alegerea, acţiunea şi perseverenţa, toate într-un interval disciplinat de timp. A citi despre asta este doar începutul. Încercaţi şi continuaţi să încercaţi, şi nu veţi mai fi niciodată acelaşi.

***

Am examinat cazul lui John Smith destul de detaliat pentru a arăta un exemplu despre cum poate fi rezolvată apropierea de problemele karmei. John Smith era un om obişnuit, într-o situaţie obişnuită. N-au fost implicate artificii oculte, ci doar o intensificare a vieţii. Ocultismul, aplicat cum se cuvine, are ca efect accelerarea evoluţiei. Dar amintiţi-vă că truda lui John şi progresul lui final erau bazate pe ipoteze fundamentale ale ocultismului: karma, destin şi Legea Limitării. Al doilea exemplu al nostru va fi mai puţin detaliat.

Exemplul 2: Belinda Jones

Belinda are o siluetă zveltă, e bine îmbrăcată, atrăgătoare şi-i conştientă de aspectul ei. Recent divorţată, locuieşte singură într-un apartament mic, pe care-l menţine în ordine perfectă. Ca şi John, a devenit interesată de ocultism. În cazul ei, trauma divorţului a provocat ocazia. Şi ea a citit această carte şi a decis că trebuia să facă ceva, pentru că viaţa ei nu mai era suportabilă.

Belinda avusese o serie de relaţii înainte de căsătorie, toate nesatisfăcătoare într-un fel, toate terminate dureros. Căsătoria ar fi trebuit să fie rezolvarea acestei

probleme. Permanența și stabilitatea ar fi fost, cu siguranță, soluția. Dar în ciuda eforturilor ei și ale soțului ei, care era plăcut, tolerant și generos, căsnicia s-a destrămat și Belinda a rămas cu un profund și dureros simțământ de pierdere și eșec. Uitați-vă la lista din tabelul 5, „căsătorie/relații fizice", care este, evident, titlul potrivit pentru ea – dar ce subtitlu i se potrivește? Nici unul dintre ei nu fusese cu adevărat satisfăcător în căsătoria recentă, dar nu pentru că nu încercaseră. După ce s-a gândit îndelung, a decis că întâlnise în toate relațiile ei aceeași problemă.

În acest moment, durerea divorțului recent a copleșit-o și s-a lăsat cuprinsă, pentru câteva minute, de disperare. Aceasta a fost urmată de repulsie față de ideea de a-și analiza trecutul. La urma urmei, divorțurile erau ceva obișnuit. Nu avea rost să răscolească trecutul, era mai bine să fie de capul ei. Dar mintea refuza s-o lase în pace. Își aminti de îndemnul de a acționa în loc de a gândi, și de faptul că-i nevoie de timp pentru rezolvarea problemei. În cele din urmă decise să petreacă o jumătate de oră zilnic gândindu-se la un subcapitol din listă, începând cu stabilitatea și terminând cu ajutorul mutual.

În practică, acțiunea nu s-a dovedit ușoară. De mai multe ori a fost gata să renunțe, copleșită de simțământul de neajutorare. Dar au existat și satisfacții, când și-a dat seama de anumite aspecte ale relațiilor, la care refuzase anterior să se gândească. Trecutul se dusese, dar măcar putea fi înfruntat și, poare, înțeles. Ocazional, prin durerea și confuzia căutării ei, apărea o fulgerare de înțelegere tulburătoare când recunoștea un motiv recurent de comportare sau obișnuință de gândire. Dar, ca întreg, trecutul fusese o experiență traumatizantă.

Când a terminat, a ajuns la o concluzie care a fost, pentru ea, surprinzătoare. Dintre toate titlurile de pe listă, două – stabilitatea și resursele – au provocat cele mai multe reacții. Decise să-și dedice ședințele de jumătate de oră doar celor două subiecte.

Stabilitatea îi dădu multă bătaie de cap. Simțea nevoia ca lucrurile să fie sigure, previzibile, stabile, dar cine nu simte același lucru? Implicațiile mai profunde îi scăpară un timp, până-și dădu seama că, în mintea ei, stabilitate și resurse mergeau împreună. Simți că avea nevoie de posesiuni și bani care să-i garanteze stabilitatea, că fără ele exista pericolul ca universul ei să se sfărâme. Părea să aibă nevoie de greutatea posesiunilor pentru a-și păstra integritatea psihologică, simțind că fără ele n-ar fi nimic. Gândindu-se la problemă, își aminti de temerile și grijile din timpul căsătoriei și relațiilor precedente. Nu a fost o experiență plăcută, dar i-a adus un grad de viziune pe care nu-l avusese niciodată înainte.

Își dădu seama că grija ei constantă privind siguranța slujbei soțului ei și perspectivele lui de promovare, socotirea exagerată a cheltuielilor, refuzul experiențelor noi, posesivitatea ei crescândă și felul claustrofobic de viață îl făcuseră, până la urmă, pe soțul ei cumsecade să se simtă prins în capcană. Asta a fost o

revelaţie pentru ea. Îşi îndreptase atenţia spre o problemă de relaţii şi ajunsese în cu totul altă zonă.

Belinda are încă probleme. De fapt uneori pare să aibă mai multe probleme, dar a câştigat un grad de înţelegere. S-a pus în mişcare, iar procesul nu urmează să se oprească aici. Şi, ca şi John, trăieşte din nou.

***

Componenta ocultă sau magică în aceste acţiuni obişnuite este *intenţia voită*. Intenţii urmate de acţiune, într-o disciplină strictă a timpului, aceasta-i formula. Dacă decideţi să săvârşiţi o treabă similară în viaţa dumneavoastră, amintiţi-vă să vă păstraţi simţul umorului. Fiţi blând cu dumneavoastră. Sunteţi o persoană foarte importantă, cu un destin unic de îndeplinit.

DESTINUL

Destinul face posibile îndemânări şi aptitudini care vă extind, vă măresc puterea de autoexprimare. Karma vă restricţionează, vă face ceea ce *nu* sunteţi şi încearcă să vă ţină aşa.

Destinele oamenilor sunt individuale, dar fac parte din categorii bine definite. În această privinţă, destinele sunt ca feţele. Fiecare faţă umană este unică, dar poate fi clasificată, în general, ca rotundă, ovală, triunghiulară etc. Destinul individual se divide în tipuri de aptitudini şi abilitate.

De exemplu, puteţi să fiţi un cercetător în ştiinţe naturale. Asta nu înseamnă că vă naşteţi în fiecare viaţă cu cunoştinţe de chimie sau fizică. Implică doar că aveţi o aptitudine naturală pentru clasificare, gândire logică, observare şi deducţie. Un tip artistic va avea abilitatea de a reprezenta forţe naturale, emoţii umane şi aspiraţii într-un fel sau altul – prin pictură, lut, muzică, dramă etc. Erorile anterioare pot să distorsioneze şi să corupă impulsul spiritual iniţial, încât chiar dumneavoastră ajungeţi să credeţi că sunteţi ceea ce nu sunteţi, şi acţionaţi în consecinţă. Cineva de tip artistic se poate obliga să fie savant, sau un savant poate încerca să-şi pună masca unui administrator. În aceste cazuri, destinul încearcă să găsească o punte, iar uneori rezultatele pot fi bizare. Dacă acţionaţi în cadrul profilului destinului, sunteţi un potenţial geniu. Karma produce frustrări şi, în cazul cel mai bun, mediocritate.

Peter e cântăreţ la chitară bass într-o formaţie, competent, loial şi adaptabil, dar este evident că nu-i un muzician de frunte. Însă ţine socotelile formaţiei şi rezolvă alte treburi într-un mod sclipitor. Dintr-o ceaţă necunoscută şi aproape falimentară, cum fusese când i s-a alăturat, eforturile sale au făcut formaţia

sigură, bine echipată și solidă financiar. Toată lumea îi recunoaște geniul organizatoric. E adevărat, pentru că-i un administrator natural. Din nefericire, karma lui l-a făcut un muzician mediocru.

John este electronist, lucrează la sintetizarea sunetelor muzicale. Dar cântă la sintetizator mai bine decât poate proiecta unul. E un inginer karmic, dar un artist predestinat.

11. ANATOMIA RITUALULUI

Un ritual este un simbol viu. Ca toate simbolurile, un ceremonial este o formă care reprezintă una sau mai multe realităţi, dar – spre deosebire de simbolurile cu care am avut de-a face până acum – un ritual implică nivelurile noastre fizice şi eterice, ca şi planurile emoţional şi mental. Este o extindere a interiorului către materie.

Scopul tuturor operaţiunilor oculte este *schimbarea pe plan fizic.* Dar nu-i necesar să limităm schimbarea numai la rezultatul acţiunilor formale esoterice. O schimbare de atitudine, de exemplu, poate avea ca rezultat schimbarea căii de viaţă pe plan fizic. O idee – o formă mentală – devine o realitate fizică, poate o nouă invenţie. Normal, un sistem de lucru care este capabil să redea un concept abstract sau o forţă subtilă pe niveluri mental, emoţional, eteric şi fizic în acelaşi timp este deja pe cale să exprime complet o schimbare pe pământ, iar un ritual bine executat poate să facă exact acest lucru. În asta constă secretul succesului unui ritual ocult bine executat: o scară a lui Iacob conduce din cer la pământ, şi o putem folosi pentru a depăşi impedimentele deviaţiilor noastre în exprimarea perfecţiunii în microcosmos.

Se spune că dacă simbolurile geometrice sunt litere în alfabetul misterelor, atunci simbolurile compuse sunt cuvinte, simbolurile personalizate pot forma propoziţii, iar simbolurile dinamice pot alcătui capitole întregi din marea *Carte a Vieţii.* Dramaticul simbol ceremonial este toate aceste lucruri şi ceva în plus şi arată – în miniatură – Marea Lucrare.

TIPURI DE ACŢIUNE RITUALĂ

Trei sunt modalităţile de bază în care putem folosi multele noastre trupuri ca pe un întreg, pentru a construi propria noastră scară a lui Iacob.

Metoda cabalistică

După cum sugerează numele, metoda este bazată pe ideea monoteistă a Cabalei. Un templu sephirotic potrivit este formulat împreună în imaginaţie de

către participanţi, de obicei ajutaţi de un oarecare simbolism adecvat, din plan fizic. În general există un minim de mişcare fizică, dar se folosesc mult numele ebraice ale lui Dumnezeu şi alte „cuvinte ale puterii" potrivite. Cuvintele ceremoniei ghidează imaginaţia vizuală şi dispoziţia celor prezenţi, prin asta făcându-se o formă pe planul interior. Oficianţii ritului meditează puternic asupra unei forţe sephirahice (sau calităţi) dorite şi o „injectează" în forma pregătită prin pronunţarea numelui ebraic corespunzător formei de zeu, arhanghel sau înger ales pentru a focaliza forţa sephirah-ului. În mâini capabile, acest lucru poate produce rezultate extraordinare. Dar este nevoie de experienţă şi de un mare grad de abilitate; nu-i o metodă pentru un novice.

Metoda egipteană

Aceasta este evident politeistă, folosind multele forme de zei din misterele Egiptului antic. Înţeleasă cum se cuvine este monoteistă, preoţimea interioară crezând în ideea „unui Unic Dumnezeu cu multe feţe". Pentru punerea în scenă este nevoie de o vizualizare în grup, dar cel mai mult se folosesc formele de zei şi anumite gesturi formale, caracteristici simbolice ale zeului ale cărui forţe sunt invocate. Formele zeieşti corespunzătoare sunt construite de parcă ar fi poziţionate în anumite părţi ale templului şi, la momentul culminant al lucrării, unul dintre oficianţii ritualului „îşi asumă" forma zeului. Acest ritual constă în suprapunerea mentală a formei vizualizate a zeului pe forma fizică a oficiantului, imaginând trupul zeului ca înconjurând şi pătrunzând trupul oficiantului. Cel mai important este ca ţeasta zeului să fuzioneze cu a oficiantului în timpul ritului. Dacă această procedură a fost săvârşită cu succes, atunci preotul (sau preoteasa) devine îmbibat cu forţa zeului şi prin gura lui „vorbeşte vocea lui Horus", sau a zeului care a fost ales. Din nou, nu-i o metodă pentru magicienii ucenici!

Metoda grecească

A treia metodă foloseşte muzica, versul şi mişcarea, mai întâi pentru a reprezenta, apoi pentru a invoca forţa dorită. Mişcări rituale stilizate, deseori sub formă de dans, descriu forţa. Poezii evocatoare şi cântece stârnesc imaginaţia, iar puterii zeului i se dă expresie prin mimă şi mişcări coregrafice. Unele exemple ale acestei metode sunt extrem de stilizate şi de organizate, dar conduc la o expresie neformală şi spontană.

Cele trei metode de bază corespund nivelurilor conştiinţei: cea cabalistică corespunde minţii abstracte, cea egipteană – minţii concrete, iar cea grecească – emoţiilor. Normal, chiar şi cea grecească are aspecte abstracte ale vieţii care este sursa tuturor lucrurilor; toate trei au niveluri fizice/eterice prezente în trupurile celor care iau parte la ritual. Şi nici o metodă nu va acţiona până când simţămintele nu vor fi stimulate, pentru că emoţia este „măgarul care trage arca". Atunci

când se spune că o anume abordare corespunde unui anumit aspect al psyche-ului, se înţelege că se foloseşte un anumit nivel al minţii pentru a motiva şi controla operaţiunea, dar că *toate* nivelurile sunt active – altfel n-ar mai putea fi vorba de nici o scară a lui Iacob.

ASPECTE SUBIECTIVE ŞI OBIECTIVE ALE RITUALULUI

Fiecare faţetă a vieţii umane are un aspect subiectiv (personal sau interior) şi o latură obiectivă (sau exterioară). Ritualul nu face excepţie. Orice participant într-o ceremonie va reacţiona la ceea ce se întâmplă. Vom trăi simţiri, vom gândi gânduri, vom primi impresii etc. Alte persoane prezente vor avea simţiri, gânduri şi impresii, dar nu-i necesar ca acestea să fie (şi probabil nu vor fi) aceleaşi pentru două persoane. Pe de altă parte, unele dintre ideile şi simţămintele noastre pot fi împărtăşite de toţi cei prezenţi, ceea ce sugerează reacţii la ceva care există de drept „în afara" universului personal al participanţilor. În acelaşi fel, un martor la un accident rutier va avea reacţii personale faţă de eveniment, poate de milă, sau va reacţiona la vederea sângelui. Un doctor ce îngrijeşte răniţii va avea o reacţie subiectivă complet diferită, iar un poliţist va reacţiona complet altfel. Dar cu toţii vor fi de acord, în anumite privinţe, că a avut loc un accident, că există o maşină, un şofer, un pieton rănit, că se vede sânge etc. Acestea sunt elemente obiective, pe care poliţistul le-ar numi „fapte".

Chestiunea obiectivităţii este o problemă importantă în ocultismul practic, una care le produce o grămadă de necazuri începătorilor. Nu-i neobişnuit să auzi etichetate drept „adevărate" fenomenele obiective şi „imaginare" – experienţele interioare. Aşa ceva nu-i nici folositor, nici corect, pentru că tinde să devalorifice experienţa personală. Dacă prin subiectiv înţelegem „în sine", iar prin obiectiv – „împărtăşit de alţii", atunci, foarte simplu, subiectiv înseamnă personal, iar obiectiv înseamnă colectiv. Ambele variante sunt valabile. Un ritual făcut de o persoană, sau chiar de două, poate fi bogat în experienţă subiectivă şi să aibă puţin conţinut obiectiv, dar poate fi extrem de eficient.

Unele ritualuri sunt desemnate pentru a induce reacţii subiective, cu excluderea aproape totală a celor obiective. Un exemplu de acest tip de acţiune va fi în dezvoltarea sau regenerarea de grup, în care o forţă particulară va fi indusă în ceremonie, participanţii reacţionând conform capacităţii lor şi a experienţei din trecut. Alte acţiuni pot sprijini latura obiectivă, fiind construite astfel pentru a oferi o experienţă comună tuturor celor prezenţi.

Dar nimeni nu-i o insulă. Subiectivul se scurge în obiectiv, sufletul personal în sufletul grupului. Unii filosofi vor riposta afirmând că obiectivitatea este doar un postulat sau o înţelegere comună privind ceea ce este considerat drept fapt. Chiar dacă-i aşa, un specialist în devenire în ritualuri trebuie să înţeleagă foarte limpede

că orice acţiune este – cel puţin iniţial – în întregime subiectivă. Magia acţionează asupra sufletului, nu direct asupra materiei. Dar când o coardă din suflet induce un răspuns din sufletul naturii, atunci subiectivul devine obiectivizat, iar viaţa personală primeşte un influx de forţe şi idei din viaţa mai mare. Asemenea momente sunt rareori uitate.

SIMBOLISM ŞI RITUAL

Simboluri de un fel sau altul au fost menţionate în aproape toate capitolele acestei cărţi. Dar, indiferent cât de puternic este impulsul de a trece la treabă pentru a practica ce ai învăţat, teoria trebuie reţinută tot timpul în minte. Superstiţia a fost definită ca efectuarea unui ceremonial fără a se şti de ce. În ocultismul practic, acest lucru nu are scuză şi este posibil periculos.

Dacă reuşim să punem oarecare ordine în gândire, folosind ca ghid cele patru lumi cabalistice, atunci trebuie să privim Yetzirah drept „casă" a majorităţii simbolurilor şi glifelor despre care am vorbit. Yetzirah este lumea simţirilor şi a emoţiilor, o fază mai veche, o stare care a domnit înainte ca disciplina vorbirii să producă specializarea de conştiinţă pe care o numim minte concretă. Simbolurile sunt mai apropiate de miezul interior decât vorbirea. Această lume a lui Yetzirah este într-un fel ca Atziluth, dar la un nivel inferior. Atât Yetzirah cât şi Atziluth sunt dinamice şi în liberă mişcare, Atziluth în termeni de forţă şi Yetzirah în termeni de formă. Un simbol arhetipal al cărui nivel natural este Yetzirah este pur şi simplu o construcţie care oglindeşte unele activităţi fundamentale ale lumii atziluthice. Dacă înţelegeţi acest principiu, ar putea să vă dea o imagine despre felul în care acţionează magia prin inducţie simpatetică. Luând în considerare simbolurile întâlnite până aici, veţi vedea că ele se împart în patru categorii bine definite, iar aceste categorii corespund cu tipurile forţelor sau fiinţelor reprezentate. Tipul dramatic sau ceremonial de simboluri este cel mai complex, pentru că este o extensie în lumea lui Assiah (universul fizic) a simbolului dinamic al lui Yetzirah. (A se vedea tabelul 6.)

De acum ar trebui să fie clar faptul că obiectul final al oricărei acţiuni oculte legitime este de a *realiza* planul adevărat – pentru dumneavoastră, pentru grupul dumneavoastră, pentru această planetă ca întreg. A realiza înseamnă a face real. Iar real înseamnă „existând acum, obiectiv, nu numai aparent, fiind în fapt" (Dicţionarul Oxford). Simbolismul dramatic, numit de obicei „ritual" sau „ceremonial", face legăturile finale şi vitale de la lumile interioare la planul fizic. În ritual, modelul simbolic care-i folosit pentru a canaliza forţe interioare nu-i „doar aparent" (o imagine mentală), ci „existând acum", „fiind în fapt", real şi viu.

Tabelul 6. *Corespondențele simbolice*

Tip sau simbol	Clasificare	Exemplu	Lume cabalistică
Geometric	Forță abstractă	Punct, linie, cerc	Atziluth
Compus	Forță organizată	Cruce egipteană (ankh), cruce	Briah
Personalizat	Forță inteligentă	Arhanghel, Isis-Osiris	
Dinamic	Lanț de simboluri	Acțiune pe căi, imagini magice	Yetzirah
Dramatic	Model de forțe	Ceremonial, ritual, invocare/evocare, inițiere	Assiah

Un ritual poate fi (și deseori este) făcut de o persoană. Două sau trei persoane alcătuiesc o echipă rituală perfect potrivită pentru multe scopuri, în timp ce în alte cazuri e nevoie de șase sau mai mulți participanți. În toate cazurile, persoana sau persoanele care iau parte sunt – pe durata ritualului – exemplificarea unui simbol sau lanț de simboluri. Ideea sau forța reprezentată a fost fundamentată.

Dar acum știți că veți aplica învățăturile în viața dumneavoastră cotidiană și că veți încerca mereu să dați expresie idealurilor și realizărilor dumneavoastră. Executarea unui ritual desemnat să exprime idealul adevărului nu înlătură în nici un fel nevoia de a exemplifica acest ideal în viață. Dacă simbolul ritual construit pentru a reprezenta adevărul a fost bun și dacă ceremonia a fost executată cum se cuvine, atunci, pe durata ritualului, există în Malkuth o formă perfectă pentru adevăr. Excelent! Dar acest fapt nu înlătură nevoia de a fundamenta acest ideal în viață și mediu.

Templul este mai degrabă ca un laborator al unui chimist industrial. Aici produsul este preparat în condiții ideale, dar înainte de a fi lansat pe piață ca un avantaj casnic trebuie mai întâi scos din laborator, altfel rămâne necunoscut și nefolositor. Ritualul este o unealtă foarte puternică. Poate fi folosită ori de câte ori este nevoie să fie exprimat un ideal, sau pentru a contacta, focaliza sau direcționa putere. Aplicațiile sale includ dezvoltarea personală și de grup, regenerarea și vindecarea individuală, ca și vindecarea națiunii.

RITUALURILE ÎN PRACTICĂ

„Recuzita" ritualului este construită din simbolurile fizice folosite în ceremonia dumneavoastră. Pentru a practica un ritual trebuie să folosiți obiecte

rituale particulare, care-i permit sistemului pe care l-aţi ales să acţioneze. Nu amestecaţi sistemele; de exemplu, nu folosiţi nume cabalistice ale lui Dumnezeu cu imagini egiptene etc. Ritualurile dumneavoastră vor fi executate cel mai bine în locuri stabilite pentru acest scop, deşi acest lucru nu-i posibil întotdeauna. Experienţa arată că atunci când ceremoniile se ţin cu regularitate în acelaşi loc atmosfera devine „acordată". După folosire repetată, simbolurile devin înconjurate de un câmp eteric, un fel de contraparte subtilă a simbolului fizic. Din punct de vedere al unui plan interior, întregul templu devine un model de forţe, alăturându-se decorului într-o formă geometrică. Atunci când are loc o ceremonie într-un asemenea mediu, o mare parte din truda de pregătire a atmosferei nu-i necesară, pentru că formele se construiesc uşor în locuri adăpostite şi capătă o soliditate care nu-i uşor de obţinut când nu aveţi un centru real.

Evident, acestea sunt condiţii de care puţini lucrători solitari se bucură în zilele noastre. Se poate obţine mult prin improvizare, *intenţii clare* şi profunzime de simţire. Condiţiile descrise aici sunt realiste pentru un grup ritual stabilit, dar sunt ideale pentru un învăţăcel solitar. Ele vor folosi ca elemente de comparaţie.

Orice loc folosit pentru ritualuri devine, măcar pe durata ritului, un templu, chiar dacă-i o încăpere adaptată. Remarcile care urmează, deşi valabile pentru templele permanente, pot fi aplicate în multe cazuri şi lăcaşurilor temporare pentru ceremonii.

Ideal, camera ar trebui să fie destul de mare pentru a încăpea în ea echipamentul necesar şi oficianţii care vor executa ritul. Forma pătrată e bună. În mod tradiţional, templul este orientat spre punctele cardinale (nord, est, sud, vest). Adică fiecare sfert al încăperii este atribuit respectivului punct cardinal. Un zid devine sfertul de est, opusul lui – cel de vest, ceilalţi doi pereţi devin nord şi sud. Nu-i strict necesar ca orientarea să fie făcută după punctele cardinale; dacă un sfert al camerei este considerat ca fiind est, atunci, din punct de vedere al lumii interioare, *este* est, iar celelalte sferturi iau semnificaţia corespunzătoare. Totuşi, dacă-i posibil, este mai bine să fie aliniată după punctele cardinale, pentru că anumite ritualuri implică forţe eterice şi elementale care cer un curent de forţă est-vest.

În sistemul folosit de multe grupuri, sfertul de est este atribuit elementului aer, cel de vest apei, cel de sud focului şi cel de nord pământului. Alte sisteme modifică, uneori, această atribuire. Cele patru sferturi urmează mişcarea în sensul acelor de ceasornic a soarelui şi secvenţa celor patru anotimpuri ale anului. Soarele răsare în est, se înalţă la sud, apune în vest şi-i invizibil în nord. În acelaşi fel, estul este atribuit primăverii şi tuturor creşterilor noi, sudul – maturităţii, vestul – declinului şi morţii, nordul – stării lumii interioare dintre vieţi. Din acest punct de vedere, simbolismul templului reproduce înaintarea soarelui divin şi a sufletului omenirii.

Acoperişul templului este, pentru majoritatea oamenilor din aceste zile, nu un dom înalt, ci tavanul camerei pe care o folosesc în acest scop. El reprezintă toate lucrurile înalte, toate lucrurile care sunt „mai înalte" sau mai „interioare" decât nivelul acţiunii în curs. De exemplu, dacă are loc un ritual al lui Yesod tavanul va reprezenta cel mai de sus sephirah din care se presupune că se extrage inspiraţia interioară pentru rit.

Podeaua este considerată deseori ca descriind nivelul de dedesubt, către care este îndreptat focarul ceremoniei. În exemplul ritualului lui Yesod, podeaua va reprezenta pe Malkuth. De fapt, e o idee bună ca în toate cazurile să se facă astfel încât podeaua să însemne universul fizic. Una dintre greşelile cele mai comune în ritualuri constă în eşecul de a realiza forţele invocând pământul.

Un templu poate fi folosit pentru a face o largă varietate de lucrări, aşa că-i necesară folosirea culorilor într-un mod specific. În practică, cel mai bine este ca podeaua să fie acoperită cu o culoare de o singură nuanţă, întunecată – negru, cafeniu sau verde închis. Nu trebuie să atragă ochiul. Nici tavanul nu trebuie să atragă atenţia şi-i deseori vopsit în albastru închis sau indigo. În acest fel, într-o cameră luminată slab se lasă impresia că el se înalţă. Cel mai bine este ca zidurile să fie vopsite cu o culoare neutră. O oarecare cantitate de lumină reflectată e folositoare; prea multă poate fi perturbatoare. Un cenuşiu mediu este folosit de obicei, evitând problemele create de culori.

Toţi cei prezenţi la ritual trebuie să aibă pe ce sta, şi-i o practică obişnuită pentru oficianţii ceremoniilor actuale să aibă scaune speciale, care să marcheze rolul lor în rit. Aceste scaune sunt cunoscute deseori ca „tronuri" şi au un model diferit de cele folosite de ceilalţi membri. Multe ritualuri cer câte un oficiant în fiecare dintre cele patru sferturi, iar fiecare tron este plasat exact la mijlocul unui perete. Un tron are o mare semnificaţie în ceremonii şi reprezintă „funcţia" chiar şi când oficiantul nu-l ocupă fizic. În afara templului, un oficiant este o persoană şi vorbeşte ca o persoană, dar când ocupă un asemenea scaun oficiantul vorbeşte „ex cathedra" (de pe tron) cu puterea şi autoritatea funcţiei. Un mare număr de lucrări sunt controlate dinspre est, iar tronul principalului oficiant se află acolo. Acest scaun are o semnificaţie excepţională. Este scaunul hierofantului şi, în riturile de iniţiere, descrie deseori puterea de dincolo de voal, ordinea planului interior din care gupul de pe planul fizic primeşte contactele şi mandatul de a iniţia.

Simbolul central în orice templu este altarul. La creştinismul ortodox este plasat la est; în temple ale misterelor este plasat de obicei în centru. Acesta poate fi văzut ca focar al forţelor celor patru sferturi, sau ca butuc central al roţilor de forţă cu patru spiţe. Toate altarele sunt locuri de sacrificiu. În vechime se aduceau sacrificii sângeroase, iar ofrandele erau arse. Acum ofrandele sunt la niveluri mai subtile, dar la fel de reale, după cum descoperă iute neofitul. La început oferiţi înclinaţia pentru transmutarea în aurul spiritului; mai târziu vă oferiţi dumneavoastră înşivă, pentru

scopurile marii lucrări. Fizic, altarul în tradiția occidentală are înfățișarea unui cub dublu, „înalt cât până la buricul unui bărbat înalt de 1,80 metri". Pentru a evita speculațiile despre atributele fizice ale inițiatului, putem spune că în practică altarul e înalt de aproximativ 1 metru, cu suprafața de aproximativ 50 centimetri pătrați. Deseori are forma unui dulap, astfel încât simbolurile speciale ale ritualului pot fi păstrate acolo după ce ceremonia se termină. Altarul poate fi acoperit cu o stofă ale cărei culoare și formă au semnificație în ceremonie. Pe partea superioară a altarului poate să se afle o lampă rituală și alte simboluri.

În capitolele despre Cabala s-a făcut referire la o împărțire a Arborelui în trei coloane verticale, cele două exterioare reprezentând principiile universale ale polarității și cea din centru reprezentând conștiința. În lojele Misterelor occidentale, simbolismul coloanelor este folosit deseori. În culori complementare, una albă, una neagră, sau una verde, una aurie, ele reprezintă principiile psihologice, ca și pe cele cosmice. Poziția lor în templu variază conform nevoilor lucrării. În general, au o înălțime între 1,80 – 2,10 metri, și o structură tubulară, cu bază grea, pătrată.

Ceremoniile au loc de obicei la lumină artificială, pentru că aceasta poate fi controlată într-un fel în care nu poate fi controlată lumina zilei. Iar forma eterică delicată clădită în timpul acțiunii, în special în jurul principalelor simboluri, ar putea fi ușor dispersată de lumina excesivă. De fapt, una dintre căile cele mai ușoare de a risipi materia eterică nedorită sau degenerată este de a o expune la lumină foarte strălucitoare, preferabil de la soare sau de la o lampă cu ultraviolete. Totuși, în ciuda nevoii de restrângere, majoritatea lucrărilor necesită oarecare lumină. Trebuie să fiți în stare să vă mișcați prin cameră și, uneori, să citiți. Se folosesc în general lumânări pentru iluminarea templului, pentru că acestea produc o lumină ușoară, blândă, și pentru că au flacără deschisă. Flacăra este importantă, simbolic, dintr-o varietate de motive, dar mai are o contribuție. Conversia gazelor în lumină și căldură pare să elibereze o cantitate de substanță eterică ce ajută la procurarea de material brut pentru formele de la acel nivel de existență.

Ca orice lucru din templu, numărul de lumini este semnificativ. De exemplu, într-un ritual privind cele patru elemente trebuie să fie patru oficianți, fiecare dedicat să aducă forța unui element. Fiecare oficiant trebuie să aibă o lumânare lângă tronul său. O a cincea lumină, probabil pe altar, poate fi folosită pentru a simboliza spiritul – singura viață din care elementele își trag existența. Uneori se folosesc, la lumânări, abajururi din sticlă colorată, iar culorile au semnificație. Unele tipuri de rit pot fi efectuate la lumina slabă a unei flăcări minuscule, plutind în ulei sacru, într-un opaiț suspendat. Trebuie să țineți minte că lumina are o funcție precisă într-o ceremonie și nu poate fi privită ca fiind doar ornamentală sau doar funcțională.

O mare parte din ocultismul occidental are un simbolism de bază ce folosește numărul patru. S-au făcut referiri, deja, la cele patru elemente și la cele patru sferturi ale templului. Este important să se înțeleagă că principiul celor patru se aplică nu numai la viața elementară în nivelul ei natural, ci la toate sferele de manifestare. Cea

mai bună cale de a ne gândi la acest lucru este anologia cu cele patru lumi cabalistice, care reprezintă patru condiţii de viaţă la orice nivel. La fel, cele patru elemente din Malkuth sunt o palidă reflectare a celor patru fiinţe sfinte din Kether. Simbolismul celor patru elemente, atât de comun în practica rituală occidentală, trebuie considerat drept ceva mai cuprinzător decât pare să fie cazul la prima vedere.

Este un lucru destul de obişnuit să fie văzute simbolurile celor patru elemente atârnând de zidurile corespunzătoare ale templului. Pe cel din est este triunghiul cu vârful în sus, cu o bară orizontală peste el, reprezentând aerul. Pe cel din sud este un triunghi simplu, cu vârful în sus, reprezentând focul. Peretele dinspre vest poartă un triunghi cu vârful în jos, simbolizând apa, iar pe cel dinspre nord se află un triunghi barat, cu vârful în jos, reprezentând pământul. Uneori triunghiurile sunt colorate în galben, roşu, albastru şi negru.

Fiecare element are propriul obiect simbolic, iar acestea sunt uneori plasate pe altar. Tradiţia variază în stabilirea atribuţiilor lor particulare, dar aerul este reprezentat de obicei de un cuţit, apa de o cupă, focul de o baghetă iar pământul de un disc. Sunt posibile mai multe aranjamente.

Acesta completează conturul recuzitei rituale de bază. Pot fi adăugate multe pe listă, dar ele depind complet de nivelul şi tipul ceremoniei ce urmează să aibă loc, deci n-are rost să le includem.

În final, trebuie să ţineţi minte un singur lucru: simplitate. Folosiţi mai degrabă puţine simboluri, decât multe.

Robele

Robele nu-s clasificate drept „mobilier" într-un ritual, dar sunt suficient de importante ca să merite puţină atenţie. Principalii oficianţi şi alţi participanţi la ceremonie poartă deseori robe. Obiectul este caracterizat de numărul trei. În primul rând, o robă – prin culoarea şi simbolismul ei – poate descrie forţa oficiantului care o poartă. În al doilea rând, îmbrăcarea rituală a robei produce un fel de anonimat – personajul poate fi bogat sau sărac, doctor sau măturător, dar dispare sub robă şi apare, apoi, ca o persoană ce poate face orice sau poate fi oricine. E ca şi cum masca zilnică este înlocuită cu o altă mască, o exprimare mai largă a Sinelui, care-i permite fiinţei să se extindă şi să trăiască mai intens decât o face cu uniforma de uz cotidian. În al treilea rând, o robă este folosită deseori pentru a indica o funcţie (precum cea de hierofant), un grad sau o poziţie în structura grupului. Într-un grup constituit corespunzător, gradul nu-i folosit ca o proclamare a unei valori imaginate sau ca un mijloc de a impresiona pe cineva, ci ca un semn exterior al continuităţii structurii misterului şi ca stimulator în a continua mai departe. Robele pot fi făcute în casă şi au aspecte diverse, de la cel mai simplu veşmânt la construcţii foarte elaborate, din catifea şi mătase, bogat brodate cu simboluri.

Uneori, împreună cu robele se poartă diverse acoperăminte de cap. Acestea sunt de multe modele, de la un fileu simplu din aramă pus peste păr, până la un model mai complex (numit nemyss sau nemes), în stilul faraonilor din vechime. Uneori la mijloc se poartă o centură sau cingătoare, deseori făcută din funie groasă sau frânghie de mătase. Câteodată colorată, cingătoarea este simbolică și înțelesul ei variază enorm, în funcție de sistemul în care se lucrează.

Ultimele anexe ale robei sunt sandalele. Templul este sacru, podeaua lui este pământ sfânt ce nu poate fi călcat cu cizme sau pantofi. Sandalele, care pot să aibă o culoare simbolică, sunt deseori papuci de dormitor obișnuiți, cu talpă moale. Pentru unele lucrări se renunță la sandale și se merge în picioarele goale.

Cerințele vestimentare variază cu sistemul și tipul de acțiune, dar indiferent cât de simple sau de elaborate sunt veșmintele, pot fi cumpărate sau făcute doar pentru scop ritual și nu vor fi folosite niciodată în alt fel, sau arătate în afara grupului ritual în interiorul căruia se intenționa folosirea lor. Există motive serioase, psihologice și magice, pentru această precauție.

Tămâia

Tămâia este de o mare valoare pentru ritual. Parafrazând poetul, aroma are un efect mai profund decât imaginea sau sunetul. În mod tradițional, există un întreg alfabet de corespondențe între multele forțe și factori de manifestare și rășinile aromatice și uleiurile fine folosite în ritual. În termeni cabalistici, există un miros atribuit fiecărui sephirah și fiecărei căi de pe Arbore. Multe dintre atribute sunt sigure, dar unele sunt ambigue și par să fi fost selectate din motive prea puțin fondate. Subiectul este unul complicat și mulțimea de ocultiști care venerează corespondențele și tabelele de simboluri mai mult decât realitățile pe care se presupune că le reprezintă face prea puțin pentru a simplifica problema.

Începătorii ar face bine să ignore această vrajbă și să selecteze dintre aromele și uleiurile recomandate pe acelea care rezumă cu adevărat forța sau factorul cu care vor să lucreze. Dacă a fost selectată o aromă pentru a lucra pe Netzach, ea va trebui să fie folosită întotdeauna doar pentru acea sferă, nu și pentru alta. În acest fel întreaga putere evocatoare a parfumului poate fi folosită pe deplin. Când mirosul este detectat, mintea va selecta toate simțirile, experiențele și emoțiile care s-au acumulat din contactul anterior cu sfera. Starea participanților va fi definitiv acordată pentru acțiunea în curs.

Mai există o utilizare a tămâiei. Fumul rășinilor de plante sau al uleiurilor este folosit ocazional pentru a oferi material pentru manifestarea unei forțe care are deja o formă mentală prevăzută pentru ea și materie eterică pentru a îmbrăca acea formă. Fumul aromat este folosit pentru a oferi o cochilie fizică ușor de modelat, ce poate fi utilizată temporar pentru scopurile ritualului. O asemenea acțiune este rareori necesară.

Elementul uman

Prin toată această recuzită rituală se mişcă fiinţe umane, cele mai importante instrumente ceremoniale. Scopul principal al recuzitei rituale şi al altor materiale auxiliare este de a ajuta în concentrare, de a oferi focare pentru concentrare unită – în cazul acţiunii în grup. Acţiunea individuală nu are nevoie de ele în acelaşi grad, iar un individ cu experienţă în ritualuri se poate dispensa de multe dintre ele. Dar pentru a câştiga experienţă în acest tip de activitate, o selectare grijulie şi o folosire inteligentă a simbolurilor rituale poate fi de mare valoare.

Accesoriile rituale folosesc prea puţin, dacă elementul uman este inadecvat. Este sarcina oficianţilor rituali de a contacta, canaliza şi direcţiona forţele planului interior ales. Pentru a face acest lucru într-un mod satisfăcător, trebuie pregătit un lanţ de simboluri şi folosit în maniera descrisă anterior. Învăţăceii pot fi pregătiţi în activitatea ceremonială doar până la un anumit nivel, nu şi dincolo de el. Ei pot fi învăţaţi să construiască şi să menţină formele cerute, pentru că ritualul pentru asta este – pentru construirea şi menţinerea de forme. Dar cel mai bun proiectant de maşini din lume nu poate să facă mai mult decât să admire perfecţiunea statică a creaţiei sale, dacă nu există un combustibil care să miște maşina. Viaţa este combustibilul ritualului. Fără abilitatea de a contacta forţe vitale la nivelul cerut, cei ce fac ritualuri sunt în aceeaşi situaţie. De fapt într-una şi mai rea, pentru că fără forţa inspiratoare formele lor se vor văluri şi vor dispărea, precum ceaţa dimineaţa.

Abilitatea de a contacta viaţa în esenţa ei depinde de două lucruri: de experienţa şi pregătirea însuşite în timpul evoluţiei şi de eliberarea din blocajele psihologice. Cu bunăvoinţă, onestitate şi voinţă de a vă autoînfrunta, al doilea obstacol poate fi depăşit, cel puţin într-o anumită măsură. Dar prima necesitate – dezvoltarea interioară – este un indicator al stării Sinelui major al dumneavoastră, vehiculul evoluţiei trecute. Pregătirea ocultă poate să vă ajute să depăşiţi limitele prezente ale capacităţilor dumneavoastră, poate să vă arate calea înainte şi să vă ajute să păşiţi pe ea, dar nu poate face sită de mătase din coadă de câine, indiferent cât de entuziast ar fi câinele şi cât de frumos ar lătra.

Având însă chiar şi o modestă abilitate de a contacta Viaţa Unică într-un domeniu oarecare, ca şi pe aceea de a avea o atitudine sănătoasă, nesuperstiţioasă faţă de simboluri, puteţi ajunge la rezultate semnificative. Cel mai important lucru este să înţelegeţi clar care este rolul omului. Sunteţi cel mai minunat obiect ritual. Sunteţi un întreg templu, plin de obiecte şi simboluri, totul conectat la o staţie de transformare care este legată de viaţa însăşi. Pregătirea în metoda ceremonială este meşteşugul care ne învaţă folosirea acestei unelte minunate.

Gândirea clară şi emoţiile puternice, libere, sunt evident esenţiale pentru succesul ceremoniei, dar la fel de importante sunt starea trupului dumneavoastră şi felul în care îl folosiţi. De exemplu, trupul trebuie să vă fie sănătos, puternic, pregătit să nu reacţioneze prosteşte când îi faceţi cereri rezonabile. Când vă

odihniți așezat pe un scaun, spatele trebuie să fie drept, capul bine sprijinit pe gât, mâinile – odihnindu-se și trupul relaxat, dar alert. Acest lucru este simplu pentru unii, dar surprinzător de dificil pentru alții. Mișcarea trebuie să aibă *scop*, să fie continuă, fără grabă. Vorbirea trebuie să fie limpede, bine modulată și să întrupeze realitatea. Mai mult decât orice, când scoateți la iveală, prin vorbirea și mișcările dumneavoastră, forțe vaste și adevăruri străvechi, trebuie să rămâneți complet în timpul prezent. Să nu pierdeți din vedere ce sunteți, unde sunteți și ce faceți, *acum*.

12. EXERCIȚII RITUALE DE BAZĂ

Scopul activității practice care urmează este acela de a vă introduce în coordonarea numeroaselor niveluri ale dumneavoastră. Puteți câștiga mult din executarea corectă a exercițiilor pe care le vom discuta, dar singura cale de a deveni un executant competent de ritualuri este de a acționa ritual și, în final, de a căpăta pregătire și experiență de un la un grup ritual care oficiază. Aceste exerciții vă vor învăța care sunt elementele fundamentale din care este construită o ceremonie. În această privință, practicarea lor e neprețuită.

Pentru a vă permite să vă simțiți bine în timp ce realizați activitatea, trebuie îndeplinite următoarele condiții: îmbrăcămintea trebuie să fie largă și confortabilă, picioarele – încălțate în papuci moi, iar temperatura camerei să fie potrivită. Trebuie să existe un spațiu liber pe podea de 1,80 metri pătrați sau mai mult, trebuie să blocați lumina zilei și aveți nevoie să fiți complet singur timp de cincisprezece minute, timpul necesar activității. Nivelul zgomotului să fie cât mai coborât cu putință; puteți folosi dopuri pentru urechi, în unele exerciții.

EXERCIȚIUL 1

Pentru acest exercițiu aveți nevoie de un scaun drept – de preferință tare – și de dopuri pentru urechi, dacă doriți. Este permisă lumina naturală a zilei sau lumina artificială obișnuită.

Mai întâi veți exersa o formă simplă a ritmului respirației, numită respirația în patru timpi. Nu-i un exercițiu yoga, ci doar un mod simplu de a vă simți bine, relaxat și calm. Inspirați ușor, numărând încet până la patru, apoi relaxați-vă, lăsând aerul să rămână în plămâni cât numărați până la doi. Apoi expirați ușor, cât numărați până la patru, după care vă relaxați, cu plămânii goliți, cât numărați până la doi. Inspirați, numărând până la patru, ca înainte, și continuați. Găsiți-vă ritmul propriu cel mai bun și nu-l mai modificați. Dacă simțiți disconfort în vreun moment al ciclului respirației, atunci ați greșit ceva, probabil ați numărat prea rar. Încercați să reduceți durata. Exersați până vă simțiți bine iar respirația a devenit automată.

Aşezaţi-vă scaunul cu spatele către sursa de lumină, dacă-i posibil. Staţi în picioare, cu spatele la scaun, dar într-o poziţie relaxată. Imaginaţi-vă că auziţi o voce venind din faţă, spunându-vă să vă aşezaţi. Atunci, cu o mişcare lină, îndreptându-vă toată atenţia asupra a ceea ce faceţi, aşezaţi-vă pe scaun. Puneţi-vă mâinile, cu palmele în jos, în partea de sus a coapselor. Priviţi drept în faţă şi respiraţi continuu, în ritmul de patru timpi descris anterior. Fiţi complet liniştit şi încercaţi, în acelaşi timp, să atingeţi liniştea interioară. Repetaţi exerciţiul până credeţi că-l puteţi face bine şi că nu vă va deranja să-l demonstraţi altei persoane.

EXERCIŢIUL 2

Mai întâi aşezaţi scaunul cu spatele către sursa de lumină. Staţi cu spatele la scaun, dar la vreo şase paşi în faţa lui. Mergeţi cu spatele când auziţi ordinul imaginar şi aşezaţi-vă pe scaun, ca rândul trecut. Când mergeţi cu spatele, este important să ţineţi capul sus, să faceţi paşi măsuraţi şi să nu cedaţi tentaţiei de a privi în jur. Încercaţi să faceţi o mişcare lină, continuă. Apoi staţi liniştit şi respiraţi continuu, în ritmul celor patru timpi.

EXERCIŢIUL 3

Versiunea finală a acestui exerciţiu de bază necesită folosirea unei cozi de mătură, cu sau fără mătură. Staţi, ca în exerciţiul anterior, la şase paşi în faţa scaunului. Ţineţi coada de mătură în faţă, cu ambele mâini, exact ca pe o spadă, cu vârful în sus. Mergeţi cu spatele către scaun, ţinând „spada" absolut vertical, opriţi-vă pentru un scurt moment, obţineţi o imagine mentală a cuiva care vă stă alături, înarmat similar. Când persoana imaginară se aşază faceţi acelaşi lucru, sincronizându-vă cu ea. După ce v-aţi aşezat lăsaţi imaginea să dispară şi continuaţi să ţineţi „arma" cu vârful în sus, nemişcată. Mânerul este ţinut de o mână care se sprijină în poală. Cealaltă mână ţine „spada" deasupra mânerului. Staţi liniştit şi respiraţi, ca în cazul anterior. Încercaţi să rămâneţi în poziţia aceasta câteva minute. Vă poate fi de folos, în acest caz, un ceas sau un cronometru de bucătărie.

EXERCIŢIUL 4

Pentru acest exerciţiu, faceţi un cerc cu cretă (se îndepărtează prin periere de pe covor) pe podea. Acest cerc trebuie să aibă diametrul cât mai mare posibil.

Staţi pe linie, cu faţa spre sursa de lumină, cu mâinile împreunate în faţă, în atitudine de rugă. Imaginaţi-vă o voce care vă spune să mergeţi. Când o auziţi întoarceţi-vă şi mergeţi în jurul cercului, în sensul acelor de ceasornic, cu paşi regulaţi, respirând în ritmul mersului. Parcurgeţi de patru ori cercul în sensul acelor de ceasornic, apoi opriţi-vă şi întoarceţi-vă cu faţa spre interiorul cercului.

***

O variantă a acestui exerciţiu este de a vă pune mâinile pe piept, aşa cum sunt puse la morţi, şi să procedaţi ca înainte. Esenţial este să se păşească regulat, iar respiraţia să fie sincronizată. La început pot fi simţite dificultăţi de echilibru.

***

Altă practică folositoare, bazată pe aceeaşi parcurgere a cercului, constă în a alege o frază dintr-o carte sau un ziar, la întâmplare, şi a o recita în timp ce mergeţi. Fraza trebuie să fie suficient de scurtă, ca s-o repetaţi de mai multe ori în timpul exerciţiului parcurgerii cercului de patru ori. Cuvintele trebuie rostite cu voce joasă, dar limpede, ritmic. Mâinile pot fi încrucişate pe piept, ca înainte.

***

Varianta finală a exerciţiului de mers în cerc este de a umple pe jumătate cu apă un pahar de vin şi de a-l ţine în faţa dumneavoastră, la nivelul ochilor, folosind ambele mâini, ţinând degetul mare şi arătătorul fiecărei mâini pe pahar. Celelalte degete trebuie ţinute lipite, îndreptate înainte. Parcurgeţi de patru ori cercul, în sensul acelor de ceasornic, ca înainte, cu ochii aţintiţi asupra paharului. După ultima parcurgere a cercului, întoarceţi-vă cu faţa spre interior şi ridicaţi paharul cât de sus puteţi fără efort, ţineţi-l un moment, apoi coborâţi-l.

EXERCIŢIUL 5

Mâinile dumneavoastră sunt cel mai sensibil instrument magic. Ele pot fi folosite pentru a vindeca şi binecuvânta, a sfinţi sau a direcţiona un flux de forţă. Dacă munca zilnică nu vă solicită suficient mâinile, aţi face bine să găsiţi exerciţii care să le păstreze suple şi să le dezvolte sistemul muscular. Exerciţiul acesta foloseşte două poziţii ale mâinii: ţinută căuş sau întinsă. Mai e nevoie şi de un pahar pentru vin, plin pe jumătate cu apă, şi de o lumânare. Lumina zilei trebuie exclusă, pe cât posibil.

Desenați cercul, ca în exercițiul trecut. Aprindeți lumânarea și puneți-o la vedere, dar în afara cercului. Nu contează unde puneți lumânarea, atât timp cât este în afara cercului. O folosiți doar ca sursă de lumină slabă, nu ca pe un obiect ritual. Așezați paharul plin pe jumătate cu apă pe un scaun, în centrul cercului. Stați cu fața spre scaunul din cerc, dar și spre lumină. Ridicați brațul stâng în sus, în linie cu trupul. Îndoiți mâna din încheietură, încercând să formați o cupă largă cu degetele lipite. Coborâți mâna dreaptă, cu palma în jos, cu degetele pe pahar. Picioarele trebuie să fie ușor depărtate, ca să vă păstrați echilibrul. Respirați continuu și destul de profund, în ritmul celor patru timpi. Acum imaginați-vă că forța vitală (sau ce nume vreți să-i dați) se condensează în aer peste degetele făcute căuș ale mâinii dumneavoastră stângi, formând o ceață aurie. O vedeți strângându-se ca un lichid vital, scânteind, în căușul mâinii. Lăsați-o să se scurgă în brațul stâng, peste pieptul dumneavoastră, peste brațul drept, în jos, spre palmă. Din palmă curge ca un izvor vibrant, auriu, în lichidul din pahar. Lichidul pare să fiarbă sub impactul cu acea energie. După scurt timp, lăsați activitatea să se potolească lent. Coborâți mâinile în lateral. Opriți-vă un moment, apoi ridicați paharul în maniera descrisă la ultimul exercițiu. Vedeți apa din pahar ca fiind plină de particule radiante de energie. Coborâți paharul și puneți-l pe scaun. Opriți-vă pentru scurt timp, apoi părăsiți cercul și stingeți lumânarea.

***

Exercițiul folosește puterile imaginației vizuale, în coordonare cu gesturi rituale. Un asemenea exercițiu va solicita o practică serioasă înainte de a se putea face o operațiune ușoară, cu încredere. Ceremonialul practic este compus din multe asemenea acțiuni, de aceea merită să acordați atenție acestui tip de exerciții.

EXERCIȚIUL 6

Exercițiul folosește mâinile ca instrumente de arătare, focalizare și direcționare. Puneți un scaun cu picioarele din față pe o parte a cercului, și pe el așezați lumânarea aprinsă. Puneți alt scaun în același fel, în partea opusă a cercului, iar pe el așezați un obiect mic, de exemplu o podoabă. Excludeți, pe cât posibil, lumina zilei și ocupați-vă locul în centrul cercului, cu spatele la lumină. Stați cu brațele lipite de trup un moment, respirând în patru timpi. În timp ce faceți asta, imaginați-vă lumina din lumânare intrându-vă în spate și acumulându-se, sub presiunea crescândă, în zona umărului drept. Apoi ridicați lent brațul drept și îndreptați-l către obiectul de pe scaunul îndepărtat. Arătătorul și degetul mijlociu trebuie să fie întinse și lipite, ca un indicator. Celelalte degete vor fi strânse în

palmă şi ţinute de degetul mare. Apoi imaginaţi-vă energia ce se strânge în umăr ca fiind eliberată brusc, curgând în jos cu mare forţă prin braţul întins, către degetele direcţionate, prin care şi este transmisă, într-o rază puternică, spre obiect. Încercaţi acest lucru de mai multe ori, relaxându-vă de fiecare dată cu exerciţii de respiraţie.

EXERCIŢIU DE COMUNICARE

Viaţa efectivă este în mare parte o problemă de comunicare efectivă. Ocultismul este viaţă condensată, iar ritualul ar trebui să exemplifice forme perfecţionate. Ritualul, executat cum se cuvine, este şi o demonstraţie de comunicare perfectă. Pentru acest exerciţiu selectaţi un poem sau un fragment scurt de proză, preferabil ceva emoţionant sau evocator, şi citiţi-l până vă devine familiar. Nu-i nevoie să-l învăţaţi pe dinafară. La marginea cercului se pun două scaune, faţă în faţă. În centrul cercului, pe podea, plasaţi o lumânare aprinsă. O a doua lumânare este plasată în stânga unui scaun, într-o asemenea poziţie încât să aveţi suficientă lumină ca să citiţi. Staţi pe acel scaun şi respiraţi în patru timpi, câteva minute. În timp ce faceţi asta, construiţi imaginea cuiva de sex opus, care să stea pe scaunul din faţă. După ce aţi făcut acest lucru cât de bine aţi putut, începeţi să citiţi textul. Priviţi o propoziţie sau un rând, apoi ridicaţi ochii şi spuneţi-o simulacrului din faţa dumneavoastră. Încercaţi să vă faceţi vocea puţin mai gravă decât este de obicei. *Simţiţi* ceea ce spuneţi şi lăsaţi-vă simţămintele să călătorească, purtate de cuvinte, către destinaţia lor. Vedeţi dacă puteţi să vă imaginaţi un soi de curent replică. În mod ideal, acest exerciţiu ar trebui făcut de două persoane, fiecare vorbind pe rând, dar acest lucru poate rareori fi făcut. Scopul principal al exerciţiului este de a vă obişnui cu folosirea limbajului ca vehicul pentru simţăminte. Vă ajută şi să vă familiarizaţi cu tehnica polarităţii în ritual. Succesul depinde de abilitatea naturală şi de practicarea exerciţiilor de relaxare.

Exerciţiul coloanelor

Exerciţiul implică atât mişcări fizice, cât şi folosirea imaginaţiei vizuale. Se referă la coloane. În acest exerciţiu, scaunele acţionează ca focare ale imaginilor pe care le-a construit mintea dumneavoastră.

Pentru asta aveţi nevoie de patru scaune (sau trei scaune şi o măsuţă) şi o lumânare. Alegeţi un sfert al camerei şi numiţi-l est. Plasaţi acolo un scaun sau măsuţa, pentru a susţine lumânarea. Aşezaţi alt scaun în vest; acesta este scaunul dumneavoastră. Se creează un cerc cu diametrul de aproximativ un metru, astfel încât centrul lui este pe linia dintre cele două scaune, la jumătatea distanţei. Poziţionaţi celelalte două scaune în unghi drept faţă de linia est-vest, cu picioarele

din spate atingând cercul astfel încât să stea spate în spate, pe diametrul cercului. Aceste două scaune vor reprezenta două coloane.

Aprindeți lumânarea și așezați-vă. Respirați în patru timpi de șase ori, iar când vă simțiți calm și stabil faceți ca scaunele să devină, în mintea dumneavoastră, două coloane mari. Cea din dreapta este albă, cea din stânga este neagră. Vedeți-le crescând, imaginați incredibila tensiune care trebuie să existe între aceste vaste reprezentări ale polarității universale și personale. Gândiți-vă la toate elementele complementare pe care le reprezintă aceste principii. Vedeți, în contrast cu mărimea și înălțimea lor, spațiul strâmt dintre ele. Simțiți puterea și, când faceți asta, ridicați-vă lent. Făcând pași scurți și ritmici, intrați în centru și treceți printre coloane. Nu vă opriți, dar încercați să simțiți tensiunea dintre ele ca pe un lucru tangibil, prin care avansați. Stați un moment în fața luminii din est, apoi stingeți lumânarea.

SUNET ȘI TĂCERE

Așezați o lumânare în centrul unui cerc cu diametrul de aproximativ un metru și puneți un scaun la marginea cercului. Apoi stați în fața cercului și așezați-vă în maniera descrisă în exercițiul 1. Respirați ca mai înainte. Rămâneți cât puteți de liniștit. Apoi ascultați tăcerea. Ignorați orice zgomot de fond disturbator și concentrați-vă, relaxat, asupra calității reprezentate de tăcere. Refuzați să recunoașteți orice altceva care nu ține de esența ei. Nu continuați exercițiul prea mult timp, rezumați-vă să simțiți tăcerea. Ascultarea este o parte vitală a procesului de comunicare.

Exercițiu de vorbire

Un magnetofon este folositor, dar nu esențial. Stați pe un scaun, cu lumânarea așezată astfel încât să vă ofere lumină să puteți citi. Luați un poem sau o proză bună. Vechiul Testament este bun, dar și codul rutier e la fel de bun. Respirați de câteva ori în patru timpi, apoi citiți. Încercați să vorbiți măsurat, modulat și ritmic, cât permite textul. Încercați să nu lăsați vocea să scadă la sfârșitul frazei sau propoziției. Controlați-vă respirația. Dacă aveți un magnetofon, ascultați înregistrarea. Dacă nu v-ați auzit până atunci, s-ar putea să aveți un șoc – poate plăcut. Notați-vă greșelile și repetați exercițiul încercând să vă corectați. Nu uitați să stați liniștit când citiți.

ALTARUL

Aveți nevoie de o piesă de mobilier înaltă de vreun metru, cu partea de sus plată. Un scrin ar fi tocmai bun. Curățați partea de deasupra și așezați lumânarea

la 30 centimetri de margine. Aşezaţi un scaun la aproximativ 1,30 metri distanţă. Aprindeţi lumânarea şi aşezaţi-vă. Respiraţi de câteva ori şi imaginaţi-vă mobila ca fiind un altar pe care se află o lampă sacră. Percepeţi-o ca pe centrul tuturor lucrurilor din univers şi din sufletul oamenilor. Apropiaţi-vă, mental, de el ca de o inimă mare, o minte vastă, un focar de putere sau, preferabil, toate aceste lucruri simultan. Apoi mergeţi încet către el, în acea atitudine a minţii, şi rămâneţi în faţa luminii. Puneţi mâinile pe suprafaţa altarului, alăturate, cu palmele în jos. Plecaţi capul şi fiţi conştient. După scurt timp, stingeţi lumina.

CRUCEA CABALISTICĂ

Gesticulaţia rituală a fost popularizată atât de mult, că-i în pericol să fie subapreciată. În timp ce exerciţiile anterioare fuseseră concepute pentru pregătire, acesta este folosit efectiv în activitatea ceremonială. Constă în trasarea unei cruci cu braţe egale pe partea din faţă a trupului, atât fizic cât şi în imaginaţie. Esoteric, aceasta afirmă conducerea de către Dumnezeu sau de către spirit a tuturor trupurilor omeneşti şi a universului.

Trasaţi cercul de aproximativ doi metri diametru şi plasaţi un scaun la margine. Aprindeţi o lumânare şi aşezaţi-o pe alt scaun, în cealaltă parte a cercului. Aşezaţi-vă, respiraţi şi stabilizaţi poziţia. Încercaţi să vă gândiţi la dumneavoastră ca la o entitate a cărei formă fizică este doar partea marginală a unei fiinţe a cărei esenţă esenţială este veşnic înrădăcinată într-o lume de putere infinită, armonie absolută şi durată veşnică. Simţiţi-vă ca fiind capabil de a stăpâni puterea spirituală în lumea materiei. Apoi, când sunteţi gata, ridicaţi-vă şi staţi cu braţele lipite de trup. Ţineţi braţul stâng lipit de trup, cu degetele unite. Apoi ridicaţi braţul drept, cu arătătorul şi degetul mijlociu întinse, lipite, iar celelalte strânse, reţinute de degetul mare. Atingeţi-vă fruntea, spunând: „A Ta". Apoi mişcaţi mâna de-a lungul liniei centrale a trupului şi atingeţi-vă plexul solar, zicând: „este Împărăţia...". După aceea atingeţi umărul drept şi spuneţi: „...şi puterea...", după aceea umărul stâng, zicând: „...şi slava". În final strângeţi palmele, cu degetele întrepătrunse, pe piept, şi spuneţi: „În vecii vecilor, amin". Opriţi-vă un moment, apoi coborâţi braţele lateral, retrageţi-vă spre scaun şi aşezaţi-vă.

Această gestică este un mic ritual în sine şi, dacă este folosit înainte şi după meditaţie sau într-un moment de grijă ori încordare, vă poate izola efectiv de influenţele exterioare. Dar este evident că nu şi în cazul în care atenţia vă este distrasă de ceva, sau diminuată de alte influenţe, a căror origine se află în interior. Nici nu trebuie folosit pentru a scăpa de contactul cu realitatea fizică, exceptând, poate, o scurtă odihnă. Trebuie practicat până când cuvintele şi mişcările sunt line şi sigure. Când acest lucru este făcut corect, aspectele interioare ale ritului pot fi adăugate după cum urmează.

Înainte de a face primul gest, imaginaţi-vă un soare mare, încins, deasupra capului. Gândiţi că-i spiritul dumneavoastră. Când ridicaţi mâna spre frunte, imaginaţi-vă o linie de lumină intensă coborând din soare către frunte. Cu a doua mişcare coborâţi-o la plexul solar, de unde se va scurge către pământ. Când vă atingeţi umărul drept, imaginaţi-vă că o componentă orizontală a acestei forţe există şi vă intră în umăr, din infinitatea din dreapta. Purtaţi linia de forţă către umărul stâng, cu cuvintele potrivite, şi, prin asta, către infinitatea din stânga. Încercaţi să fiţi atât de încrezător în acţiunea dumneavoastră fizică şi în cuvintele dumneavoastră, încât să fiţi conştient de partea interioară, imaginativă, a ritului. Practicaţi exerciţiul des.

UN RITUAL SIMPLU

Pentru a încheia acest capitol, vom executa un ritual foarte simplu, folosind multe dintre tehnicile de bază detaliate anterior. Un ritual de izolare. Ca şi crucea cabalistică pe care o include, el pregăteşte un spaţiu curat pentru activitate. Dar în acest caz zona pregătită nu-i limitată la aura unui individ, ci poate fi extinsă cât este nevoie.

Este o practică utilă izolarea locului de meditaţie noaptea şi dimineaţa, sau măcar o dată pe zi, folosind această ceremonie măruntă. Dar în afară de funcţia sa mărturisită, în afară de valoarea sa de exerciţiu de pregătire, acest rit simplu, chiar dacă-i executat cu ustensile casnice, poate ajuta cu certitudine la alinierea metodelor şi creşterea vitalităţii. Succesul depinde, în parte, de eficienţa tehnică, dar şi, în mare parte, de intenţiile clare şi de un imbold către *mişcare*.

Dacă o cameră este folosită în mod obişnuit pentru meditaţie, s-ar putea să mutăm mobila pentru a avea mai mult spaţiu. Dacă nu, atunci trebuie să folosim cât mai bine spaţiul disponibil. Imaginaţia şi ingeniozitatea sunt atribute magice de valoare.

Înainte de a executa ceremonia în mod regulat, e necesar să ne strângem toate simbolurile fizice. Sunt puţine. Piese obişnuite de mobilier – precum scaunele – pot fi folosite, pentru ca apoi să revină la rolul lor normal din gospodărie, după ce ritul a fost efectuat pentru ziua respectivă. Doar un singur simbol special este cerut, şi nu trebuie folosit pentru alt scop, iar acesta este lampa rituală. Până acum o bucată de lumânare într-o farfurie fusese suficientă, dar dacă acest rit urmează să fie practicat zilnic merită să ne batem puţin capul. O veioză reprezintă un substitut bun pentru o lampă sacră, iar dacă puteţi să o puneţi într-o cupă de sticlă sau într-un pocal, cu atât mai bine. Culoarea acestora trebuie să fie justificată de simbolismul ceremoniei. Albastrul poate simboliza apa – „apele spiritului" – sau Roba Marii Mame. Asta-i o problemă de alegere personală. Pentru moment, alte culori trebuie evitate.

Aranjamentul pentru rit este foarte simplu, dar trebuie repetat cu atenţie, pentru a fi efectuat uşor şi iute. Mai întâi, încercaţi să aranjaţi o zonă cât mai mare de lucru. Apoi, alegeţi un punct şi numiţi-l est. Dacă va corespunde estului real, cu atât mai bine. Acum – despre mobilier: un scaun va fi ales drept tron şi plasat în punctul desemnat drept est, cu faţa spre vest. În fiecare parte a tronului din est sunt două coloane – acestea pot fi alte două scaune, întoarse, încât să stea spate în spate, având tronul între ele. Cel dinspre sud este coloana albă, cel dinspre nord este coloana neagră. Trebuie să fie apropiate, aproape atingând tronul, astfel încât, măcar în imaginaţie, operatorul să fie flancat de două coloane vaste atunci când stă aşezat. La jumătatea spaţiului de lucru, pe linia est-vest, aşezaţi o măsuţă sau, dacă n-aveţi altceva, alt scaun. Pe aceasta va fi aranjată lampa. În cele din urmă, marcaţi într-un fel sudul, vestul şi nordul spaţiului dumneavoastră de lucru, astfel încât să se formeze o cruce cu braţe egale dacă estul ar fi unit cu vestul şi nordul cu sudul. Înainte să începeţi, lampa trebuie aprinsă şi aşezată cum se cuvine pe tron.

Când sunteţi gata să începeţi, mergeţi în punctul ce marchează vestul, cu faţa spre est, şi staţi cu mâinile strânse în faţă. Dedicaţi-vă împlinirii cu succes a obiectului ritualului – izolarea zonei. Faceţi acest lucru în orice fel vi se pare potrivit. Apoi mergeţi, în sensul acelor de ceasornic, către tronul din est şi aşezaţi-vă. Respiraţi în patru timpi, câştigând echilibru şi concentrându-vă asupra abilităţii dumneavoastră înnăscute. Când sunteţi gata ridicaţi-vă, luaţi lampa, întoarceţi-vă cu faţa spre tron (spre est) şi ridicaţi lampa către locul răsăritului soarelui spiritual. Vedeţi unul ca pe simbolul şi mediatorul celuilalt. Ţinând lampa ridicată, mergeţi în sensul acelor de ceasornic, prin sud, către vest, apoi înainte, spre măsuţă. Încet şi cu atenţie, puneţi lampa pe aceasta, prin asta afirmând domnia logosului solar în templu. Retrageţi-vă în spate, către vest, apoi mergeţi în sensul acelor de ceasornic, prin nord, către tron şi aşezaţi-vă. Deveniţi conştient de coloanele din fiecare parte a dumneavoastră, simţiţi-le puterea şi semnificaţia. Când sunteţi gata ridicaţi-vă, întoarceţi-vă cu faţa spre est şi faceţi crucea cabalistică. După aceea, cu mâna stângă lipită de trup, cu degetele lipite, întinse, ridicaţi braţul drept, întins, şi îndreptaţi arătătorul şi degetul mijlociu spre est, celelalte degete fiind strânse şi reţinute de degetul mare în palmă. Opriţi-vă un moment, imaginându-vă ca un centru de scop şi putere, apoi trasaţi cu mâna, în aer, o cruce cu braţele egale. Braţul şi degetele trebuie să fie perfect drepte, iar crucea – formată după cum urmează: mai întâi linia verticală de sus în jos, lungă de vreo 90 de centimetri, apoi cea orizontală, de la stânga la dreapta, de aceeaşi lungime. Braţul trebuie apoi tras din punctul din dreapta al orizontalei, la centru. Crucea trebuie văzută ca fiind formată dintr-o lumină albă, strălucitoare. În acest moment, spuneţi încet, cu râvnă: „Izolez estul." Apoi, ţinând braţul în aceeaşi poziţie întinsă, mergeţi lent către sud şi repetaţi crucea ca înainte, spunând: „Izolez sudul." Mergeţi către vest, în acelaşi fel, şi repetaţi, spunând:

„Izolez vestul." Mergeți către nord, repetați, spunând însă: „Izolez nordul." În cele din urmă completați cercul spre est, prin aceasta unind cele patru cruci cu un cerc de aceeași lumină albă, intensă. Apoi coborâți brațul, opriți-vă un moment și intensificați conștientizarea cercului de lumină din jurul zonei și cele patru mari sigilii pe care le-ați pus. Faceți din nou crucea cabalistică și așezați-vă pe tron. De acum puteți face orice meditație sau lucrare. La sfârșitul ședinței ritualul de izolare poate fi făcut din nou, exact în același fel.

Deși la început ritul poate să pară complicat și consumator de timp („O să-mi mai rămână timp și pentru meditație?"), curând puțina practică necesară pentru a câștiga eficiență va avea ca rezultat o ceremonie lină, eficientă, iute, de mare valoare. După izolarea finală, la sfârșitul meditației sau perioadei de lucru, trebuie să vă întoarceți spre est, să ridicați pentru scurt timp lampa spre est, cu mulțumiri reale sau mentale pentru succesul ceremoniei, să stingeți lampa și să părăsiți cercul.

După ședință mobila trebuie pusă în poziție normală, dar lampa trebuie înfășurată în pânză curată și pusă undeva, în afara luminii. Merită să rețineți faptul că un operator cu experiență poate să genereze forțe eterice precise prin acest rit. Din acest motiv, vă sfătuim să poziționați mobila în același loc pentru fiecare ședință rituală.

Trebuie subliniat că aceste exerciții, deși formează componentele de bază ale ritualului, nu-s înzestrate cu putere specială. Aceasta depinde numai de operator!

POSTFAȚĂ

DE CE, DE UNDE, ÎNCOTRO?

De ce ați citit această carte? Ce v-a arătat? Ce-o să faceți?

Scopul acestei cărți este regenerarea dumneavoastră, a comunității dumneavoastră, a națiunii și planetei, este împlinirea planului. Și ce-i Marele Plan, la urma urmei, dacă nu suma împlinirilor planului fiecărui individ? Eforturile dumneavoastră, truda și triumful sunt, toate, parte a întregului, și extrem de prețioase.

Nu numai că descoperirea destinului face o persoană mai fericită, mai utilă și mai împlinită, dar îi aduce și o stare de pace – nu de stagnare, ci de echilibru armonios. Și, dacă mergem până la capăt, poate aduce pacea împreună cu progresul și civilizația acestei planete, cât nici nu visăm în starea noastră necivilizată din prezent. Un scop măreț, dar unul real.

Dar drumul de la karma la destin e plin de capcane. Mintea concretă este înțeleaptă și inventivă în protejarea status quo-ului. Amintiți-vă că mintea este un slujitor excelent, dar un stăpân periculos, a cărui slujire poate să ducă la sclavie. Căutarea nu-i ușoară, dar e atrăgătoare. Lumile interioare reprezintă teritorii necartografiate și conțin încântări, surprize, obstacole și, ocazional, teroare. Ghizii în călătorie vor fi mai mult decât potriviți, dacă veți ști să-i recunoașteți și să-i folosiți. Iar călătoria este luminată de radiația propriului dumneavoastră spirit, care-i nemuritor și inepuizabil, indiferent ce credeți dumneavoastră.

Iisus a spus: „Cere și ți se va da, caută și vei găsi, bate și ți se va deschide." Dar *dumneavoastră* trebuie să cereți, să căutați, să bateți în ușă. Și trebuie să vă asumați riscurile – riscurile interioare ale vulnerabilității, riscul de a părea nebun în ochii cunoscuților, riscul durerii, pierderii și respingerii. Veți reacționa, nici mai mult, nici mai puțin, în măsura în care karma dumneavoastră a provocat aceste condiții. Dar răsplata, fericirea, pacea și plăcerea redescoperirii sunt inimaginabile, deci merită să vă asumați riscul. Nu vă descurajați.

Am discutat, pe scurt, sistemul Cabalei, simbolismul și ritualul ei. Sper că s-a dovedit interesant și folositor. Dar cunoașterea dobândită va fi utilă doar în măsura în care va putea fi folosită pentru a le face viața mai bună tuturor celor preocupați de ea.

Cabala este un sistem erudit şi complex. Dar este şi un fişier excelent, pe care-l puteţi folosi în viaţa cotidiană. Însă este valoros doar în gradul în care poate fi *folosit*. Maniera în care fiecare individ foloseşte sistemul este unic pentru acea fiinţă. Ţineţi minte că simbolurile, ritualurile şi cuvintele sunt doar forme exterioare pe care dumneavoastră, fiinţă esenţial spirituală, *le folosiţi* pentru a vă stăpâni propriile forţe, pentru a deveni o fiinţă mai bună, a duce o viaţă mai productivă şi a contribui la moştenirea spirituală a acestei planete.

Orice întrebări despre această carte sunt binevenite şi trebuie să-mi fie adresate prin intermediul editurii.

Vă place să citiți,
dar timpul nu vă permite să vizitați librăriile...
Vreți să vă completați biblioteca
cu noi titluri din domeniile preferate...

Pentru dumneavoastră există serviciul Teora - Cartea prin poștă !

Ce aveți de făcut?

1. Contactați-ne:

În scris, pe adresa:
Editura Teora - Cartea prin poștă
CP 79-0, cod 72450 București, România

Telefonic, la:
Tel./Fax: +40 (1) 252 14 31

Folosind poșta electronică:
e-mail: cpp@teora.kappa.ro

2. Precizați numele și adresa dumneavoastră pentru a primi în fiecare lună, **gratuit**, catalogul titlurilor disponibile și al celor în curs de apariție, precum și talonul de comandă.

3. Cărțile comandate vă vor fi trimise la domiciliu, în timpul cel mai scurt, cu **plata ramburs**, la primirea coletului.

Sunt peste **160.000 de cititori** (martie 2000)
care beneficiază deja de acest sistem.

Intrați în secolul XXI împreună cu Editura Teora!

1105/2000

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Aceasta este o carte despre ocultism. A fost scrisă pentru oameni obișnuiți, inteligenți, care sunt suficient de interesați să afle mai multe despre acest subiect. Cuvântul ocult înseamnă *ascuns* - doar atât. Dar subiectul acesta a fost atât de greșit înțeles și atât de deformat de filmele de groază, de superstiții și de presa de senzație, încât a fost deseori considerat (și condamnat) ca fiind un gunoi spectaculos. Bărbați și femei din toate rasele au studiat ocultismul încă de la începuturile istoriei și se zvonește că mulți dintre cei mai eminenți oameni ai lumii și-au dedicat viața studiului acestuia, datorându-și măreția tocmai practicării ocultismului.
Studiul Cabalei și al marelui ei simbol, Arborele Vieții, este probabil una dintre cele mai bune căi de a vă iniția în teoria și practica ocultismului. Pentru a aprecia corect teoriile și metodele cabalistice, este important să le vedem pe un fond realist. Ce gândesc cabaliștii moderni? De ce-și dedică timpul și atenția unui subiect vechi deja la nașterea lui Iisus? Ce încearcă să săvârșească?

Editura **Teora**
PAR CABALA - ELEMENTE PRACTICE
Cod: 0203
Lei 60.000

INTERZONE
56

ISBN 973-20-0203-4
9 789732 002032